

*Áldlak sors, hogy bíróvá nem tevé.
Mi könnyű törvényt írni pamlagon -
Könnyű itélni a felületesnek,
És mily nehéz, ki a szívet kutatja,
Méltányoloán minden redőzetét. (Madács Imre: Az ember
tragédiája. 11.szín)*

Előszó

Valamikor megfogadtam, hogy többet nem fogok tollat a kezembe. Most mégis megszegem a fogadalmam. Megszegem, mert úgy érzem ennyivel tartozok a lelkiismeretemnek. Nem tudom szóltanul végig nézni azt az önpusztítást, melyet ez a mi kis nemzetünk önmaga ellen tesz. Ez több mint bűn.

Nem tudok, és nem is szeretnék senkit elítélni. Ehhez nincsen jogom, és nincsenek olyan alapos politológiai, szociológiai ismereteim melyek erre alapot adnának.

Azonban az élet úgy hozta, hogy bejártam, ahogy mondani szokták, a fél világot, és tettem ezt nyitott szemmel, nyitott szível, mit szociális érzékeny ember empátiával mindennel, és mindenkivel szemben. Az életfilozófiám egy Albert Schweitzer idézet tükrözi mely így szól: „Időt kell szakítanod embertársaidra, tégy valamit másokért, ha még oly apróságot is – valamit, amiért fizetséget nem kapsz, csupán a kitüntető érzést, hogy megtehetted”

Nem vagyok magyar állampolgár, mivel az anyaország elutasított, és nem fogadott be, azonban a

hovatarozás érzését, a magyar öntudatom még az akkor kapott tüske sem tudta megsebezni. A tuskét azóta kihúztam, a sebhely megmaradt, de már nem fáj. Ez a státusz azonban add egy bizonyos fokú objektivitást, mivel semmilyen rendelet, törvény, legyen ez pozitív, vagy negatív hatással a magyar társadalomra engem nem érint, tehát „kivülállóként” figyelem ezt a szomorú folyamatot, immár 16 éve.

Nincsen szándékomban bármelyik párt, irányzat vagy bármilyen ideológiai hitvallás mellet állást foglalni. A szereplők fiktív személyek még akkor is, ha életutjuk a könyvben bizonyos eseményekhez kötve keresztezné valós személyekét.

Egy tükröt szeretnék adni az olvasónak. E tükör elé leülve szembe nézhet saját magával.

A sorsunkba, önmagunkba, lelkünkbe való bepillantás ez mely közli velünk a kíméletlen igazságot de megadja a változás lehetőségét is. Az egymással való kiengesztelődés lehetőségét, a felejtést. Megbocsájtani a rosszat, a vélt vagy valós bántást, mert ez az egyetlen út amelyiken egymás mellett, és nem egymás ellen mehetünk. A megbocsájtásnak egyetlen útja a felejtés. Ha nem felejtjük el a sérelmeinket, visszük egy életen át, mint egy hátizsákot melyet nem tudunk letenni, és a legkisebb szikra újból felgerjeszti a haragot, netán gyűlöletet szül.

*Miért is kezdtem emberrel nagyot,
Ki sárból, napsugárból összegyúrva
Tudásra törpe, és vakságra nagy. (Madách I. Az ember
targédiája. 15.szín)*

Előre bocsájtom

Egy könyvnek a születése valamihez vagy valakihez, ebben az esetben hozzám kötődik. Be kell vallanom, hogy ehhez csak úgy járultam hozzá, hogy az „előre bocsájtomat” is én írom, helyesebben a diktafonba mondott szavaimat barátom (mert most már ddz-t annak tartom, és ezentúl az egyszerűség kedvéért csak „D” -lesz) mindenféle hozzáadás, vagy bármilyen módosítás nélkül írja le.

Különös kapcsolat alakult ki köztünk, fogalmazhatnám úgy, hogy egészen intim. Ugyanis együtt szellentettünk. Furcsán hangzik, de tessék kérem belegondolni, milyen mély, bizalmas kapcsolat kell kialakuljon például házastársak között, hogy szemrebbenés nélkül, sőt megértő fülek, és szemek előtt nyugodtan kiengedhetnek egy pukit. Ehhez igazán komoly, mint mondtam nagyon mély és intim kapcsolat kell.

Hallottam róla, hogy van egy ember, aki már régen szeretett volna velem egy interjút készíteni, de erre nem adódott a mai napig alkalom. Most azonban egy véletlen folytán számára is megtört a jég. Kint sétáltam a parkban, mert néha meg kell mártózni a tömegben, ahogyan azt a népszerűség, (de szeretem ezt

a szót), megköveteli. Ilyenkor a rám vigyázó belügyi kaniszter emberei (tudom, ez most magyarázatra szorul, de erről majd később) egy kicsit diszkréten hátrább maradnak, hogy az illúzió még tökéletesebb legyen. Tehát ahogy így sétálgatok éreztem, hogy a tegnapi lencseleves erős hatása már utban van és olyan erővel törekszik kifele, mint az alvó Vezúv felső rétegeiben összegyűlt gázmennyiség. A hagyomány szerint azért kell szilveszter után lencselevest enni, hogy az új évben nagyon sok pénzünk legyen. Pénzre nekem pedig kimondottan szükségem van.

Megpróbáltam diszkréten visszatartani, és ekkor megtörtént a csoda. Az előttem sétáló férfi úgy látszik nem vett engem észre mert egy óriási nagyot szellentett. Nem voltam rest és abban a pillanatban már könnybe lábadt szemmel én is kiengedtem a szellemet a palackból, mire a férfi meglepetten fordult hátra. Összenéztük, első pillantásunk halál komoly volt, de egy másodperc után mind a ketten felszabadultan, a megkönnyebbülésről nem is beszélve, jóízűen nevtünk, és egy örök barátság kezdeteként, megértően kezét fogtunk. Hát nem csodálatos a sors kiszámíthatatlan útja, hogy ennek pont itt és pont akkor kellett megtörténnie, lehet az intimitást ennél jobban fokozni...hát nem.

Bemutatkozott, ő volt „D” ezt már csak így használom röviden, mert aki kíváncsi a teljes névre megtalálja a borítón. Ismertségem révén, mondhatnám közismertségem révén, vagy talán népszerűségem révén, ez jobban hangzik, nekem nem kellett

bemutatkoznom, rögtön tudta kivel áll szembe, illetve ez így nem helyes, tudta ki mellet áll. Fontos a helyes fogalmazás mert másképen félreérthető, amit mind a ketten el szeretnének kerülni. Bimbózó barátságunk hamar szárba szökött. Szoktam ilyen népi bölcsességeket idézni, mert nagyon tetszik és a jártasságomról tesz tanúságot. A dolog akkor kerekedett ki igazán, amikor megtudtam, hogy rólam, munkásságomról szeretne írni, mert ez annyira megragadta, (csak szerénységből nem mondom csodálta), hogy ezt mindenképpen papírra szeretné vinni.

Meg is beszéltük a részleteket, mely végül is nagyon egyszerű volt. Én bemondom az egész storyt (ezt angolból vettem!), és ő szó szerint leírja. Mivel már előre láttam, nagyon nagy lesz az anyag, mert annyi a mondanivalóm, hogy majd én jelzem, amikor egy résszel kész vagyok és akkor találkozunk. Amit kikötöttem, és ebben nagy volt az egyetértés, a neveket, az eseményeket úgy adom elő, és ő úgy írja le, nehogy valaki magára vegye, vagy úgy érezze utalunk valakire vagy valamire, ha azonban ez mégis valakiben felmerül akkor ez csak kizárólag a véletlen műve és semmi köze sem hozzám, sem hozzá, sem a leírottakhoz. Nehogy szellentés helyett füllentés legyen a vége. Jópofa hasonlat, igaz? Ezeket én találom ki, és ha nagyon tetszik le is jegyzem, hogy megmaradjon az utókornak.

Képzeld el, hogy valaki ezt a kettőt összekavarná. Normális körülmények között az egyik alól, a másik felől jön ki, és a hangzása is más.

A füllentés a hazugságnak egy finomított változata, egy kicsit talán huncutabb. Ez jó, le is írom. Baj akkor van, ha valamiért ez megfordul és a kijöveteli hely, és sorrend felcserélődik. Kellemetlen kavár lehet belőle. Ellenségeim szerint, mert sajnos ez már a híresség velejárója, hogy ellenségeim is vannak, tehát szerintük nálam is előfordult, hogy összekavartam, de ez merő rágalom.

A nevekre visszatérve, érdekes állnevet kellett használnunk két személy esetében. Az egyik, aki igaziból csak mellékszereplője a történetnek, de nem elhanyagolható, Huza Pábor néven szerepel. Sokáig tanakodtunk, de végül egy kis huza-vona után így maradt. A másik, aki szinte velem párhuzamosan futó karriert járt be és sorsunk egy kicsit összefonódód. Primadonna Kredenczre gondolok. A családi neve eredeti, és a viselkedését is ehhez igazította.

A Kredencz azonban kimondottan állnév. Ezt már onnan is észre lehet venni, hogy a bútordarabot nem cz-vel írják a végén. Ravasz mi? Én találtam ki. Egy darabig jól kijöttünk egymással, mert megegyeztünk négy évenként váltjuk egymást, hogy mindegyikünknek legyen ideje saját és családi ügyesbajos dolgait intézni a hazafiúi kötelesség mellett, de ő kétszer is belerontott. Először, amikor engedte, hogy valami meggyeszedő, ha rövidebb időre is, de beleszóljon a mi szép beosztásunkba, és két évre közénk ékelődött. Másodszor pedig vérszemet kapott, és a négy évet megtoldotta még négygel. Na ez már nekem is sok volt, mert négy évig nem jutottam hozzá

semmihez. El is határoztam, ha én (még) egyszer kinyitom a számat, ha még egyszer elkezdek beszélni, hogy Salamon Bélát idézzem (ilyeneket is tudok), akkor majd én is úgy bebetonozom magam az elefántommal együtt (ez is későbbi magyarázatra szorul), hogy onnan engem majd csak a fentvaló vitethet el a hősök és nagy hazafiak temetőjébe.

Itt hivatkozhatnék a ronda, rosszindulatú ellenségeim kívánságára, de ezt az örömet nem szerzem meg nekik. Nem és nem, azért sem. Punktum. Hogy ez mit jelent, mármint a punktum, és mi az értelme, amikor odakerülünk majd kifejtem részletesen.

*Tragédiának nézed? nézd legott
Komédiának, s mulattatni fog. (Madách I. Az ember tragédiája.
7.szín)*

Én és az alapelméleteim, mondhatnám axiómáim (olvasd pixióma).

Valamikor elöntöttem, rendszert váltok. Az igazság, hogy a világot szerettem volna megváltani, de amikor egy kicsit utána néztem a dolgoknak rájöttem, hogy valaki már kétezer évvel ezelőtt megelőzött, így megelégszem a mostani rendszer teljes és alapos megváltoztatásával, csak jussak hatalomra.

A természet, az állatvilág, és az emberiség története a példáival kimeríthetetlen forrás termem véghezviteléhez.

Most jut eszembe be sem mutatkoztam. Korán Piktör a nevem és mivel unalmas részletekbe nem szeretnék bocsátkozni, a születési évet és a helységnevet mellőzöm. Acsarországban születtem, és erre kimondottan büszke vagyok. Ezek a nevek talán furcsán hangzanak, de mivel a világon semmi sem véletlen könnyen lehet az eredetüket levezetni. Mivel itt mindenki mindenkivel több mint ezer éve acsarkodik, közös elhatározással, természetesen népszavazás útján lett az ország neve Acsarország.

Így is volt egy kis vita mert egyesek Agyarország mellett kardoskodtak, de a többség és a józan ész győzött. Egyesek Arany Toldijára hivatkoztak, hogy ott

szerepel a vadkan melynek agyara van. Mások azt bizonygatták, hogy az elefántnak, és a tengerben élő emlősnek, a narválnak is van agyara, pedig ilyen állat nálunk nincs is. Csak nem lehet, hogy az agyar szó szerepeljen egy országnévben, habár vadkan módra itt is döfködik néha az emberek egymást. Így aztán a humánusabb változat lett a név. Acsarország...szépen hangzik, hozzá is tettem, Acsarország szeretlek. Nagy mondás, olyan mély értelme van, hogy szinte érezni vele a szívem dobogását és a hangom is elcsuklik, ha előtte nem ittam semmit.

Apám is több nevet változtatott, egyszer a családit, majd az enyémet. Előrelátó ember lévén már a családi nevét Korán-ra változtatta, mivel attól függően ezt ki, és milyen szemszögből nézve olvassa, lehet egyszerűen mint aranymondást értelmezni „ aki korán kel aranyat lel”, vagy ha netán változik a világ, akkor vallási értelmet is kaphat. Ezt azért most nem részletezném.

A keresztnevem sem véletlen, mivel jól kezeltem már egészen kicsi koromban az ecsetet, mert ami nem tetszett rögtön átfestettem, vagy más színben tüntettem fel (ez később is hasznomra vált). Ezért apám megváltoztatta az eredeti felszentelt nevemet, így lettem Piktör. A névváltoztatás nem ment simán, mert nem is volt olyan egyszerű abban az időben nevet változtatni, de ő mindig megkapta a megfelelő eszközt, hogy valakit valamiről hatásosan meggyőzőn.

Halottakról vagy jót vagy semmit, mondja a másik népi bölcsesség de azt a rengeteg verést, amit én

kaptam nevelésnek titulált meggondolásból nehéz lenne elhallgatni, főleg mert a következményei később is kihatottak rám. Ezt nem én mondom, hanem az ellenségeim és a kezelő orvosom állítják. Na de földet rá. A terv, ha megválasztanak, és kérdem én miért ne tennék, akkor első lépésként ormányt alakítok.

Nem tévedés nem elírás, ormányt és nem kormányt alakítok. Óriási különbség! A példát és az ötletet az állatvilág csodálatos teremtménye az elefánt adta. Az ormányom részletes működésére majd külön kitérek.

A tradicionális kormányalakításnak több, nagyon unalmas szabálya is van melyek számomra irrelevánsok, mert ha már szabályokról beszélünk akkor azokat be is kéne tartani, de ehhez így egymás között mondva semmi kedvem sincs. Képzeljék el, az európai demokráciák parlamentáris rendszerek. Namármost, a kormány köteles lenne a parlament által hozott törvényeket betartani, és ráadásul még, ami szinte hihetetlen, én ezt egyenesen szemtelenségnek nevezném, politikailag is felelős a parlamentnek. Na ez aztán a teteje a tortának, nem beszélve arról a bizonyos bizalmi szavazásról amelyik kiteszi az emberfiát annak, a bizalom elvesztése estén, hogy a munkája kellős közepén, vagyis még a parlamenti ciklus alatt leválthatják a kormányával és az egész bagázsával együtt. Kinek jó ez? Egy biztos, nekem nem.

Tovább boncolhatnám még a számtalan hátrányt, ami miatt nem kormány, hanem

ormányalakítás mellett döntöttem, de csak még pár számomra kényelmetlen tényt szeretnék felsorolni.

Ott van rögtön az a kellemetlen figura az államfő, mely igaz, hogy külső politikai tényező de vannak országok, ahol a kormányváltáskor kaphat elég komoly szerepet, és mindenbe beleszólhat... Azonban értelmesebb országokban, az elnök csak ceremoniális értelemben vezéreli le a kormányváltást, de szerintem akkor is felesleges. A másik nagy hátrány, hogy a parlament mandátuma valamikor lejár.

A koalíciókról egyáltalán még beszélni sem szeretnék, mivel a koalíciós kormányalakításban a pártok közötti tárcák elosztásáért folyik a harc és a követendő politikáról is szó eshet... néha. Szükségtelen piszkos játék amelyik arról szól, hogy minél több miniszteri tárcám legyen, mert akkor annyival kevesebb jut a többieknek. Itt aztán megint lehetne lefelé, jobbra-balra, vagy a középben lődörögni, hát kinek kell ez?

Óriási ötlettel újítanám ezt szektort is. Nem lesz koalíció, nem lesznek miniszterek! Kanisztereket neveznék ki. Ez az igazi bomba és az ormányzás lényege. A kifejezés önmagában adja a számtalan előnyt. A kaniszter folyadék tárolására alkalmas edény, mint ahogyan latin eredete erről tanúskodik, és ebbe átvitt értelemben azt tölthetnék, amit akarok, akkor amikor akarok és amit jönnek látok. Majd a kaniszterhúség szerint, mert ilyen is van, ők azt és annyit adnak majd ki magukból, amit és amennyit én beléjük töltöttem. Tőlem fognak függeni, mint a

függőön a zsinóron. De szép hasonlat, ilyenek villannak át az agyamon és ezeket rögtön le is írom, hogy az utókor is kapjon valamit. Hát nem zseniális? De nem szeretnék előre elárulni mindent, hanem a megválasztásom érdekében körülnéztem egy kicsit az emberiség történetében.

Mielőtt azonban erre rátérnék a címben idézett axióma-pixióma szavakat szeretném megmagyarázni. Mint tudott az axióma alaptételt, alapigazságot jelent aminek a hitelességét senki sem vonja kétségbe, eltérően a QED-től, vagyis „quod erat demonstratum” -tól mely a mi nyelvünken szó szerint azt jelenti: „ami bizonyítandó volt”. Mivel én nem érzem szükségét annak, hogy elméletemet bármilyen formában, bárkinek alá támaszam és holmi bizonygatásokkal győzzek meg valakiket vitathatatlan igazamról, maradok az axióma mellett, helyesebben személyre szabva, a mai nappól az igazi és egyetlen valós érték a pixióma. Ez olyan biztos mint ahogyan a nap minden nap felkel és lenyugszik, karácsonykor fát hoz az angyal, Mikuláskor virgácsot a krampusz, és a vállalati rendezvényeken, ahol minden ingyen van valaki berúg. Punktum!

*Ah, a lehetetlen lelkesít fel, Ádám!
 A férfiúhoz méltó ez s dicső ám.
 Istennek tetszik, mert az ég felé hajt,
 S ördögnek kedves mert kétségbe ejt majd.
 (Madách I. Az ember tragédiája. 6.szín)*

Az emberiség történte az én szemszögemből.

Az apróbb részleteket itt is kihagynám, mivel ezt már az iskolákban tanítják, és csak onnan folytatom, hogy miután mind lejtünk a fákról, vagy kivették a bordánkat, elsőként kiegyenesedtünk, helyesebben megpróbáltunk kiegyenesedni. Mivel sem teológus barátaim, de a szigorú tudományos elmélettel foglalkozókat sem szeretném megbántani, (pedig szokásom) nem azt a kérdést szeretném megvitatni, hogy kinek van igaza, és ki mit tud bizonyítani vagy sem az ember eredetéről, mert az én törekvéseim szempontjából ez érdektelen.

Tehát ott maradtunk, hogy megpróbálunk kiegyenesedni. Itt már kezdődnek is a bajok. Ugyanis nem mindenkinek sikerült a gerincét teljesen kiegyenesíteni, a megmaradt görbeség pedig kihat az egészségére, de főleg a jellemére. Vannak ennél még ritkább, kirívóbb patológiai ritkaságok miszerint előfordulhat, hogy valaki teljesen gerinctelen marad, vagy olyan puhány a gerince, hogy soha semmilyen irányban nem tudja egyenesen tartani magát. Ez sajnos végleges és gyógyíthatatlan. Itt nem idézem az

ellenségeim vagy kezelő orvosom véleményét, mert ezek rosszindulatú rágak, ezért néha csodálkozom is, hogy az orvosom egy szelet fúj velük. Erről gondoskodom majd, és elsőként kinevezek egy egészségügyi kanisztert, aki az én emberem lesz, és mint orvos bebizonyítja, ellenségim állítása légből kapott, és csak a rosszindulat vezéreli őket.

Ami azonban megragadott és igyekezni fogok magamévá tenni, például hogyan alakult ki a vezetőkészség az őseink között. Egy jó ideig mindenki egyenlő volt, és mindenben egyenlően osztoztak. Gyűjtögető, halász, vadász népség amelyik nem ismerte a magántulajdont. Ez addig ment így, ameddig az egyik nap egy erősebb egyén rájött, hogy ő egyenlőbb a többinél. Kiállt a tűz melletti kör közepére és ezt addig bizonygatta, heves gesztikulálással, kísérve azzal az artikulátlan hanggal, ami a toroka szakadtából kifért, ameddig egy másik vele nagyon egyenlő ezt kétségbe nem akarta vonni. Na kérem, hogyan lehet egy ilyen konfliktust ebben a korban hatásosan kezelni, amikor nincsen még elég szóbeség, illetve még a beszéd sem alakult ki. Egy lerágott óriási combcsont adta a kézenfekvő megoldást. A második egyenlőbb fején csattanó hatalmas ütés zárta le véglegesen a vitát. Ez többet fel sem állt, és őt követte rögtön a második próbálkozó is. Ezek olyan erős érvek voltak, hogy a többség egyhangúlag elfogadta, hogy már nem is olyan egyenlő mindenki, és az elosztás is ezután ennek arányában, illetve aránytalanságában fog történni.

Huh, ez nagyon tetszett nekem, gondoltam én is valamilyen formában majd alkalmazhatom, de aztán rájöttem, hogy nevetséges lenne ha minden ormány gyűlés előtt egy combcsontal rohangálnék fel-alá.

A további fejlődést figyelve, mégis egy jobb változatot tárt elém az ősközösség. A fejbe verősdiközben, a most már fő egyenlő, nevezhetjük ezentúl főnöknek, rá jött, hogy minden elosztás utáni morgolódás egy két áldozattal járt, és így a törzs csak gyengül, mert éppen az erős egyének hulltak ki a sorból. Rájött, elég csak akkorát ütni, hogy az nagyon fájjon, nem kell mindjárt agyonverni valakit mert más a véleménye. Elég egy kisebb ütés is, csak kellő fájdalmat okozzon mert a fájdalom az nagy úr volt már az őskorban is.

Hát ez aztán még jobban tetszett nekem, de még ez sem volt az igazi megoldás. Ugye az emberiség fejlődése nem állt meg ezen a primitív fokon, hanem a szükség adta kényszer, kicsikarta az emberekből mindig a helyzethez adódó legjobb megoldást. Így történt a mi főnökünkkel is, mert továbbá arra is rájött, hogy ő nem is kéne fáradozzon, magát meggyőző munkával terhelje, hanem azt ki lehet osztani másoknak, akik elvégezik ezt helyette egy kis plusz juttatásért. Ez már szinte a tökéletesség volt, de a legjobb, amit el is határoztam átveszek egy az egyben, a hátról való ütés. Képzeljék mennyi előnnyel jár. Először is nem piszkítom be a kezem, másodszer a bizalmi embereim diszkréten elvégezik a munka csúf részét, harmadszor és talán ez az egyik legnyomósabb

érv, mivel hátulról történik a rábeszélés, senki sem tudja ki volt a tettes, és kinek az utasítására. Ezek olyan fontos felismerések, hogy rögtön le is jegyzem. Lehet egyszer egy kis kézikönyvbe összeszedem ezeket a csodálatos gondolatokat, és lefektetem az ormányzás tudományos alapjait, vagy a tudományos ormányzás alapjait...ezen még gondolkoznom kell. Persze megint csak az utókérdésnek.

A további fejlődés már nemigazán volt ínyemre, mert odáig még sem szeretném, hogy elfajuljon a dolog ahogy az ősközösségek kezdtek felbomlani.

Történt egy nap, hogy este ahogyan üldögéltek a tűznél, és éppen az aznapi fogás, egy óriás szalamandra húsát rágcsálták, az egyik ellenlábasa a főnöknek, aki elég jól bírta a fájdalmat is, a főnöki nőnek, mert már ilyen is volt, a borz szőrmeje alá nyúlkált, és ez a nőnek is annyira tetszett, hogy rögtön elszaladt a bokorba, az ellenlábás utána, és mire a főnök felébredett kész volt a baj. Volt nagy csetepaté. A törzs kettéosztódott, volt aki a főnök mellett maradt, volt, aki az ellenlábást választotta a nővel együtt, mivel ők is nyúlkáltak már az alá a bizonyos szőrme alá, és így elkezdődött a különböző törzsek kialakulása.

Bevallom igazat kellett adjak a főnöknek, én sem szeretném, ha az én sexkaniszteremben, mert eldöntöttem ilyen is lesz az ormányomban, mindenki össze vissza nyúlkálna.

A fejlődés további fokozatait kihagyom, mert már eddig annyit tanultam, amit a gyakorlati életbe átvehetek, hogy a többire nincsen szükségem,

foglalkozzanak vele az evolúciós antropológusok. Én inkább magasabb kultúrák felé orientálódok, mert ami igazán izgatta a fantáziámat, a fáraók élete. Hogyan jutott, hogyan juthatott egy ember oda, hogy istenként tiszteljék? Mi áll az igazi trükk mögött? Igaz milyen nagy kihívás? Érdekes vele foglalkoznom. De mielőtt tovább megyek felállítom eddigi tapasztalataim alapján az első pixiómámat ami így szól:

1. A főnöknek, vagyis nekem, mindig mindenben ellentmondás nélkül igazam van. Punktum!

Ragaszkodom a punktum szóhoz, mert először is nagyon jól hangzik, ad egy kicsit tudományos jelleget az elmefuttatásaimnak, másodszor nagyobb súlya lesz a saját elméleteimnek. A mi nyelvünkre ez lefordítva ez azt jelenti, vége, be van fejezve, minden további kommentár felesleges. Népiesen, nincs pofázás!

Mindennek nincsen szűmre ingere.
 Mint kénytelen adó jó, nem csatázok
 Érette, nem köszönhetem magamnak. -
 De itt e művel, melyet alkotok,
 Azt tartom, hogy megleltem az utat,
 Mely a valódi nagysághoz vezet.
 Művészetét a természet csodálja,
 S évezredekre hirdeti nevem.
 Nincs földindulás, nincs vész, mely ledöntse:
 Erősebb lett az ember, mint az Isten. (Madách.I.:Az ember
 tragédiája. 4. szín)

Az ókori Egyiptom, vagy ami engem még érdekelt.

Már az önmagában csodálatos, hogy az egyiptomi kultúra egyedülállóként a világtörténelemben, közel három és fél ezer évig folyamatosan fent tudott maradni majdnem változatlan formában. Története i.e. 3150 körül kezdődött a Nílus menti települések egyesülésével és i.e. 31 ben ért véget amikor a romai birodalom elfoglalta az országot. Egyiptom kronológiája bevallom engem nem érdekel, inkább csak az Ó birodalom a III-VI dinasztikiák, mert i.e. 2700 és 2200 közötti időben egyesült az ország, és a fáraók korlátlan uralma alá került. A korlátlan uralom...Istenem de szép szó... látják ezért érdemes ezzel behatóbban foglalkozni, esetleg innen is gyakorlati példákat átmenekíteni. Mert a tapasztalat

kérem, főleg a mások kárán, felbecsülhetetlen. Miért ne lenne jó ma is, ami pár ezer évvel ezelőtt is jó volt.

A faraót Istennek tekintették, akinek a hatalma a papságra és a hivatalnokokra támaszkodott (már akkor is voltak kaniszterek). Az egyiptomiaknál, görögöknél és rómaiaknál a papok, mint kormánytanácsosok, nagy befolyással voltak az államügyekre. Na ez nem tetszik, nekem ne szóljon senki bele, hogy mit teszek, ezért ezt nem is tanulmányozom. Csak a hivatásuknak az a része érdekel, hogy titkos jelekből (orákulumok, madarak röpte, béljósítás) az istenek akaratát kifürkészték, s a nemzeti vallásos szertartásokat (áldozatokat, imákat, körmeneteket) vezették. Ezzel fogok behatóbban foglalkozni. Nemzeti...nemzeti...ez is megragadott, szép szó és sokféleképen lehet használni, netán kihasználni. Az orákulumokat pedig be fogom építeni a médiába. Óriási ötlett...mind különben minden ötletem. És lesz egyházi főkaniszter is!

A fáraó és a főpap úgy oldotta meg az Istennel való kommunikációt, hogy a templom körüli teret körbezáró köfalaknak dupla járatot építtetett. A tér közepén lévő falban egy nyílást vágatott, mellyel szemben állt a nép, az Istenadta nép, várva a fentvaló szavát. Ez a nyílás természetesen megfelelő módon díszítve lett a nagyobb hatás kedvéért mindenféle misztikus jellel. A szertartás elején a főpap egy megbízható, beavatott bizalmas alattvalóval egyeztetett, hogy ez az ő hókuszpókusza alatt milyen jelre milyen hangokat, esetleg jóslatot mondjon a

lyukon keresztül, melynek az akusztikája a mai hangmérnököknek is a becsületére válna.

A bizalom azonban tiszavirág életű volt, mert a biztonság kedvéért, nehogy eláruljon valamit a szertartás után a hangadót nemes egyszerűséggel megölték, a megígért zsákocska arany helyett.

Mindenesetre ennek egy részét átveszem, mert a mai világban nem is kell lyukakkal kínlódnia, ott a mikrofon és a hangszórók már majdnem minden házában tvben, rádiókban bent vannak. Csak a megértésért egy konkrét példát említek, hogyan is folyhatott le egy ilyen ceremónia.

Tessék elképzelni, kijött a főpap és az ég felé fordulva megkérdezte a fentvalót mire számíthatnak ebben az évben, ami mondjuk az ideai termést illeti. Erre egyszer elkezdett borzalmasan dörögni, gondolom valami rézlapokat ütött össze a bizalmi emberke, ez jelentette azt, hogy ott fent most gondolkodnak, majd egy mély túlvilági hangon közölte... szar lesz. A hatás nem maradt el, nagy volt az elkeseredés, egyesek sírtak, mások térdre estek imákat rebegtek, pedig az udvar jó köves volt. Ez volt a pillanat, amikor a főpap újból közbelépett és rövid egyeztetés és alkudozás után megegyezett a fentvalóval, megkérve vonja vissza az exkrementre tett kijelentését, és cserébe annyi minden kap amennyit csak a nép, az Istenadta nép elbír és adni tud. Megegyeztek, és mindenki boldog volt, a nép, mert lesz termés, a főpap mert lesz adomány, a fáraó mert tovább gazdagodik, az imádkozó, hogy nem fáj tovább

a térde, csak a bizalmas nem, mert ő már ezt a napot nem élte túl.

Mondjuk ilyen lépésekre azért én nem vetemednék, értem alatta a kivégzést. Ezt valahogyan másképp, okosabban kell megszervezzem. A jóslatig minden rendben van, én is kelthetek majd egy pár olyan rémhírt, veszélyt, hogy mindenki reszketni fog, még a saját árnyékától is megijed majd, és akkor jön a megoldás. Nem értik? Akkor jövök én, és majd én megmentem a népem, harcolni fogok és természetesen győzni, mert ha nem, nem lenne értelme az egész cirkusznak. És itt is mindenki boldog lesz, kivéve azt a pár újságíró, akit sajnos csak ki kell majd dobni az állásából, mert, ha kitör a botrány és kiderül az igazság, hogy csak kamu, vagyis figyelemelterelés volt az egész, a balhét itt is el kell vigye valaki. Én nem hibázhatok, mert az igazság nálam van, de azért csak kell egy kis porhintés. A por, mint tudott ha a szemekbe kerül akkor a látást befolyásolja...na ide akartam kilyukadni.

Szeretem az egyiptomiakat, nagy kultúrával rendelkeztek. A piramisokról nem is beszélve. Ez is tetszene nekem, de azért négyezer év után furcsán néznének rám a szomszéd ország vezetői és az emberek is ha piramist építenének. Félre is értelmeznék, rögtön személyi kultusszal vádolnának, és rájöttem különben sem divat már a balzsamozás. Az utolsó, akit napjainkban bebalzsamoztak az Lenin volt, de azt hiszem mostanra már megbánták.

Az én népem biztosan támogatna, mert tudná megérdemlem. Mint vezetőjük, a fáraó címet sem illene

használnom, de mondjuk esetleg a kiskirályt, vagy egyszerűen még a kis szót is elhagyva csak szerényen királyuk lehetnék. Ó, ez nagyon tetszene, és egészen közel kerülnék a népemhez, még pertut is ihatnánk. Erre volt már példa, igaz csak egy Rejtő könyvben, amikor Fülíg Jimmy rövid ideig helyettes uralkodó volt, pertut ivott a néppel. „Szervusz nép!” mondta...” Szervusz király!” válaszolt a tömeg.

Mondják meg kérem önök őszintén, kell ennél szebb kapcsolat a vezető és a népe között? Ez majdnem olyan intim kapcsolat, mint az enyém „D” -vel, akivel a biogázunk vitt a barátság csúcsára azon a csodálatos délutánon a fák lelket nyugtató árnyékában a sétatéren. Ha csak visszagondolok, rögtön el is érzékenyülök...

Meg is állította „D” a diktafont, megvárta míg letöröltem a könnyeim, és azt mondta, hogy ez mind szép és jó, de így nincsen értelme az egésznek, nagyon egyoldalú, és ez a kutyát sem fogja érdekelni, és 10-15 oldal olvasása után a fűtés rezsicsökkentésének gyakorlati támogatására a könyv a kályhában végzi.

Igaza volt, de megnyugtattam, hogy nem így lesz, mert azonkívül, hogy a kutyák is szívesen csámcsognak a már lerágott csontokon is, lesz még olyan meglepetésem, hogy még ő is, mármint „D” is a popsijára ül a csodálkozástól. Hát nem ült le, de olyan csodálkozva és hitetlenkedve nézett rám, hogy kénytelen voltam valamicskét elárulni. Megígértem, hogy majd rendelkezésére bocsájtom a Kredenczel folytatott privát, szigorúan titkos levelezésünket, és az inkognitó öltönyben átélt kalandjainkat, amikor

megpróbáltunk elmerülni a tömegben. Találkozásomat Huza Páborral, és az egész lelki átalakulást, amit az álmom hatására átéltem.

*Évmilliókig eljár tengelyén,
Mig egy kerékfogát ujítani kell. (Madách I. Az ember tragédiája.
1.szín)*

A sikerhegy tetején.

Nem szeretném a feszült várakozást fokozni, és lerántom a leplet az olvasó előtt... megválasztottak.

Egy percig sem volt kétséges a győzelmem, mert ez olyan volt, mint egy bokszmeccs, és én győztem. Azért nem pont olyan volt, mert ott az egyik fél kiüti a másikat, itt pedig az ellenfelem, és most ezt is elárulom ki volt, Primadonna Kredencz, ő kiütötte saját magát. Én csak néztem, és nem tértem magamhoz a csodálkozástól. Jóformán be sem melegítettem, igaz ugráltam egy kicsit a meccs előtt, mert egy csúnya közbjátékot kellett elintéznem, ami, valami Döszködi hazudozása miatt keletkezett. De még csak ütnöm sem kellett, és már az első félidőben eldőlt ki a győztes, én! Nem ismétlem magam szívesen, de ez most nagyon jó lesz többször írásban is látni...tehát én, én győztem. **Punktum!**

Szegény Kredenczet sajnáltam is egy kicsit. Nagy hibákat követett el, melyekből bevallom nagyon sokat tanultam. Évekig jól megvoltunk egymással, „élni és élni hagyni” elv alapján. Érdekes elv. A híres 007 Bond ügynökkel filmet készítettek ezzel a címmel, és egy Guns 'n' Roses dal címe is ugyanez.

Nem nézett körül a világban, pedig láthatta volna hogyan jár valaki, aki füllent, durvábban mondva

hazudik. Végül is nem a hazugsággal volt a baj, mert ugye az ember néha rákényszerül, hanem a beismeréssel. Úgy járt, mint az amerikai profi biciklista, aki számtalan éven keresztül a franciaországi legnagyobb versenyt, a Tour de France-t megnyerte. Bezsebelt mindent, amit lehetett, szponzor pénzeket, díjakat, ahhoz, hogy egy szép napon magába szállt, egyesek szerint meghülyült, és kipakolta a világnak, hogy ő bizony végig doppingolt. Nagy volt a felháborodás, majdnem olyan nagy, mint Kredencznél, és megfosztották az összes díjától, a szponzorok visszaléptek stb.stb. Hát nem tanulságos? Ha már füllentek, durvábban mondvá hazudok, akkor vagy kitartok mellette vagy el sem kezdem, hogy el sem kezdem olyan nem létezik, tehát kitartok. Na itt követte el Kredencz is a hibát, mert nem is elégedett meg azzal, hogy kimondja szépen halkán, csak a megbízható kaniszterek, illetve miniszterek körében, hogy egy ici-pici füllentésecske van a dolgok háta mögött, hanem beleordította az egyiptomihoz hasonló szócsőbe, hogy hazudott. Azt mondta szó szerint, hogy hazudott és még fokozta azzal, hogy hozzátette, hogy ezt minden étkezésnél megtette, vagyis reggel, délben és ráadásul este lefekvés előtt is. Ebből aztán akkora botrány lett, hogy nem élte túl szegény, mármint politikailag.

Itt pedig nem is olyan egyszerű szócsövek vannak, mint Egyiptomban, hanem a lyukak, illetve szócsövek sokasága. Az egyik cső adja tovább a másiknak a hangot, még az is előfordul, hogy magától felerősödik.

Nagyon jó előadó volt, pátosszal beszélt és magával tudta ragadni a hallgatóságot, majdnem olyan jól, mint én. A nevéhez méltóan, mint Primadonna, szinte el is játszotta, amit mondott. Megállt az emelvényen, egy kicsit jobbra hajtotta a fejét, ha nem szólalt volna meg azt hitte volna az ember, hogy egy szentet lát. De megszólalt, felhúzta a szemöldökét, és mind a két kezével hevesen gesztikulálva támasztotta alá a mondanivalóját. Volt, aki ezt szerette. Én megint őszinte leszek, utáltam a stílusát.

Másik nagy hiba, amit elkövetett a privatizáció volt. Mit is jelen ez? A privatizáció vagy magánosítás az állam tulajdonát képező vagyontárgy magánkézbe adása. Vagyis mi, én és az ormányom, fenntartom a véleményem, hogy a spontán privatizáció során a mommunisták hazavitték a nemzeti vagyon tetemes részét, később pedig ahhoz asszisztáltak, hogy külföldi tőkésék bagóért lenyúlhassák a közvagyon. Hogy mit jelent a spontán privatizáció... hát egyszerűen azt, hogy a spontán privatizációval, ahol a pénz a vállalatokba ment, ott az államkincstár nem kapott semmit saját vagyonáért. Az viszont igaz, hogy akik közel voltak a tűzhöz, azok Kredencz idejében rendkívüli üzleti sikereket értek el, és a kiírt vállalatok nagy részét ők próbálták megszerezni. Összefoglalva, kevés embernek nagyon sok pénz, nagyon sok embernek nagyon kevés pénz, ez a privatizáció lényege.

Különben Kredencz fizikailag jól van, néha találkozunk a mai napig, mert ugye vannak dolgok, amit én tudok róla, de sajnos olyan is amit ő tud rólam,

és még ha egy bizonyos vonalon ellenségek vagyunk, és ezt a látszatot fent kell tartani, mégis egy újabb népi bölcsességgel élve mondom, varjú nem vájhatja ki a szemét a másik varjúnak. Hiába a nép az nagyon bölcs.

Megtaláltuk erre is a közös megoldást, mármint a varjúkra de erről később, mert egy kicsit több írott sort vesz igénybe...de annyit elárulok előlegbe a titkos szó, na mi? ...kitalálták, maga a titkosítás.

Azt hiszem, ha az én oldalamon állna, vagy én az ő oldalán, ami gyakorlatilag kizárt, talán még barátok is lehettünk volna.

Látják mi lehetne az eredménye, ha nem kanisztereket neveznék ki hanem minisztereket, Nem hittek nekem, de azokban nem lehet megbízni.

A miniszternek, legyen bármilyen hűséges mégis több forrás, információ begyűjtésére van lehetősége, (itt gondolok a nem kívánt információkra) mint a kaniszternek. Namármost az is logikus, ha valamelyik miniszter valamiért megsértődik, mondjuk kevesebbet kap, mint amit elképzelt, mert a miniszterek elképzelése nem lineáris hanem exponenciális görbe szerint nő, rögtön kész a baj. Tudják a mértéktelenség az olyan meredek görbe, hogy is mondjam ...olyan végtelen. Vagy megsértődhet, mert a feleségét kinevezik sex miniszternek, említettem a rossz példát már az őskorból, tudják azt az összefüggést a szőrme és a nyúlkalás között. Tehát ha ilyesmi előfordul akkor otthagya és kipakol.

Ezért borzasztóan fontos, hogy tudjam kit nevezek ki kaniszternek. Mi köt össze velem? Mit tud

rólam? Mit tudok én róla? Hány nagymamája esetleg nagynénje volt?

Most biztosan csodálkoznak mi köze a politikához, annak, hogy kinek hány nagymamára lehet visszavezetni a családfát. Pedig nagyon is van köze, egyszerű és kézenfekvő. Nem származásra gondolok, az már a mai világban olyan mindegy, mert csak az fontos, hogy mit hangoztatok, vagy terjesztek el magamról. A nagymamáknak, és ráadásul nem is nagypapáknak jut itt a főszerep. A kaniszter erkölcsi fedhetetlenségéről van szó. Látom még most sem értik. Megmagyarázom, vagyis a második pixiomámmal rávilágítok.

2. Az életben a látszatot mindenféle képen fent kell tartani... Punktum!

Konkrét példa. Egy polgári család akkor is fent tartja azt a látszatot, hogy egy bizonyos szintű életvitele van, ha egy büdös vasa sincs (ezt nem szép így mondani, de így realisabb). Öltözködik, vásárol, szóval költekezik a semmire, és végül eladósodik. Ellentétben a falusi emberrel, aki akkor is szerényen jár, és nem hivalkodik, ha a szalmapárna, vagy derékalj tele van pénzel. Itt van szerepe a nagymamának. A papa kimegy a mezőre, elvégezi a dolgát, na nem azt, amire most ön gondol, hanem a mezei munkát. Megeszi az ebédet amit a nagymama kivitt déltájt a mezőre, megissza a hozzájáró kis pálinkáját és mikor mindennel megvan, hazamentében betér a kocsmába, még egy pohárára,

hogy a többi férfiemberrel együtt szidják az éppen aktuális kormányt, a rendszert, és mindent amit szidni lehet, mert már ez így dukált (akkor még nem voltak ormányok). Eközben a nagymama a család kis méhecskéje még az eldobott patkószegből is pénzt csinál, gyűjtögeti és a bankokkal szembeni bizalomhiány egyenesen a szalmazsákhoz vezet.

Ez így megy generációról, generációra, és ezért fontos a nagymamák száma. Minél többen voltak, annál nagyobb a szalmazsák tartalma. Aztán felvetődik a kérdés, most mi legyen a sok pénz? Természetesen örökölni fogja valaki. Még most sem ugrik be?

Hát persze hogy a kaniszter az örökös. Mit gondolnak honnan lehet egy fiatal kaniszternek, aki mondjuk legjobb esetben egy két évet legürcölt (mert ők ugye keményen gürcölnek) ilyen rövid idő alatt jó pár milliója. Bingó! Örökölte a nagymamától, és ha szerencsés, akkor volt még neki egy nagyon gazdag nagynénije is akinek nem jutott gyermekáldás, így aztán a kedvenc unokaöcs lesz az örökös. Vannak még szerencsésebbek, akiknek két három nagynéni is jut, ezt a szükség vagy a kemény munkával megtakarított, vagyis takarni való összeg nagysága határozza meg.

A nagymamák számával nem szabad zsonglörködni, mert általában ebből csak kettő van. Abban a korban nem volt szokás a válás, de ha mégis, akkor ott pénz sem maradt. Nagynéni pedig annyi volt, mondjuk meg tisztán, hogy csak na... Látják kérem ez ilyen egyszerű, és ezeknek a kanisztereknek a becsületességéhez még csak a gyanú árnyéka sem

férkőzhet. Ilyenekből áll az én ormányom. Itt azért meg kell jegyezem, és rosszindulattal vádolhatnának, ha nem ismerném el, hogy Kredencz idején is nagyon sok nagymama és nagynéni állt ki az akkori miniszterekért.

Persze ez is néha kényes téma lesz, mert az ellenzék nagyon furmányos, és ez a ravaszság érvényes mindenkori párthovatartozástól függetlenül minden ellenzékre. Képesek azt is kideríteni, hogy a buktatásra ítélt kaniszternek vagy miniszternek nem is volt sem nagynénje, legrosszabb esetben nagymamája sem. De ha mégis volt akkor szalmazsákja nem lehetett mert a földön aludt, és ehhez hasonlókat. Az ellenzéknél azért tudok rosszabbat, és ezeket nagyon nem szeretem. Ezek az oknyomozó újságírok. Ezekhez képest a piaci legyek, hogy ne a döglegyek kifejezést használjam, mert végül is kultúremler vagyok, aranyos teremtményei a jóistennek. Ezekről kérem nagyon óvakodom. Mindenre képesek, és mindent ki akarnak deríteni, és sokszor sikerül engem vagy valamelyik kaniszteremet kellemetlen helyzetbe hozni.

Óriási szerencse nemcsak a tudománynak, hanem átvitt értelemben az emberiségnek, hogy 1809-ben megszületett Darwin. Miért szerencse? Mert megírta a fajok eredetét, és ezt 1859 ki is adta (*On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or the Preservation of favoured races in the struggle for life*) „A fajok eredete természetes kiválasztás útján, vagy a létért való küzdelemben előnyhöz jutott fajták fennmaradása” címmel. Így már érthető. A lényeg, a hangsúly, az előnyhöz jutottak fennmaradásán van.

Ha most megengedhetnék magamnak egy népiesebb érthetőbb megfogalmazást, azt mondanám, mint a bölcs népem, mely egyúttal a harmadik pixióma.

3. „Az erősebb kutya @..ik.”

Megtanultam, ezért kell erős legyek, minél erősebb legyek, a legerősebb legyek. Na nem, nem kell félreértetni, nem a sexkaniszterre gondoltam, csupán a jól megérdemelt hatalom megtartására. Eldöntöttem valamit kell tennem a médiával is. Gondoltam csak megbeszélem Kredenczel is a dolgot, mert ő is nagyon értett a tömegek manipulálásához, és ha nem is lesz segítségemre, mert ugye nem érdeke, de valami információt csak kiszedek belőle. Megint rosszul fogalmaztam, azt mondtam, hogy „ő is”, ez azt jelentené, hogy én is, vagyis, hogy én is manipulálom az embereket. Ezt kikérem magamnak, erről szó sincsen, ez csak úgy kicsúszott a számon és veszélyes is lehet egy ilyen kijelentés. El tudják képzelni, hogyan csámcsognának rajta az ellenségeim?

Napok teltek el míg végre sikerült Kredenczel összefutnom, éppen egy aktuális tüntetés alkalmával. Hoppá, megint hiba! Nem tüntetés, ellentüntetés volt. Manapság már ilyen is van, mert vannak akik valami ellen tüntetnek, ők a tüntetők, erre jönnek akik ezek ellen tüntetnek, ők az ellentüntető, de vannak az ellentüntető elleni még ellenibb tüntetők... és sincsen kizárva, hogy a végén az egész tüntetés egy nagy verekedésbe fullad...érti ezt valaki?

Szóval itt futottunk össze Kredenczel, és mielőtt a tüntetők az egymás fizikai érvekkel való győzködése megkezdődött volna, elmondtam neki mi a gondom, és hogy az ő tanácsára van szükségem. Ravasz vagyok a végtelenségig, mert ezzel úgy megkenegtettem a máját, hogy mindenre hajlandó lett. Megígérte, hogy egy az egyben postázza nekem egy bizonyos Noam Chomskynak az elmefuttatását, mely számára olyan volt, mint az erdei forrás csobogó vize, egy reggeli hajnalon amikor a pára éppen felszálóban van és a napsugarak játékosan incselkednek a fűszálon maradt gyöngycseppekkel, melyek úgy néznek ki, mint valami gyémántkövecskék a menyasszony nyakékén, akit pont most vezetnek az izgalomtól remegő lábakkal, kézen fogva az oltár elé harmadik házassága alkalmával...

Igen ez volt ő, Kredencz. Annyira meghatódott a saját lírájától, hogy két könnycsepp gördült le az arcán, és én becsületszavam kellet adjam az egyik legellenibb tüntetőnek, hogy nem azért sír mert én vágtam pofon, hanem mert meghatotta az egész tüntetés, ami szerinte ő miatta vagyis érte van. Még mielőtt elváltunk még visszatértünk egy pár mondat erejéig az erdőbe, ahol a fák mohával borította gyönyörű zöld kérgén gondtalan mókusok szaladgálnak fel és alá, majd átugranak egy másik ágra, ahonnan a felriadt erdei pinty, *Fringilla coelebs* kecsesen, gyönyörű hangon csivítelve repült tovább az arra sétáló Természetbarát Iskolások Egyesülete által szervezett közös kirándulás kis csoportja felett, mely csoport tagjai érdekes módon kórban mind jó hatvan felett jártak... Néha szeretem

Kredenczet, annyi gyermekesség van benne, hogy ha az ember nem tudná, hogy a látszat mennyire csal, azt híhetné, hogy gyenge elméjű, pedig nem az, éppen az ellenkezője. De a látszatot fent kell tartani, mint ahogyan azt az 2. pixióma kimondja, és ő tesz érte.

*Ah, úgy te gyöngé szellem vagy igen,
 Ha e láthatlan pókháló, e semmi,
 Mit százezer lény észre sem veszén,
 S hálója közt szabadság érzetével
 Fickándozik, mit csak néhány kivoált
 Magasb szellem sejt, még dacol veled. (Madách I. Az ember
 tragédiája. 3 szín)*

A segédanyag Kredencztől

Megjött a várva várt levél. Tanácstalan lettem mit tegyek, mert időközben én is utánanézttem ennek a Noamnak, melyről kiderült, hogy nem is biztos, hogy ő írta ezeket, amiket úgy emlegetnek mint valami tíz parancsolat, hanem egy francia, bizonyos Sylvain Timsit lenne a tettes, de ez most nem lényeges. A lényeg, hogy itt valami tévedés lehet mert tudtommal és a biblia szerint is, a tízparancsolatot az Isten adta Mózesnek a Sínai hegyén, 40 napos böjtje után, két kőtáblára írva. Akkor, hogyan engedheti meg magának bárki, hogy csak úgy 10 parancsolatot írogasson, és még csak nem is kőtáblára, mint ahogy az ember minden rendes hiteles tízparancsolattól elvárná...

A dilemmám megbeszéltem „D” -vel. Ő is határozatlan volt. Ő a forrás hitelességeért, én pedig azért mert nagyon sok hasonlóságot fedeztem fel az ormányzási stílusom és a parancsolatok között. Azonban, ha nem közöljük akkor nem tudok rávilágítani Kredenczék igazi arcára, pinyrepülés ide vagy oda, és nem fogunk tudni egymásra mutogatni, ha

valami gáz van. (ez is népies kifejezés, csak modernebb). Így aztán közösen eldöntöttük, hogy a levelet változatlan formában szó szerint leközöljük, az olvasóra bízva ki-ki ítélje meg saját belátása, tudása, vagy éppen pártfüggősége szerint, hogy egyáltalán van-e valóság alapja.

Óriási! Egy újabb pixióma szövege csapódott le következtetés képen ebből a gondolatból. Gyorsan leírom, hogy megmaradjon ez is, mint mindig csakis az utókornak Az önzetlenség egyik formája, hogy tudásunkat továbbadjuk, hogy más is részesüljön ennek hasznából. Nem lehet kizárni, hogy ennyi fáradozás meg hozza az eredményét és az én nevem is valamikor, a nagy elmék történelmi örök láthatatlan könyvtárába kerül...vagy láthatatlan örök történelmi könyvtárába...vagy örök könyvtárba ami láthatatlan, vagy valami ilyesmibe...

4. Pixióma. Nem kell mindent megítélni, elítélni, kommentálni csak ha hasznodra van. Punktum!

Nem szép dolog másnak a levelét, főleg mert személyesen nekem volt címezve, nyilvánossá tenni, de a 4. pixióma szerint muszáj.

Kedves Piktör!

Nagyon örvendtem az utolsó találkozásunknak, és a kellemes beszélgetésünk nagy hatással volt rám, úgyannyira, hogy délután kiültem a kertbe, részben azért mert nagyon fáj a hátam, és az orrom, részben mert a természet engem mindig új és új gondolatokra inspirál. Miután elváltunk, alig tettem egy pár lépést, valaki úgy hátba vágott, hogy orra estem. Az első gondolatom, még esés közben az volt, hogy te huncutkods, de az ütés ereje és főleg a szöveg, amit az agresszor utánam kiálltot, mert ugye ez egyértelműen agresszió, idézem „rohad momunista, dögölj meg” meggyőzött az ellenkezőjéről. Mivel megígértem, és az ígéreteimet majdnem mindig betartom itt küldöm azt az ominózus 10 parancsolatot. Jó olvasást kívánok, és ha rám hallgatsz, úgy teszel mint én annak idején (de szép idők voltak) , hogy minél többet átveszel ebből, mert ha körül nézel a világba, és én körülnéztem, rájössz, hogy a kormányok kilencven százaléka alkalmazza ezeket az értékes tanokat.

Egymáselleni harcos, néha baráti üdvözlettel
Kredencz

Csatolva: Tíz parancsolat, de nem a Mózesi!

1.) Az emberek agyát és figyelmét le kell foglalni másod- és harmadrangú problémákkal. Ennek

érdekében figyelmüket el kell vonni a valós és súlyos szociális gondokról, mégpedig olyan hírekkel, amelyek társadalmi jelentősége kicsi ugyan, de érzelmileg erősen megérintik őket. Támaszkodjunk a bulvársajtóra, amely hű szolgánk lesz.

2.) A népnek úgy kell tekintenie politikai vezetőire, mint a nemzet megmentőire. Ennek érdekében (elsősorban a média segítségével) hamis riasztások és nemlétező fenyegetések tömkelegét kell rájuk zúdítani, amelyek miatt aggódni, később szorongani kezd. Ha a szorongás elérte a kritikus szintet, lépj közbe és oldd meg a (máskülönben nemlétező, illetve általad gerjesztett) problémákat. Hálások lesznek, s önmaguk fogják kérni szabadságjogaik csorbítását.

3.) A nemzetnek mindig készen kell lennie arra, hogy valami rosszabb következik. Ennek súlykolása érdekében használd fel a „fehér” propagandát (vagyis nyíltan a kormány irányítása alatt álló médiumokat), a „szürkét” (azokat a sajtótermékeket, amelyek csak részben állnak kormánybefolyás alatt), s a „feketét” (amelyekről senki sem gondolná, hogy valójában a hatalom szolgálatában állnak). Ezeknek karöltve azon kell munkálkodniuk, hogy egy olyan kormány képét vetítsék a lakosság szeme elé, amely minden erejével azon munkálkodik, hogy a jövő egét beárnyékoló sötét fellegek legalább egy részét elhessentse a nemzet feje felől. A kemény, meg-szorító intézkedéseket fokozatosan kell bevezetni, mert így az emberek

hozzászoknak a rosszhoz, sőt: örülnek, hogy még mindig nem a legrosszabb következett be.

4.) A nemzetet meg kell győzni, hogy minden rossz, ami aktuálisan történik, az kizárólag azért van, hogy a szebb jövőt biztosítsuk számára. Vagy ha nem a számára, akkor a gyermekei számára. Az emberek reménytelenül idealisták és hiszékenyek: évszázadokon keresztül hajlandók benyelni és elfogadni ezt az érvet („majd a következő generációknak sokkal jobb lesz, nekünk ezért kell áldozatokat hoznunk”).

5.) Az embereket le kell szoktatni a gondolkodásról, s arról, hogy a történesekben felfedezzék az ok-okozati kapcsolatokat. Ennek érdekében a politikai vezetőknek egyszerűen kell megfogalmazniuk üzeneteiket, már-már infantilis módon, minimális szókinccsel, rövid mondatokban. A hallgatóság ily módon megszokja a felületességet, naiv lesz és hajlamos az információs bevetések elfogadására.

6.) Minden adandó alkalommal az emberek érzelmeire kell hatni, nem a racionális gondolkodásukra. Bátorítani kell mindenféle emocionális megnyilvánulást, mert az érzelmeket sokkal könnyebb manipulálni, mint a rációt.

7.) Az embereket a lehető legnagyobb tudatlanságban és műveletlenségben kell tartani, mert így nem lesznek

motiváltak magasabb ideálok és összetettebb tervek megvalósításában. Butítsad le az oktatásügyet, tedd korrupttá és hozd a működésképtelenség küszöbére. Egy ilyen iskolarendszer a köz-vélemény manipulálásának ideális eszköze.

8.) A népet el kell zárni az objektív, korrekt és teljes tájékoztató-dás/tájékoztatás minden forrásától. Ennek érdekében pénzügyileg támogatni kell azokat a médiumokat, amelyek butítják és félretájékoztatják az embereket, s gazdaságilag el kell ellehetetleníteni azokat, amelyek ennek ellenkezőjét próbálják elérni.

9.) A nyájszellem erősítése prioritás! Az egyénben fel kell ébreszteni a szégyen- és tehetetlenségérzetet, s választható (pontosabban választandó!) alternatívaként ezzel szembe kell állítani az igazodási, csatlakozási kényszert. Az egyéniségeket nélkülöző nyájat mindig könnyebb irányítani, ellenőrizni és befolyásolni.

10.) Mindent meg kell tenni az egyének megismerése érdekében. Ezt elérendő belső (és titkos) nyilvántartásokat kell felfektetni az egyén különféle (ízlésbeli, politikai, ideológiai, viselkedési) preferenciáiról, opcióiról, egyszóval teljes pszichológiájáról. Törekedni kell arra, hogy jobban megismerjük az egyént, mint ahogy ő ismeri önmagát. Fel kell használni a társadalomtudományok (szociológia, lélektan, csoportképzés pszichológiája

stb.) legújabb vívmányait céljaink elérése érdekében, de ezeket a lépéseket a legnagyobb titokban kell tartani.

*Fukar kezekkel mérsz, de hisz nagy úr vagy,
S egy talpalatnyi föld elég nekem,
Hol a tagadás lábát megveti,
Világodat meg fogja dönteni. (Madách I. Az ember tragédiája. 1. színi)*

Az ormányom működése

Nem szoktam ilyeneket mondani, de magamhoz kell térjek, mert egy kicsit még mindig Kredencz levelének a hatása alatt vagyok. Nem, nem lelkiismeretfurdalás amit érzek, hanem inkább egy kicsit büszke vagyok, hogy ennyi mindent már magamtól, mondhatnám natív csináltam, anélkül, hogy olvastam volna erről az újvilági tízparancsolatról. Úgy látszik tényleg erre, vagyis ormányzásra születtem.

Gondolom ezek után mindenki kíváncsi, hogy miért az elefánt mellet döntöttem az ormányzással kapcsolatosan. A magyarázat kézenfekvő. Az elefánt különös szerepet kapott, mint szimbólum, mint misztikus erővel bíró lény nagyon sok nép kultúrájában. Kezdem a kínaiakkal, ahol az elefánt őshonos állat volt és a hatalom, a mentális erő jelképeinek tartották. Ugye már ez mond valamit...kérem megjegyezni...mentális erő! Aztán ott van mindjárt Buddha. Számtalan reinkarnáció után, úgy döntött, az anyja Májá királyné lesz, és ha igaz, a mamába egy fehér elefánt hatolt be, de nem ott, amire most mindenki szörnyülködve gondol, hanem álmában az oldalán keresztül. Ezt is nehéz elképzelni, de hát

kérem vannak csodák. Ezután minden ment, mint a karikacsapás és nem kilenc hónap után mint minden normális halandó, hanem még ráhúzott egyet, és tíz hónap után egy Lumbini nevű falu ligetében jött világra a kis Buddha. A szegény anyuka hét napra rá meg is halt, hogy a „drága edényt”, (mert az övét így hívták) világi célra többé ne használja. A király eleinte csodálkozott, mert ő nem vett részt az aktusban, hozzá sem nyúlt az edényhez, nem nyúlkált a szőrme alá, de végül csak el kellett fogadja, hogy megtermékenyítés nélkül is lehet gyereket szülni.

A reinkarnációval valahogy, úgy vagyok, hogy nemigen szeretem. Elég egy életet, mondjuk egy anyóssal leélni, vagy olyanok, akikkel nem egy élet, hanem pár év is bőven elég volt...vagy esetleg újra megjelenik Kredencz is az életemben, hát ebből nem kérek.

A végleges döntésem előtt nagyon sokat olvastam még az elefántról, úgyhogy egy disszertációra való anyag gyűlt össze. Egy dr.-em már van, de lehet az elefántom megérdemelne PhD-t ormányostól együtt.

Tudták, hogy a Vatikánnak is volt elefántja?
Bizony!

X. Leó pápa, eredeti nevén Giovanni di Lorenzo de Medici 1513-ban lett pápa, és a Portugál királyától I. Manueltól a beiktatásakor kapta ajándékba. Hanno nevet kapta, és a legenda szerint amikor a karaván megérkezett Romába, az elefánt térdre borult a pápa előtt. Szegény pápa nem bírta a szigorú vatikáni életet, és három év után az elefántok örök vadász mezőjére

költözött, csak az agyarát hagyta emlékébe, melyet a mai napig ott őriznek. Nagyon sokat tudnék még az elefántokról mesélni de akkor nagyon eltérnék a lényegtől, az én ormányzásomtól.

Zárószóként csak annyit, hogy az elefánt, mint szimbólum az indiai Ganésa istenséghez kapcsolódik. Ezt csupán azért említem meg, mert itt egy kis összefüggés van velem is. A bölcs Ganésát cselekvéseiben meggondolt, döntéseiben körültekintő, vállalkozásaiban viszont bátor istenként emlegetik. Ő az, aki elpusztítja a gőgöt, az önzést és a hiúságot, ismeretekkel, tudással és jómóddal ruházza fel az embereket. Kell kérem ennél több? Remélem látják az összefüggéseket.

Vissza az ormányzáshoz. Először is az ormány flexibilis, azaz hajlékony. Arra irányítom amerre akarom. Ha jól kézbe tartom, abba az irányba marad ahova én irányítottam. Az ormányával vizet tud felszívni, majd kispriccel, bespriccel esetleg szembe spriccel. Ez praktikus, mert távol lehet vele tartani kellemetlen embereket. A táplálkozás okoz egy kis gondot mert több mint 200 kg-ot eszik meg naponta, és 100-130 liter vizet is megtud inni egyszerre. Na de ami bemegy az ki is jön, mégpedig hátul, ha nem is annyi, de a fele biztos. Speciális ürülék, amit nem is lehet annak nevezni mint általában szokás, mert ez más. Ez egy kincs, egy ...szer, vegyszer, ékszer, tanszer, gyógyszer stb. Ez egy úgynevezett elefántszuvenír. Felhasználási lehetőségei korlátlanok. Tőzeggel keverve növényi táp. A világ legdrágább kávéjának, a

készítési procedúrájához elengedhetetlen. Ez egy Black Ivory nevű kávé. A kávécseresznyt elefántok eszik meg, majd a szemek akár 30 órát is eltöltenek az állatokban mielőtt távoznának onnan, értelemszerűen hátul. Ettől a kávénak egyedülálló, csokis-diós-földes íze lesz. Egy csésze kávéhoz kb. 20 ezer forint értékű kávécseresznye kell... Speciális ormányfői fogadásokon ilyent szolgálhatnánk fel. Nem utolsó sorban csodaszer. Csodaszer, mert az alternatív gyógyászatban a mai napig is használnak terápiás gyakorlatként koproterápiát, melynek alapanyaga többek között a mi termékünk is. Bocsánat, az elefánt termékére utaltam. Különben a mi „termékünknek” is volt hasonló felhasználása szkatoterápiában, hogy a betegséget okozó démonok undorodjanak meg tőle és távozzanak a betegből. Erre csak azt tudom mondani, hogy már az olvasásától megundorodtam...pfuj...

A Thaiföldi rezervátumban papírt készítenek a szuvenírből, és eladják. Ez megint nagyon tetszik. Erre nyomtathatnánk az új alkoholmány szövegét. Ez sem elírás, mert nálam csak ez lesz, a rendszer teljes átalakítása ezt megköveteli. Szép összetett szó, a két összetevőből külön, két önálló szót is képezhetünk belőle.

Arra is gondoltam, hogy felülhetnék a fejére, megfognám a két agyarárt és onnan irányítanám. Még másznom sem kellene, mert egy intésemre óvatosan megfogna az ormányával és magától feltenne. Ezt azért nem teszem, két okból. Először is mert úgy néznék ki, mint egy koronázatlan király a trónon. Én pedig nem

vagyok király, koronázott semmiképp, legalábbis még nem, és ezt az ellenségeim ki is használnák, és mindenféle személyi kultuszt meg szöcskét, bogarat, varangyos békát szóránának rám, esetleg kígyót is, abból is a mérgezettet. Ennek nem teszem ki magam, annál okosabb vagyok. Másodszor, az igaz, hogy én megbízom a kanisztereimben, de... és itt az a csúnya „de”..., mert mi történik ha mégis valamelyikbe túl keveset töltöttem és bosszúból lepaktál az ellenséggel, bedrogozzák az elefantomat és ez ahelyett, hogy szépen felemelne egyszerűen földhöz csap. Belátják kérem, hogy ennek sem tehetem ki magam.

Most, hogy még érthetőbb legyen elmagyarázom, hogyan is folyik az ormányzás, úgy ahogy van caka-paka. A legmagasabb ponton ül a ceremónia mester a rozmár. Azért ő, mert olyan bajusza van, amelyik már önmagában tiszteletet parancsol. Ha valaki mégis megpróbálna tiszteletlen lenni, itt természetesen az ellenfrakciókra gondolok, mert ilyen is van, akkor rögtön pontra teszi őket. Sőt torkukra fagyaszthatja a szót, vagy ki is tilthatja a teremből.

Az elején említettem, hogy sajnos még nálunk is parlamentáris rendszer van. Dolgozok rajta, de még egyelőre van. Ezért aztán több frakció létezik, ez is sajnos. Az ellenzéki frakciókra az jellemző, hogy megpróbálnak mindennek keresztbe tenni ami jó. Be kell ismerjem, hogy ezt csináltuk mi is, vagyis az én frakcióm amikor Kredencz ormányzott, illetve kormányzott, de ez természetes mert akkor is nekünk volt igazunk. Punktum!

Mint írtam gondoskodtam róla, hogy visszaadjam a labdát Kredencznek a meghosszabbított négy évért, és addig gondolkodtam, míg megtaláltam a kikapukat, hogy én is többet ormányozhassak. Ehhez csupán egy kis matematika szükséges, meg egy kis bűvészmutatvány. Ne haragudjanak ezt most teljes egészében nem árulom el, mert esetleg kiszolgáltatom magam, és ezt végkép nem szeretném.

Mindenesetre a bűvészmatematikának a lényegét elszabad mondani. Az érthetőség kedvéért inkább itt egy konkrét példa.

Tegyük fel van 1000 szafaládé, gondoltam azért legyen szafaládé mert az pártfüggetlen. Mondhattam volna birkát is, de ezt én sem engedhetem meg magamnak mert végülis a népemről, átvitt értelemben az alattvalóimról példázok, és az nagyon csúnya lenne tőlem, őket lebirkázni. Maradunk tehát a szafaládénál, ahol a vezérszafaládé felszólítja a szafaládéközöséget döntsék el ki legyen az igazi egyetlen szafaládévezér, mert itt is, mint az ősközösségben megjelentek a szafaládénál szafaládéibbak, és ők is vezérek akarnak lenni. Döntsön igazságosan a szafaládétöbbség. Mivel sok kicsi szafaládévezér jelentkező volt, úgy szét darabolták az egészet, hogy a legfőbb száfládé mellett szavazott 250 Vb. (ezek a húséges vastagbél szafaládék) és a többi 750 szafaládén osztozott három aspiráns (ezek a vékonybélűek), így el kellett döntenie igazságos, mondhatni demokratikus úton, ki vezesse tovább az összes szafaládét. És most a számolás.

$1000 : 4 = 250$, vagyis $4 \times 250 = 1000$, eddig érthető.

Azonban 250 Vb. igazság szerint, és ez a döntő, $250 \times Q + Y = \text{nyolc/ harmad}$.

Itt a Q egy speciális, hűségi, értelmi, odaadási és hazafis faktor. Az Y pedig a legfőbb szafaladé születési dátuma, mert ez egyszerűen dukál neki. Punktum!

Vegyük egy kicsit szem alá a frakciókat. Mikor még Kredencz volt az úr, akkor ő egy másik párthoz a cucilistákhoz tartozott. Megint fel kell hívjam a figyelmet, hogy ez nem elírás, mert, ha kimarad egy i betű, baj van és cucilistákból cuclisok lennének azok pedig még a szopósok (gyerekek). Tetszik érteni mire gondolok, és megegyezhetünk abban, hogy ez nagyon durva sértés lenne. A baj továbbá az, hogy Acsarországban mindenki főnök akar lenni, és erről semmi képen nem mond le, hacsak meg nem rendelik idejében a vadászt. (ha... ha... ha... ez most vicc volt, mármint a vadász). Ezért, mikor Kredenczékét elsöpörte a nép, elkezdtek egymást hibáztatni és elkezdődött az exkrement egymásra való dobálása. Tudják mi az exkrement, az ugyan az, amit az orákulum a termésre vonatkozó kérdésére adott a fentvaló, illetve a beavatott szócső. Ez egy vulgáris szó, és mint látni tetszenek, én minden ilyentől elhatárolom magam. Ennek tudományos változata az exkrement, ami végül ugyan az mint a szar, csak szebben hangzik és az excrementum (kiválasztás) ráadásul latin szóból ered. Megjegyzem ez a dobálózás minden szinten a mai

napig is tart és ez jó nekem. Ha két acsar együtt van, háromfelé húz, mondja a népi bölcselet.

Akkor Kredencz nagyon megharagudott és egy új formációval lépett színpadra. Megalakította az memokratikus koalíciót, röviden MK-t. Hát kinek volt ez jó? Megint csak nekem, mert ők a nagy tolakodásban mind jobban szétdarabolták egymást. Végül ők nem is igazi frakció, hanem mint függetlenek ücsörögnek a padokban.

A cucilisták, mellett van még más frakció is.

Az egyik az én testvérfrakcióm. Olyanok mind a kistestvérem, mert azt csinálják, amit én mondok. Ha nem, az öcsi szokott kapni tőlem egy-egy rábeszélőt. Ilyenkor árulkodik de a végeredmény, hogy kibékülünk és megöleljük egymást. Ha nem akar, akkor kap még egypárat, vagy többet. Aztán van még egy frakció, de őket nehéz valahova tenni, mert mindig más színűek. Hol világos zöld, hol sötét zöld, és azonkívül, hogy kellemetlenek, mint minden ellenzék, nem sok vizet kavarnak. Az exkrement dobáláshoz ők is értenek, ezért ki lép néha valaki, majd belép más helyette, szóval ilyen, mondhatni semmilyen a politikájuk, az én megítélésem szerint.

Talán egyről érdemes szóljak, ez a „leg” frakció. Érdekes a névalakulás. Kihasználták a nyelvtant, mert a melléknevek fokozásának felső foka a leg. Vagy még egy közép fokú ik-kel is lehet játszani. Tehát ez lehet leg-jobb, leg-jobbik, leg-szebbik, leg-okosabb, leg-ügyesebb és még sorolhatnám, de abbahagyom, mert nem az én tulajdonságaimat akartam ecsetelni, hanem a „leg”

frakció neve eredetét boncolgatom. Ha én adok nevet akkor a túlfokozók legeslegjét választottam volna, na de bolondság mástól kérni szamarat, ha magadnak lovad van. Ezt is a nép mondta. Én azért szeretem ezeket a bölcs népi közmondásokat, mert ezeket nem tegnap találták ki, kivétel, amit az én agyam szül úgy ad hoc, hanem évszázados tapasztalatok melyeknek komoly alapjuk van.

Szóval a legek, mind minden alakuló párt olyan szép célokat tűzött ki, hogy bárki olvassa, hallgassa még el is érzékenyül. Sokan be is álltak mögéjük, de szerencsére menet közben elkezdek csetleni botlani, míg szépen hasra nem estek. Innen lép a képbe Huza Pábor, ugyanis ő a sef. Nekik, mármint a rossz hírnevüknek besegített egy hozzájuk kötődő alakulat, valami acsar gárda. Ezekkel is a baj ott volt, hogy már kezdetben beöltöztek feketébe, és akkora bakancsot hordtak, mint a kanadai favágók munkavédelmi cipője, ráadásul ez is fekte. Namármost akinek nincsen gyászolni valója, az ne vegyen feketét, vegyen fehér ruhát. Ők is olvashattak a fáraókról és valamit a nemzetiségről, mert a nemzetért nagyon oda voltak, mármint a nemzeti érzésért. De akkor kérdezem én, miért hagyták, hogy az öltözékük, minden emberben felébressze annak kicsibajuszú osztrák-német emberkének az emlékét, akit egész Európa megutált, vagy ha nem is direkt vele, de az olasz Mussolinival minimum összemosták őket. Megint magamból indulok ki, mert én az ő helyükbe a hortobágyi „fehér” ruhát öltöttem volna, és ha hideg van rá a „hátibúrt”.

Az megmozgatta volna minden igazi acsar szívét már a látványa is. De miket beszélek itt, a végén még ötleteket adok az ellenfélnek.

Hej emberek, emberek, most, hogy a Hortobágyról így elbeszélgettünk eszembe jutott az egyik legnagyobb acsar költőnek az egyik levele az Úri levelek közül. Meg is kértem „D” -t, hogy ha nem is tartozik közvetlenül a témához írja ide, mert akkor érzi az ember, hogy ez elindít benne valamit.

"Amott a látkör peremén a hortobágyi csárda, de nem a földön, hanem az égen ... oda emelte föl a délibáb. A csárda mellett a ménes, szinte a levegőben, mintha egy elfáradt darucsoport szállana. Kedves délibáb! úgy tartja ölében a tárgyakat, mint gyermekeit az anya.

Némán, merengve ül az ósnyugalom e térségen, mint tűzhelye mellett karszékében a száz éves aggastyán, ki az élet zajos napjait zajtalan szívvel gondolja át.

Mily egyszerű a puszta és mégis mily fönséges! de lehet-e fönséges, a mi nem egyszerű?

Fél napnál tovább tart az út a Hortobágyon keresztül s én, noha már sokszor jártam erre, nem győztem kibámulni magamat. Égő arccal, ragyogó szemekkel, hullámzó kebellet néztem köröskörül..."

De térjünk vissza az ormányzáshoz. Mint látják nincsen könnyű dolgom, de ilyen ellenzékkel, amelyik

gyakorlatilag nincs is (hála), könnyebb zöldágra vergődni.

Azért ne higgyék, hogy nincsen a saját kanisztereim, és köreik miatt fejfájásom. Észrevettem, hogy a kanisztereim körül megjelentek a kis öntözőkannák. Elég sokan. Általában üresen, és mindenik azt várja, hogy megtöltsék. Ha egyiknek töltök, akkor jogosan kér a másik, ha nem adok, akkor megint baj, mert azért ugye az csak természetes, hogy a gyermekeim, rokonaim, barátaimat és igen, még a hűséges kanisztereimet el kell lássam. Erre mit csinál az ellenség? Nepotizmussal vádolnak. Csúnya szó, és ami érdekes, hogy ezek a csúnya szavak mind a latinból származnak, mert ez a szó is a nepos szóból ered és unokaöcsöt vagy unokatestvért jelent. Vagyis a nepotizmus a rokonok (jogtalan) előnyhöz juttatása.

Ezen egyszer vitatkoztunk is Kredenczel, mert a szememre vette, hogy Buzának, aki testvére, a feleségem unokatestvére első házasságából származó fia féltestvérének, akinek az apja szintén rokona a belügyi kaniszter fiának, és feleségül vette az egészségügyi kaniszter anyósának a menyét. Eddig ugye világos és érthető? Vagy mégsem? Mert most bevallom nekem sem. Annyira össze-vissza van fonódva, gabalyodva, használhatnám a kuszálódva szót is az egész, hogy amikor elkezdtük boncolgatni maga Kredencz mondta, hogy hagyjuk abba, miután felfedezte, hogy az egyik unokaöcs éppen az ő közvetlen rokonának a rokona, és az ő ideje béli

miniszternek a fia, aki most az Utcatisztaság Kulturális Tevékenységét (UKT) figyelő hivatal főnökének a gyermeke. Abba is hagytuk mert rájöttünk mind a ketten, hogy újból népiesen szólva, egyik kutya a másik eb. Természetesen nem rólunk van szó.

Gondolkoztam is, milyen szép lett volna, ha romai birodalomból példázunk, és Kredenczel megalapítottuk volna az első acsar duóvirátust. Ez azonban értelmetlen mert ilyen nem is volt, hanem csak triumvirátus. Igaz ide kellett volna még valaki, azonban szükség esetén ez sem lett volna gond, mert egyént, aki vezér vagy főnök akar lenni könnyen találunk. Ameddig hárman vagyunk meg lehet élni, mert mindig kettő vigyáz a harmadikra, de ha valaki meghal (nem magamra gondolok), vagy kiszál a buliból, akkor a másik kettő már nem tud megegyezni. Hát nem ez történt már i.e. 60-80 ban? Crassus halálát követően Pompeius és Caesar között kitört a polgárháború a hataloméért. Nem járt jobban a második triumvirátus sem. Antonius, Octavianus és Lepidus osztották fel egymás között a Köztársaság alá tartozó országokat. Amikor Lepidus visszavonult Antonius és Octavianus harcolt egymással. A nagyobb baj, hogy egy polgárháborúban csak egy vesztes van, és az a nép. Én pedig a népemnek mindent akarok csak rosszat nem. Megvédem minden eszközzel, ha kell még az utolsó aduval, ami különben nem kenyerem, a korrupcióval is. Már megint belefutok egy ilyen szóba, melyről gondolom már mindenki kitalálta szintén a latin corruptio, romlás, rontás szóból ered és vagy

megvesztegetés vagy olyan törvénybe, közerkölcsbe ütköző „jótett”, aminek során valaki pénzért vagy másért cserébe, juttat másokat előnyhöz. Attól függően, hogy ki a korrupt megkülönböztethetünk rendőri, katonai, gazdasági korrupciót, és mondhatom, hogy büszke vagyok arra, hogy politikai korrupció nincs, legalább is Acsarországban nincs. Punktum!

Így, mind mondtam, azért én a nép érdekébe és csakis az ő érdekükben még ezen is túltenném magam és bevezetném. Mondok egy példát, hogy érzékeltessem a lényegét.

Mivel Acsarország is tagja a Beurópai Uniónak (ezután csak BU) mint ilyen jogosult pénzügyi támogatására. Bonyolult egy világot élünk.

Most el kell magyarázzam ugyebár, hogy mi is az, amibe beleléptünk. Nem beleléptünk, hanem beléptünk. Nagy a különbség, de, hogy van e egyáltalán különbség azt döntse el mindenki maga, mert ugyebár a demokráciában (mert nálunk szigorúan az van) mindenkinek lehet szabad véleménye. Ha megkéne fogalmazzam a demokrácia lényegét az azt jelenti, hogy egy szabad országban mindenki azt csinálja, amit szabad. Vagy egy másik megközelítés, a demokrácia a többség diktatúrája a kisebbség felett.

Szóval mi is beléptünk még a meggyszedő idejében 2004. május 1-én. Mint mindennek ennek is van jó és rossz oldala.

De ezt úgy kell elképzelni, mint egy mérleget. Mielőtt belépek alaposan meghányom, megvettem (ezt úgy népiesen), hogy mi az előnyöm és mi nem.

Namármost egyesek szerint, ha jobb fele billen a mérleg mutatója belépek, azonban akkor élnem kell a hozzá tartozó másik serpenyővel, és ez az én problémám.

De térünk visszatérve a példához. Mondjuk szeretnénk építeni egy nagyon hosszú utat, olyasmit, mint egy autópálya. Beküldjük a számításokat, és az elkészítés időpontját. Kérünk és kapunk is erre egy jó nagy adag diót (ez helyettesíti a példa kedvéért a pénzt). A becsület (amihez kétség sem fér) megköveteli, hogy mindenkinek egyforma esélye legyen belenyúlni a húsos fazékba. Aki közel van, az beleér, aki távolabb az csak nézheti, aki még távolabb az csak szagolja a hús illatát, és aki még távolabb, annak már szag sem jut. Ez egyszerű fizika. Ez majdnem olyan, mint a szörme alá való nyúlkalás de itt egyszerre többen vannak, és ennyi kéz nem fér a szörme alá mert a borz kicsi állat, így kicsi a szörmeje is. Tehát el kell döntenie ki nyúlhat a szörme alá, ha...ha, nem ezt, hanem azt, hogy ki gazdálkodhat a fazékkal.

Az első jelentkező Munkás Kázmér beadja a számításait.

- Anyag + Munka = 1000 Dió (ezentúl az egyszerűség kedvéért csak A, M és D). Ez nem elfogatható mert túl bonyolult, nem átlátható.
- Jön a második beadvány, Rétes Bonifácé. Az ő terve $A + M + N = 1000 + 200 D$. (ahol N, az előre nem látható költségeket jeleni). Ez már jobb, mert előre látó, de az ítélő bizottság szerint még

javításra szorul, és átgondolásra visszaküldik. Mivel azonban ő olyan déligyümölcsstermelő, kap még egy esélyt. Megértette és jött is már délután a javított változat.

- $A + M + N + OKH = 1000 + 200 + 1000 D$ (ahol a OKH az ormány kaniszternek hatástanulmányi, értékes tanácsadási, biogáz elemzésre fordított idő megtérítési költsége).

Ez vitathatatlanul a legkomplexebb számítás, átlátható, tiszta, elfogadva ,tehát 2200 Dió kell. Meg is jön egy nagy zsákkal, és Munkás Kázmér rögtön elkezdheti a munkát.

A többi Dió pedig oda folyik, ahol a diót törik... Innen ered a gyermekdal is melyet nagyon helyesen már az óvodában tanítanak...

Dombon törik a diót, a diót - rajta vissza mogyorót,
mogyorót - tessék kérem megbecsülni
és egy kicsit lecsücsülni, csücs!

Értik ugye? Már zsenge korban meg kell tanulják a gyerekek, hogy a diót meg kell becsülni. Persze a mogyorót is, mert akinek van mogyorója arra vigyáznia kell még akkor is ha nagyot ugrik...szokták a mókusnak tanácsolni. A lecsücsülni, az már felnőttkorra utal, csak értelmezni kell. Tehát ha megvan a diód, ülj le és ne ugrálj, mert összetörhetik a mogyoródat, vagy valami ilyesmi...

Ha már szó esett a kultúráról, a diótörés még nagy zeneszerzőket is megihletett mert Csajkovszkij utolsó balettje és egyben utolsó színpadi művének témáját, Hoffmann „A diótörő és az egerkirály” című meséjéből merítette.

Ide tényleg a legmesszebb menő rosszindulat kell, hogy valaki ennek az elosztásnak a becsületességét megvétózza. A logika roppant egyszerű. Kinek dolgoznak a kaniszterek? Az ormánynak. Kiért dolgozik az ormány? A népért. Tehát kié a haszon? A népé. Kell ennél több magyarázat? Nem! Az elosztás is bizalmi alapon történik, nehogy rossz kezekbe kerüljön a dió. Kiben lehet megbízni? Természetesen csak a barátokban és a rokonokban, ezért nem lehet felelőtlenül a népnek szánt diót csak úgy ismeretlenekkel elkótyavetyélni. Korrekt, igazságos, támadhatatlan döntés, gondolhatná a naiv ember, mert az ellenzék itt is megtalálja káakán a vitézkötést. Mi is voltunk ellenzékben tudom miről beszélek, és Kredencz is elmesélt nekem egyet s mást, hogy ők is mi mindent meg nem tettek a nép érdekében. Ezért nem szabad haragudni, mert „hol a harag a nyertes ott vesztes a nyugalom”, mondja a bölcs népem.

Különben a meseíró Hoffman nem ugyanaz, mint Acsarország nagy humoristája aki szintén Hoffman volt, közismert nevén Hofi. Ő kérem, mármint Hofi olyanokat tudott mondani, hogy még én is hasamat fogva gurultam le arról a díványról, amit nekem keresztbe tettek. Olyanokat mondott, ami az ellenzék szerint a mai napig érvényes, pedig az ő

időjünkben is hasonlókkal szórakoztatta a nagyérdemű közönséget. Egyik délután amikor Kredencz volt nálam inkognitóban, együtt hallgattuk meg. Az inkognitó olyan öltöny féle, mert ebben nem látszik ki vagy, és miért is kéne mindenki lássa, hogy mi néha összejárunk Kredenczel.

Idézek tőle egypárat, na nem azért, hogy következtetéseket vonjanak le ezekből, hanem csak úgy... barátságból, badarságból.

„Politikusok. Tudod, ezek miért lopnak? Hagyománytiszteletből!”

„Magyarországon az egy főre jutó bunkók száma -kettő.” Még tiszta szerencse, hogy nem Acsarországot mondott.

„A korrupció az, amiből kimaradunk.”

” A választás végén az egyik nagy politikus, már nem ismerni, de az a nagy politikus azt mondta, tévé, nyilvános, egyenes adás... Nagyon európai hangon azt mondta, hogy “Minket legyőztek, gratulálunk az ellenfeleinknek.” Erre a másik: “Nana, nana! Minket nem győztek le, csak kevesebb szavazatot kaptunk!” Ötlet! Ha ezt drága anyámnak elmondhattam volna, hogy “Anyucikám, én az érettségim nem buktam meg, hanem csak az ötöshöz hiányzott még négy jegy!”

Egy egész délutánt vele, a lemezeivel töltöttünk el, és ha meg is egyeztünk abban, hogy ez ránk nem érvényes, mégis igen szórakoztató volt. Valami azért mégsem tetszett, mert belekavarta a kedvenc sportom a

futballt. Olyat mondott, hogy szinte megsértődtem, csak aztán eszembe jutott, hogy ő akkor más országban élt. Azt mondta:

„Figyelj, haver! Kis focistám! Szerinted az új stadiontól megjavul a foci?

- Öhöm.

- Ha Mari néni szarul főz és adok neki Zepter edényhalmazt, attól finomabb lesz benne, ami szar?”

Ez azért esett rosszul, mert én annyi stadiont építettem, hogy csak na... Nana, mondták is többen, de én felvilágosítottam őket, hogy csak vissza kell menni az időben és megnézni mi tettek a romaiak a nép érdekében. A császárok tisztában voltak azzal, hogy a nép lelkesedett a vásári komédiákért, cirkuszi kocsiversenyekért, és a gladiátorokért is. Marcus Aurelius nevelője, Fronto szerint a nép inkább vágyik látványosságra, mint pénzbeli bőségre. Azzal is tisztában voltak, hogy a tétlenségre ítélt nép fölösleges energiáját le kell kötni, nehogy ellenük forduljon. Panem et circenses - Kenyeret és cirkuszt, volt a jelszó.

Ez a mondás Juvenalis római költőtől származik. Ő volt a római irodalom három nagy satíraírójának (Horatius, Persius) egyike. Ezzel nem a tudásomat szeretném fitogtatni, pedig tehetném, mert ami van az van, csak fel szeretném hívni a figyelmet, hogy a stadionoknak, úgy, mint az amfiteátrumoknak, milyen fontos szerepe van a népnevelésben. Nem öröm nézni, hogy egyik épül a másik után. Ja, hogy a játék színvonala még a grundon játszottat sem éri el? Ebben

van valami, de majd 2040 -re betörünk a világ elittbe. Erről is gondoskodtam. Tanulás nélkül nincsen tudás. Tudás nélkül nincsen fejlődés. Fejlődés nélkül nincsen jó futball. Futball nélkül nincsen semmi. Azért már az óvodában tanítani kell, majd jön az iskola, egyetem és utána a csúcs, az akadémia. Itt professzorok adják át a tudásukat. A labda kereksége nem véletlen. Ugyanúgy kell guruljon jobbra is mint ballra. Ez kizárólag a futball labda tulajdonsága. Egyszer valaki akkorát rúgott bele, hogy ovális lett. Végül ez sem volt baj mert ez a baleset egy újabb sportágat szült, a rögbit. Elég durva sport ezért mi az akadémiában ezt nem tanítjuk.

Az acsar szív a futballért dobog, ezért mindent meg kell tenni, hogy a szíveknek ne okozzunk csalódást, kerüljön amibe kerül, mert nagyon sokba kerül. Szerencsére van egy kitűnő akadémiank, van több de ez a legkitűnőbb és ennek az akadémiának egy még kitűnőbb elnöke, Hentes Börincz. Ez kérem egy pénzügyi zseni. Én fedeztem fel. Egyszer nálam antennát szerelt. Emlékeztem rá még gyermekkoromból, de mostanra már emberé cseperedett, és ami meglepett, hogy hihetetlen gyorsasággal szerel. Naponta 60-70 háztetőre is képes volt felmászni, és ha formában van a 80 sem kizárt. Leesni csak hatszor esett le egy hónap alatt, ami a napi mászási teljesítmény mellett elenyésző. De nem ez az érdekes, hanem hogy mindig talpra esett. Tehát talpraesett volt, mert ugyebár ha fejre esik, akkor fejre eset lenne. De mondom nem az volt. Az antenna szereléssel vagyont lehet keresni. A vagyont ha jól

fekteted be meg lehet duplázni, trillázni, jódlizni... Ő értett ehhez és meg is jódlizta, trillázta...

Értett a Rétes Bonifác BU-s számítási képleteihez, és így annyi diót csinált, hogy is mondja, hát megint hogy csak na...nana...nanana.

A konklúzió, ez olyasmi, mint az ezekből való következtetés, hogy Börincz nagyon rövid idő alatt, fogalmazhatnék úgy is, hogy egyik napról a másikra, vagy talán még jobb, a semmiből milliárdos lett. Azon elmélkedtem, ha ő ilyen zseni, mert minden irigység mellett el kell ismerni, mert ugye sokan irigyelik, hogy ő egy zseni, finánc zseni, nagyon nagy zseni, ő a legzsenibb. Nagy bűvész. Mondhatnám, hogy benne megvan minden, ami a mai világban a túléléshez szükséges, mert ugyebár pár milliárdal csak át lehet vészelné a nehezebb időket.

Miért bűvész? Hát kérem, mert például betesz egy cylinderbe (ez inkognitóhoz tartozó öltözék kiegészítő) egy nyulacskát, elmondja, hogy szimbalabimbala (ez egy varázsszó) és nyúl helyett mi jön ki...na mi? Kitalálták pont egy millió dió... Ebből mi következik? Nyulakat kell tenyészteni. Majd én is kipróbálom, mert lehet, ez az elefánt szuvenírral is működni fog. Az elefánt szuvenír pedig lényegesen nagyobb, mint egy nyúl. A varázsszót pedig kétszer mondom el akkor kétmillió lesz, ha háromszor akkor hárommillió, ha négyszer...itt már majdnem elaludtam, dehogyis, felébredtem...

A barátom, tudják „D” megint úgy nézett rám, hogy rögtön megértettem, ha most nem hagyom abba, a könyvből nem lesz semmi.

*Nem a kakas szavára kezd virradni,
De a kakas kiált, mert hogy virrad.
(Madách I. Az ember taragédiája. 7.szín.)*

Az első inkognitó kaland Kredenczel

Megígértem, hogy elmesélem, hogyan jártunk Kredenczel. Igen, Kredenczel. Ezen nem kell csodálkozni, mert már talán utaltam rá, hogy privát, vagyis amikor nem hivatalból blamáljuk egymást, az exkrement dobálásról nem is beszélve, akkor mi jól megértjük egymást és mind a ketten azon igyekeztünk, hogy kiderítsük, honnan is ered a mindenkori kormány, vagy ormány elleni antipátia, hogy ne az utálat szót használjam. Ő nem értette miért szidtuk mi anno dacumal őket, úgy ahogy én sem értem mi lehet a kifogás, a szerintem kifogástalan ormányzásom ellen.

Addig-addig tanakodtunk, míg elhatároztuk, mivel mind a ketten hallottunk már arról, hogy volt egy országnak egy olyan királya, valami Mátyás, aki álsruhában járkált, megfordult a nép között, hogy megtudja a kisemberektől, hogyan is megy a dolguk, hogy mi is ezt tesszük. Igaz ennek több mint 500 éve, de ez a csalafintaság most is időszerű. Megegyeztünk, a hitelesség kedvéért, hogy tudjuk hogyan kell majd ilyen esetben, mármint inkognitóban viselkedni, elolvasunk egypár igazi Mátyás történetet.

A múltkoriban olvastam még, hogy egy norvég miniszterelnök, valami szociáldemokrata taxi sofőrködött. Ez tetszett, mert nem csak a véleményeket tudta titokban felvenni egy eldugott kis kutyüre, hanem még pénzt is kapott a fuvarért. Kredencz pedig beszámolt arról, hogy egy polgármester, azonosságát rejtve járta végig a körzetébe tartozó menzákat. Állítólag Indiában megszokott dolog, hogy a miniszterek állruhában, a biztonság kedvéért alhajusszal vegyülnek el a tömegben, hogy a róluk alkotott véleményt kutassák. Ez nagyon vicces, mert elképzelttem most a bajusz nélküli kanisztereimet bajusszal, vagy a bajuszosokat férfiségüket kihangsúlyozó bajszuk nélkül. Aztán tudok még ennél kirívóbb eseteket. A SanDiegoi polgármesterasszony pár éjszakát töltött a hajléktalanokkal. Egy nő ismerte fel mert, mint hajléktalan ült a járda szélén és az aktuális pénzügyi lapokat olvasgatta, és jegyzetelt. Ismerjük be ez hiba, nagy hiba. Ezt meg is jegyeztem. Aztán még egyszer, vagy többször hibázott, de nem mint hajléktalan, mert itt már a halott férje alapítványából 2,1 millió dollárt sikkasztott, majd depresszióra hivatkozott a bíróság előtt. Na kérem ez elhithető, én is depressziós lennék azonnal, ha elkapnának.

Nem fokozom a kíváncsiságukat. Az elhatározásunkat tett követte, és mind a ketten beöltöztünk igazi acsar munkásembernek. Gondoltuk, hogy ott kezdjük, ahol a nép keményen dolgozik. A kemény munka után mit csinál egy valamire való

munkás? Hazamenet, vagy ha nem akkor, lehet este, beugrik egy sörre a sarkiba, ahol a többi, vele egyforma emberrel találkozik, és pont úgy mint a mezőn dolgozó nagypapák, ők is az aktuális rendszert szidják. Ez már így illik, még akkor is, ha nincs is okuk rá, de mivel szerintük van, így még talán jogos is.

Az első beöltözés teljes kudarc volt. Kredencz olyan rongyokba jött, mint a Manilai nyomortelep, szemétlerakatokon keresgélő szegények legszegényebbje. Mikor látta mennyire megrökönyödtem, és mondtam így nem mehetünk ki az utcára, váltig állította, hogy de igenis, ilyen mélyre sülyesztettem én le a mai munkásosztályt. De aztán végignézett rajtam és rögtön harsány nevetésbe tört ki.

- Mi van? Kérdeztem.
- Te sem gondolod, hogy a mai munkások selymes szürke zakóban és piros nyakkendővel köszönnek oda gyárportásnak „Hello öreg”!

Tanácsstalanul néztünk össze, most mi legyen. Természetesen én oldottam meg a gordiuszi csomót, és óriási ötletem támadt. Mivel be kellett lássuk, hogy mind a ketten mennyire elvesztettük a kapcsolatot a valósággal, azt ajánlottam menjünk el egy jelmezkölcsönzőhöz.

- Jelmezkölcsönzőhöz? Hát nem álarcosbálra megyünk.

- Látom neked mindent külön meg kell magyarázzak. Nekünk ez tényleg olyan, mint egy álarcosbál, és mi munkásnak szeretnénk álcázni magunkat, és ehhez kérünk munkás inkognitót.

Megértette. A gond csak az volt, hogy a kölcsönző is felismerhet. Most a mentő ötlet Kredencztől jött. Bosszankodtam is egy kicsit, de be kellett lássam igazan van.

- Elmegyünk és megmondjuk, a nép érdekében szeretnénk ezt a kísérletet véghez vinni. Mondta.
- De abban a pillanatban hülyének néznek, és ezt úgy sem veszik be, hogy mi és a nép érdek...
- Lehet, de akkor adunk neki a hallgatásért egy kis diót, működni fog a dolog. Bízál bennem.

Nem válaszoltam, mert udvariatlanság lett volna, ennyi fáradozás után kijelenteni, hogy nem bírok benne. Végül, mivel jobb ötletem nekem sem volt, hát elmentünk. Amikor meglátott minket a tulajdonosnő, csak annyit tudott mondani, „mi a franc...” aztán a szájára tette a kezét, és úgy nézet ránk mint aki szellemet lát. De aztán valami még furcsább dolog történt.

- Na fijuk, elég a hülyeségből, tessék hátra menni ott az öltöző és ledobni a jelmezeket, mert

holnap valami idióta politikai jelmezbált szervez, és ezekre a maszkokra szükségem van.

- De mi... Kezdte Kredencz.
- Semmi de, mert nekem nincsen időm még a beöltözött politikusokkal sem vitatkozni.

Még mindig megdermedve álltunk mind a ketten, amikor odajött hozzánk, megfogta nekem az orrom, Kredencznek a fülét, és elkezdte tiszta erőből húzni, hogy az elképzelt maszkot levegye. Csak az a hang, amelyik egyszerre jött ki mind a kettőnk torkából volt végre elléggé meggyőző érv, hogy téved.

Majdnem a hasáig piros lett szégyenében. Ezt onnan láttam, mert olyan mély dekkoltja volt, mint aki most akarja eljátszani az öregedő kerítőnő szerepét. Igaziból nem is kellett nagyon szerepeljen mert egy az egyben úgy nézet ki, mint egy igazi madám. Kredencz rögtön érdeklődni kezdett ebbe az irányba is. Egy erős boka rúgással adtam tudtára, hogy abba az irányba majd legközelebb ...

Miután részletesen elmagyaráztuk, még egyszer, hogy miről is van szó, úgy tett, mint aki megérti, pedig meg voltam győződve, hogy a nemes cél nem eresztett gyökeret nála, de belement a játékba. Mondanom sem kell, hogy nem mi, hanem a dió amit kapott, és amit kilátásba helyeztünk elég elfogadható ok volt számára is, hogy tegyen valamit ő is a népért. Este pedig majd úgy tért állomra, hogy a rózsaszín párnáskáját magához szorította, és nehogy rá törjön a rémálom a délutáni események miatt egy negyedliteres töményt

szinte egyszuszra engedett le a torkán. Lehet volt gyakorlata mert még csak nem is köhécselt. Honnan tudom? Ő mesélte el, amikor másodszor jártunk nála, és egy kicsit összeemelegedtünk.

Megkaptuk a ruhákat. Értette a mesterségét. Olyan tökéletes munkást faragott pillanatok alatt belőlünk, hogy öröm volt nézni. Ha nem akadályozom meg Kredencz ment is volna zsákot vagy követ hordani egy keveset.

A ruhák tiszták voltak, mert munkásnak nemigazán maszkírozza magát senki, elég ezt megélni nap mint nap.

Munkára fel, helyesebben munkásnak fel. Elindultunk az első sarki kocsmá felé, ahol állítólag, a most már magunkfajták szoktak találkozni.

Zsúfolt helység volt, kicsit izzadság, kicsit áporodott füst, sör szagú volt a levegő. A fal melletti asztaloknál hármassával négyesével ültek. Csak egy asztalnál volt egy férfi, aki a fejét a karjára hajtva aludta ki a harmadik műszak és az előtte álló nyolc kicsi pohár tartama kiürítése miatt érzett fáradtságát. A bárpultnál a csapos a söröspoharakat öblítette, és a pultnál ülő másik két vendéggel beszélgetett amikor mi bementünk. Kredencz odalépett a pulthoz, rátámaszkodott és jó hangosan odaköszönt.

- Isten jó nap szüle! Hát kendek mit csinálnak?
- Miiii vaaan? Kérdezte a csapos, mint aki nem jól hall.

- Hát én azt szeretném tudni, hogy veszedelem vár-e rám. Tett rá egy lapáttal Kredencz, és a beszédét olyan határozottsággal mondta, hogy a két vendég is felé, illetve felénk fordult.
- Veszedelem? Olyan veszedelem, hogy mindjárt úgy kiváglak, hogy a lábad sem éri a földet. Így a csapos.
- Engem ki? Tudod te kivel beszélsz ilyen, han...

Hangot akart mondani de nem tudta folytatni, mert megragadtam a karját olyan erősen ahogy bírtam és elkezdtem kifelé cibálni, közben a csaposnak kacsintottam, és mutattam a hüvelykujjammal a félreérthetetlen jelet, hogy a barátom egy kicsit sokat ivott. Mikor végre kiértünk, kiráncigáltam mert Kredencz nem nagyon szeretett volna kimenni, megkérdeztem.

- Megörültél? Mi ütött beléd? Miket zagyváltál össze vissza.
- Ezt olvastam egy Mátyás mesében, hogy inkognitóban így beszélnek. Válaszolta.
- Igen de nem a 21. században.

Nehezen, de belátta. A kérdés csak az volt, hogyan tovább, visszamenni már nem volt értelme, mert már így is elég feltűnést keltettünk. A Kredencz bajuszát is meg kellett igazítani, mert a ráncigálás egy kicsit megviselte, és az én parókám is hátrább csúszott. Bementünk egy kapu alá megigazítani, és egy kicsit

rendbe szedni magunkat. Amikor éppen az én parókámra került a sor, és ahogy ott álltam Kredencz előtt derékszögben meghajolva, a fejem a derekával egymagaságban, hogy jobban hozzáférjen a tarkómon lévő ragasztószalaghoz, egy hölgy jött ki az udvarról és amikor meglátott minket ebben a pózban felháborodva, el kezdett kiabálni.

- Perverz disznók, azonnal tűnjenek innen mert hívom a rendőrséget.
- Elnézést de mi... Kezdtem szabadkozni, de a nő erre már visítani kezdett.
- Segítség! Ordította torkaszakadtából, mikor egy lépést tettem felé, hogy megmagyarázzam a félreértést.

Úgyhogy jobbnak láttuk eltűnni mielőtt tényleg a rendőrségen kötünk ki. Az lett volna az igazi botrány. Már láttam is a szemem előtt a „leg”-ek ujjságának vezércikkét vastag betűvel szedve.

Az ország szégyene! Rajtaütöttek Korán Piktoron és Primadonna Kredenczen amikor egy fővárosi barokkstílusban épített bérház kapuja alatt mely gazdagon volt díszítve szoboralakokkal, perverzkedtek.

Bumm! Ez valóban robbant volna. Így nem maradt más hátra mind szedni a lábunkat ahogy csak bírtuk. Mikor elég messzire jutottunk, és már levegőnk sem volt megálltunk. Azért, ami a miénk az a miénk.

Nem vagyunk olyan feladós típusok, így elhatároztuk csak elmegyünk egy másik kocsmába.

Ez már valamivel civilizáltabb volt. Az asztalok a terem közepén voltak, így körbe lehetett járni. A pult is félkör alakú, ahol nem csak a csapos, hanem egy fiatal nő is kiszolgált. A ruhája olyan volt, mint amilyent a bajor nők viselnek a Müncheneri Oktoberfest alkalmával. Szóval olyan, hogy kilátszik a kebleknek egyharmada (mi a fenéért nem kétharmada). Oh, teljes gömbölyűségében duzzadó nőies idom. Le is kötött a látvány, és ha rajtam múlik inkább ezt néztem volna, társadalomkutatás helyett, de most Kredencz fogta meg a karom és végül leültünk egy asztalhoz amelyik szinte beékelődött másik kettő közé.

Az egyiknél négyen a másiknál pedig ketten ültek. Megkaptuk a sörünket, és én a négyes asztallal szembe ülve, feléjük intettem egy koccintó gesztussal, Kredencz ugyanezt tette az asztal fele, ahol ketten ültek. Ezután már az ismerkedésnek nem volt semmi akadálya. A második kör után összetoltuk az asztalokat. Az alkoholnak több tulajdonsága mellett, mint kellemes szédülés, vagy gyomortisztítás felsővezetéken, van nyelvoldó hatása is. Ilyenkor mindenki szókimondóbb, bátrabb, a gátlások okozta visszahúzódottság úgy tör a felszínre, mint egy évszázadokig visszafojtott gejzír vízsugara. Így történt itt is. Az elején csak horgásztunk. Mindenki megpróbálta túl fullenteni a másikat, meggyőződve a saját igazáról, és magát arról, hogy a többiek ezt el is hiszik.

Különben érdekes jelenség ez. Valaki minél többször adja elő a saját kis meséjét, annál inkább megvan győződve, hogy ez úgy is volt. Az elején, ha netán ezt kétségbe vonják, másra tereli a szót. (ha olyan okos lenne, mint egyesek). Azonban ahogy telik az idő a történet olyan szinten fészkele be magát az agyába, hogy képes ököltre menni a vélt igazáért.

Mi következhet férfielemek beszélgetési támájában, ha már minden halat kifogtak? Természetesen a gyengébb nem, a nők.

Nincsenek mellettük a feleségek, így lehet tovább horgászni...helyesebben füllenteni. Egy közismert pszichológus azt mondta, ha egy társaságban valaki már egy fél órája csak a sexről beszél, nyugodtan megkérdezheted tőle, mióta impotens.

Aztán csak befut valamikor a kihagyhatatlan téma, a foci is. Ezzel kezdődött a baj. Amikor a velem szemben ülő elkezdte ócsárolni, a különben szerintem is majdnem kritikán aluli futballunk, éreztem, hogyan kezd bizseregni valami. Mert ugye egészen más, ha valaki szájából hallod amire te is gondolsz, de szeretnéd, hogy ne így legyen, de mégis úgy van, de.... és ez végtelen. Természetesen ellentmondtam, és ezzel megnyílt a politikai vita, úgy, mint ahogyan az esti fürdésre készülő szerelmes pár engedi a vizet a kádba, mert eldöntötték, ma este ott mossák meg egymás hátát.

Mi egymást kezdtük el mosdatni. Pillanatok alatt polarizálódott, vagyis megoszlott a társaság, és mint egy varázsszóra, mintha megérezték volna ki hova tartozik, egy részük, pontosabban hárman Kredencz

mellé húzódtak. Mellettem maradtak ketten (nem rossz arány, a nyolcharmadhoz mindenképpen elég). Az egyik viszont még el is távolodott tőlünk, érezni lehetett, hogy ő egyikkel sem ért egyet. Aztán elkezdődött az igazi szapulás. A futballt ócsárló rögtön megkérdezte, tán csak nem azt a kiskirályt védem? A király szó nem esett rosszul de amit azután felsorolt egy csomó jelzőt az le sem írom, mert nyomdafestéket sem tűr. Erre a Kredencz oldal is belekontrázott, mire szerencsére az egyik énpártim higgadtságot javasolt, és azt ajánlotta, kiabálás helyett vitatkozzunk civilizált módon, éspedig érvekkel.

Erre egy mérleg került elő, és azt vetették egymás szemére, hogy ki mennyit lopott, és ezt próbálták mérlegelni. A csendes figyelő, az egyedülálló, odakiabálta, hogy ez igazán szárnalmas, hogy azon vitatkoznak, hogy az a jobb ormány, vagy kormány, mert ugyebár mind a kettő érintett, amelyik kevesebbet lopott. Erre megint kitört a botrány. Az enyémeim, most már ezt csak így mondom, mert éreztem azt a határtalan szeretetet a részükről, amit nem mondtak ki, de ott lebegett a levegőben, mint Damoklesz kardja, és a Kredenczel szimpatizáló csapat nekiugrott az egyedülállónak, egyenlőre csak szóban. Róla hamar kiderült, hogy a „leg”-ekkel fúj egy vitorlát, és úgy adta elő a mondanivalóját, mintha róluk mintázták volna meg a nemlétező becsületesség szobrát. Ők nem lopnak, vontak le egy tömondatban a következtetést. Úgy hangzott mint a punctum, vagyis nincs pofázás, de erre neki nincsen joga, ezért ezt nem

tudtam elengedni a fülem mellett. Közöltem is vele, mire felállt és pár olyan mozdulatot tett, hogy a csapos ezt látva, gyorsan kettőnk közé tolt még egy asztalt. Most már a négy asztallal, olyan lett az egész mint egy kerekasztal konferencia, csak ez négyszögű, illetve sokszögű, mert azért egy kicsit össze-vissza álltak.

Kredencz azzal érvelt, és kivételesen igaza volt, hogy ez azért beszél ilyen hülyeségeket, mert ők még sem nem kormányoztak, sem nem ormányoztak, és reméli nem is fognak. Erre mondhatom joggal punktum. Ezeket a nem éppen irodalmi szakkifejezéseket, hogy hülye, gyökér, bunkó, tapló és a többi ami még ma délután itt elhangzott, csupán azért írom, illetve mondom részben a diktafonba, hogy érzékeltessem a hangulatot, és a nép szójárását ami akkor hangzik el ha rólunk van szó. Egy újabb kör alatt amíg ittunk csend lett. Erezni lehetett, hogyan tankol mindenki a következő félidőre. Az egyedülálló törte meg a csendet, és torkaszakadtából odacsapta nekünk: Elszámoltatni. Egyikünk sem értette, mert még nem került fizetésre sor, lehet, hogy még egy búcsúkör is belefér, akkor mit akar ez elszámoltatni? Lehet ő akar fizetni? Hát fizessen csak ne kiabáljon.

Nem tudnám szó szerint visszaadni azt, ami még kitöltötte az estébe nyúló vitát, de megpróbálom összefoglalni. A leggyakoribb, az egymásra való mutogatás, mert te, nem mert te, vagy a legjobb estben, nem mert ő. Tehát éppen aki beszélt, az minden volt csak hibás nem. Akkor kiderült, hogy a megosztottság nem csak itt van, hanem családon belül is. Jó barátok

vesznek össze, szomszédok orrolnak egymásra, és mind ez miatt, csupán politikai nézetkülönbségért. Aztán az is elhangzott, hogy mi minden került az alá a bizonyos békafeneke alá. Ide sorolták, az egészségügyet, a tanügyet, az utakat, az egész infrastruktúrát, de szerencsére a stadionokat nem

Már ezért is érdemes volt megépíteni őket. Két dolgot nem értettem. Miért az infrastruktúra, talán a vasút nem tartozik ide? Hát nem ormányrendelettel tettük (tem) kiemelt projekté az egyik legszebb, leglátványosabb vidéken, legnagyobb utasszámal rendelkező vasút megépítését? Nem értem, akkor itt kinek lehet eleget tenni, ha ez sem jó? Ja, hogy ennek más a nyomtávja, és csak az kisvasút mehet rajta? Ez igaz, de a fejlődésnek is megvannak a maga törvényszerűségei, csak egyik lépést a másik után. Ezt Lenin is mondta, akit igazából nem szeretek, de ebben igaza volt.

A másik, amit nem értek miért kötnek bele a békába. Főleg, mert ezt a kedves kis állatot, kivéve a varangyosot, mert azt én sem szeretem, a heraldikában is megtaláljuk. Ezen kívül kiből lesz királyfi? Persze a békából, és még csak népszavazás sem kell hozzá.

A misztikus fantáziában, az újjászületés, az ősnemzés, a termékenység jelképe. Azonban ami mindenképpen a legje (vigyázat, nem a frakció) hogy a szerelmi varázsban is volt szerepe. És most figyeljenek! A női nemiszerv állatjelképe is a levelibéka volt, a magyar néphit szerint, és ha valamiben, vagy valakinek hinni lehet az a bölcs nép. Ez nem is téveszthető össze a

Buddha mamájának a „drága erszényével”. Ezekután kérdem én, pozitív vagy negatív értelme van, a béka segge alatt való tartózkodásnak? Meg is kérdeztem rögtön az asztaltársaság véleményét. A „leg” megint bekiálltot, annál lejjebb nincs! Sziporkázó agyamnak köszönhetően csípőből jött az ellenkérdés. És a levelibéka hol van? Erre már neki sem volt mit mondani.

Lassan mind elfáradtunk. A nyomdafestéket nemtűrő szavak is ennek arányában csökkentek, sőt valami számomra nagyon furcsa dolog történt amikor felálltunk.

Mindenki fizette a maga fogyasztását, kivéve Kredenczet. Ő kifizette az enyémet is, mert a 2. pixióma szerint a látszatot fent kell tartani, és hadd higgyék, hogy mi barátok vagyunk. Megjegyzem még mielőtt beléptünk, megesketett, hogy legközelebb én állom a csekket. A furcsa dolog, amin aztán mind a ketten csodálkoztunk, hogy az asztaltársaságunk, a kocsma előtt úgy búcsúzott el egymástól, mintha bent egymásról és egymásnak csak dicshimnuszokat zengtek volna. Kezet fogtak, megölelték egymást, a „leg” ennél is tovább ment és egy akkor puszantást nyomott Kredencz arára, hogy én pirultam el. Erre ő is meg akart engem csókolni, amit természetesen nem engedtem. Megkérdeztem:

- Mi ütött beléd?
- Semmi, de hát barátok vagyunk mi is. Mondta ő.
- Azért azt nem kell túlzásba vinni

- De hadd lássák, hogy mi is így búcsúzunk.
- De mi nem búcsúzunk vazze (huh ezt bent tanultam, és ezután kritikus helyzetekben alkalmazni fogom) együtt megyünk vissza a jelmezkölcsönzőhöz.
- De ha már bezárt, mert már fél tíz..
- Megkérdeztem, ma tizenegyig van nyitva, mert valami bálosok is jelentkeztek nála. Vazze!

Nem is tudom, hogyan képzelte Kredencz, hogy ebben a maskarában hazamehetek. Rögtön szívinfarktus kapna nejem, mert azt hinné, visszatért a cicializmus, és én kényszermunkás lettem.

Úgy ahogyan szótlanul ballagtunk egymás mellett, gondolom ő is a hallotakon elmélkedik, nekem pedig elkezdett valami derengeni ... Most már három dolog nem hagyott nyugton. Az első az a vérre menő nézetkülönbség, és megosztottság amelyik az asztalnál uralkodott. A második, hogy ennek ellenére lehet szeretni egymást, exkrement dobálás nélkül, és ilyen békésen viszonyulni egymáshoz, mint azt azok tették. A harmadik, mely kérdésként fogalmazódott meg, és nem hagyta magát elhessegetni... pedig nagyon szerettem volna... vajon jók-e , hitelesek-e az információk amiket én kapok a kanisztereimtől miközben én az elefántommal vagyok elfoglalva...?

Leadtuk a ruhákat, és Kredencz miután megnézte, hogy a dekkoltéval még mindig minden olyan rendben van ahogyan hagytuk, még röviden szoba elegyedett a nővel. Elmondta, hogy milyen szépen sétáltunk a most

már csillagokkal borított égbolt alatt, ahol a Vénusz, népiesen esthajnalcsillag vezetett félreismerhetetlenül a város lüktető zaja, és az óriási forgalom, meg dugók ellenére, erre a helyre, ahol ezeket a gúnyákat, hálás köszönet, és még egy pár dió kíséretében visszaadhatjuk. A nő csak hallgatta, nem szólt, csak az arckifejezése árulta el mire gondolt...

*Hagyd zajongni, majd az élet
Korlátozza önmagát. (Madách I. Az ember tragédiája. 11.szín)*

A második kaland

Teltek a hetek, én ormányoztam, Kredencz közben valami akciót szervezett az infrastruktúra átadásának a bojkottálására. Ha igaz még a sínekre is lefeküdt, hogy személyesen ő, azt nem tudom ezért nem állítom. Mindenesetre eljött a megbeszélte inkognitó akció folytatásának az ideje. Mivel a jelmezkölcsönző már mindkettőnk számára ismert volt, úgy döntöttünk ott találkozunk. Mire odaértem Kredencz már ott volt, a nő mellett ült, és beszélt. Én csak a végszavakat kaptam el, így nem tudom miről volt szó, mert a mondat eleje nagyon messze lehetett. Ezek meg így hangzottak: ...és a nadrág lecsúszott, pedig súlya sem volt, mert fizetés után nem maradt semmi szegénynek, és a nadrágszíj, melyet a sógorától kapott ajándékba tavaly karácsonyra, és csak most jutott el odáig, hogy felvegye, nem ér egy fabatkát, illetve bőrbatkát sem, mert biztosan a kínai piacon vette jó olcsón, átcsomagolta és így tette a karácsonyfa alá. Az alsónadrág, piros pepitamintás....

- Kredencz! Szólítottam, de nem figyelt oda
- Kredencz!!! Mondtam még egyszer most már erősebben, mire rám nézett.
- Ja te vagy, pedig azt hittem, hogy...

- Kérlek fejezd be, mert nem sok időnk van. Még át kell öltözzünk, és most egy olyan helyre megyünk a város másik végére, ahol nem csak munkások, hanem olyan értelmiségiekkel vegyes társaság szokott vacsorázni.

A madám tudta a dolgát, hozta is a kellékeket, és Kredencz már toltta is le a nadrágját, be sem ment az öltözőkabinba, úgy öltözött át. Ez vagy azért, mert fejben még a gatyaelméletnél tartott, vagy mert már annyira összeemelegedtek a madámmal, hogy ezt megengedhette magának. Végre megvolt minden, a ruháinkat az utolsó kaland óta nem igényelte senki, ez is megnyugtató volt. Paróka, bajusz a helyén, illetve a szakáll is, mert én ragaszkodtam a szakállhoz, mert a múltkor az volt az érzésem, mintha felismertek volna.

Átvágtunk a téren, hogy rövidítsünk a metró állomásig. Felszálltunk, illetve fel akartunk szállni amikor egy ellenőr tudtunkra adta, hogy ide jegy is kell. Hát persze, hogy elfelejti az ember, hogy honnan indult... amikor még mindenki egyenlő volt. Igaz akkor még metró sem létezett.

Tehát ott sodródtunk a tömeggel, mondhatnám vitt az ár, az emberáradat, lépcsőn le, folyosókon jobbra, majd balra, míg végre bent voltunk a kocsiban. Itt már induláskor egy kellemetlen jelenet játszódott le, amitől egy kicsit megijedtem. A mellettem álló 25 körüli nő, kissé hátra lépett, maga elé tartotta fordítva a telefonját, és klakk, megvolt a szelfi. Mind a ketten rajta voltunk, ő akarattal, én akaratlanul. Mondta is miután

megmutatta, hogy ha zavar, letöröli a képem. Megdöbbsentem, ennyire látszik a szakáragasztó, hogy törölni kell? Láta, hogy valamit félreérték, ezért még egyszer megmutatta, miről van szó. Nagyon jól néztem ki, ezért gondoltam tartsa meg, hátha egyszer kiderül ki is állt mellette. Akkor fog igazán rádöbbsenni, a kép igazi, felbecsülhetetlen értékére.

El tudják képzelni, mondom csak elképzelni, mert másképen lehetetlen, de mégis mit érne egy fénykép, Mátyás inkognitóban, és mellette áll a paraszt, mind a ketten Buda fele néznek és ez pont kérdezi: Hát kend mit csinál?

Nem tudtam tovább erre koncentrálni, a nő sikolya visszahozott a jelenbe, mert kétségbeesve mutogatott a kijárat fele és a telefonom, a telefonom ...ezt kiáltotta. Egy barnaképű fickó, az ajtók csukódásának utolsó pillanatában, kikapta a nő kezéből a telefont és illa berek, már kint is volt. Megjegyeztem magamnak mert belém is jól belem ütközött amikor beszálltunk, majd Kredenczet vette célba, őt is megnyomkodta, majd bocsánatot kérve a lány mellé állt. Barna volt olyan...na tudják, de az is lehet, hogy mégolyanabb... de ilyesminek még az árnyékát sem szabad senkire rávetni. Inkább vesd rá magad, ha tudod. Mi nem tudtuk, és a jelenetet látva szörnyű gyanúm támadt.

A gyanú akkor vált tényé, amikor benyúltam a kabátzsebembe, és a pénztárcámnak, hűlt helye volt. Mondtam is rögtön Kredencznek, hogy nézze ő is meg, mert dió nélkül a mai társadalomvéleménykutatósi akciónak vége még mielőtt elkezdődik.

Úgy mint az a bizonyos bokszmecs Kredenczel. Szerencsére az övé megvolt. Lehet, hogy tévedek, de mintha egy pillanatra egy kis káröröm suhant volna át az arcán. Nem láttam tisztán a bajusz miatt, de amikor ő akarta megnézni az óráját, akkor ő is lemerevedett.

Óra fuccs, tehát egy egyre álltunk, helyesebben akkor már ültünk, és hallgattuk a történetekkel velejáró kommenteket. Hol a rendőrség, miért csak ott állanak, ahol inkasszálni lehet, mert ez kell az államkaszába... A közbiztonság a kis álatka fenéke alatt... Egy másik tudni vélte konkrét adatokkal, hogy ki mennyit lopott a saját zsebére. Erre egy idősebb kijelentette, hogy mindenért Kredencz felelős. Nem hittem a fülemnek amikor meghallottam Kredencz nevét, és most már csak attól féltem, nehogy azt higgye őt szólítják és odamegy.

De én is sorra kerültem, az az „r...” Piktora hibás te barom. A másik szó kiugrana a könyvből, ha leírnám. Ment rendesen az adok kapok, és tényleg kapott is a Piktora egy akkora pofont, hogy beesett egy nyugdíjas nőnek az ölébe, aki valószínűleg a templomból jöhetett, mert egy zsoltáros könyvet tartott a kezébe. Persze ez nem védte meg, mint egy darabig Szent Bonifácot a bibliája a rá lecsapó kardtól. Valamikor a biblia ott sem segített és a pogányok megölték. Lehet, hogy a nyugdíjas nő is olvashatta a történetet, mert a zsoltáros könyvet magasra emelve védekezett. Az ütés azért csattant, mert ez le büdös, rohadt momunistának nevezte a másikat. Ez már sok volt több utasnak, és akkor indult meg igazán a csap, tudják olyan, mint a szerelmespáré. Volt ott zsidózás,

cigányozás, náczizás, buzizás... momunistázás, meg valami déli gyümölcs színét is emlegették. Mondtam is Kredencznek, kár, hogy a következő megállónál kiszállunk, mert itt legalább annyit lehet tanulni, mint a kocsmában, ha nem többet, és ha nem megyünk ki a metróból, össze vissza utazgatthatunk, gyűjtjük az információkat, és ezt mind csak egy metró jegy áráért. Meg is gyanúsított, hogy ezt csak azért szeretném, mert én vagyok a soros fizetni, amit természetesen kikértem magamnak, de azért kikötöttem, hogy rendelni én fogok. Még képes lenne a régi idők emlékére kaviárt és pezsgőt rendelni. Kiszálltunk és a hátra lévő pár száz métert gyalog tettük meg. Neki is, nekem is szükségünk volt levegőre, nekem pedig kölcsön pénzre.

A pénztárcám elvesztésén hamarabb tettem túl magam, mint Kredencz az órájáért. Sóhajtvá nézegette most már reflexszerűen az időt, és minden egyes alkalommal morgott valamit, ami most kivételesen nem nekem szolt. Nekem szerencsém van a felségemmel, így értékben annyi károm lehetett, mint Kredencz óraszíj csatjának a nyelve. Tudniillik ő rendszeresen kiveszi a pénzt a pénztárcámból, a családnak szüksége van rá indoklással. Kénytelen voltam beavatni a tervünkbe, mert különben még annyi sem lett volna, mint amennyit ő akkurátusan kiszámolt. Jegy oda-vissza. Két sör, egy nekem, egy Kredencznek. Itt volt azért egy kis vitánk, mert csak nem lehet, hogy ne tudjak megengedni magamnak, mondjuk két sört. Belátta, így aztán végül mégis három lett, mert homlokon csókoltam. Tehát hat sör, és egy visszajegy volt a

vesztesség, plusz a pénztárca, ami nem ért amúgysem semmit, mert az utcán találtam. Valaki eldobhatta, miután a tartalmát áthelyezte egy biztosabb helyre, a saját zsebébe.

A helység tele volt, de nem mondható zsúfoltnak. A pincér elénk jött, és miután közöltük, hogy vacsora otthon lesz, mi csak egy sörre ugrottunk be, elvezetett az egyik szárnyba, ahol éppen csak falatoztak, meg iszogattak az emberek. Mint tapasztal inkognitósók, úgy helyezkedtünk, hogy ide is, oda is lehessen hallgatódzni, és egy kis ismerkedést sem zártunk ki, ha erre alkalom adódik. Nem kellett sokáig várni, ahhoz, hogy az általunk várt témában valamelyik asztalnál meginduljon a diszkúció. A politika levegője úgy itatott át mindent, kocsmát, vendéglőt, vagy a szünetben a színházi foyert, mint a mennyei mirtusz illata mondjuk egy romai fürdőt, ahol, szintén a világ sorsáról is tárgyaltak, de ott csak akkor buziztak le valakit, ha rajta kapták. Néha előfordult.

Az érdeklődésünket a jobboldali asztal körüli társaság kötötte le. Az egyik vitázó állandóan valami konkrétumokon aggályoskodott, mert amikor valaki valamit elmondott, ő odaszolt. Ez mese, konkrétumot! Konkrétumot! Ez addig ment, ameddig az egyik benyúlt a táskájába és kivett egy konkrétumot, egy laptopot. Mire a szemben ülő is kivette az övét, mármint az ő konkrétumját, egy iPod -ot. Az elején nem nagyon értettem de lassan kezdett kikristályosodni miről vitatkoznak. Közelebb húzódtam, és közben véletlenül megérintettem az első konkrétum

tulajdonosát. Bocsánatot kértem, de ő miután túltette magát a szakállam nem mindennapi látványán, még arrébb is húzódott, hogy én is odaférjek. Erre Kredencz is nekibátorodott, és a hátam mögé ült. Őt sem hagyták cserben, egy másik tette arrébb a székét, és már ő is aktív nézője lett az eseményeknek. Jobb is lett volna, ha csak nézője marad, mert akkor nem kellett volna innen is nem éppen angolosan távoznunk. De erről később. Az első konkrétumos addig lapozgatott a laptopon, míg rátalált a cikkekre, amit keresett.

- Na kérem itt van! Konkrétumot kérsz, hát itt írja fekete fehéren, igaz egy kis szín is van, de a lényeg, hogy a jogszabályokat kiadó közlöny 260 ezer oldal terjedelemben jelent meg alig több mint öt év alatt.
- Na és??? Így a kettes konkrét.
- Hogy hogy na és? Ez 60 ezer oldallal több mint az összes az elmúlt hatvan év alatt.
- Na és?
- Mi az, hogy na és? Emelkedett meg a hangja a laptoposnak. Ez nem ipari termelés, vagy exportsláger amivel az ország gazdagodna. Nincsen ember, aki ezt követni tudja.
- Mert impotensek! Vágta rá gondolkodás nélkül az iPod.
- Ez szemtelenség ilyet állítani!

Most mindenki megdermedt, főleg én mert ezt Kredencz mondta, de olyan vehemenciával, hogy hirtelen csend is lett.

- Hát maga ki? Kérdezte az iPod. De szerencsére válaszra nem került sor mert a laptop gyengén az asztalra csapott.
- Csak konkrétumot, és semmi személyeskedés. Erre a cikkekre egy jogász barátom hívta fel a figyelmem, mert szerinte is ezt képtelenség követni, a törvények betartásának követéséről nem is beszélve. Itt megállt majd mosolyogva hozzátette. Kivétel az adóhivatal, mert ők még a templom egerének a sajtókészletét is felméri, ez sem baj, csak az, hogy előbb teszik, mint a nagyragadozók elejtett vadállományát ellenőriznék. Te pedig azért hadakozol, mert a sógorod bennfentes, és nektek az egész pereputtyotokkal együtt érdekeltek vagytok, hogy semmit se lehessen követni, megérteni.
- Igaza van! Szólalt meg az eddig hallgatag asztaltárs. A legnagyobb probléma, ha köznép nem érti mi történik körülötte. Ezért kéne a tiszta beszéd, az átlátszó érthető intézkedés. Mert, ha nem értek valamit, nem látok tisztán, és ezt így adagolják akkor nekem ez gyanús, annak ellenére, hogy lehet, hogy nem is az, pedig ilyenkor a gyanú árnyéka, mindenre és mindenkire rávetődik, de ezt meg lehetne előzni...ha mondjuk...

- Ez már mondtad vágott türelmetlenül a szavába az iPod. Ez mind alaptalan rágalom, most, hogy az ország halad előre...
- Hazugság! Kiáltotta be valaki.

Találják kérem, hogy ki... hát persze Kredencz. Erre kész is volt a ribillió. Kredencz és az iPod felugrottak, de Kredencz olyan szerencsétlenül, hogy elvesztette az egyensúlyát, és hanyatt is esik, ha éppen az iPod meg nem fogja a kabátját. Erre Kredencz még jobban begurult, mert a mentő akciót támadásnak, tettlegelésnek könyvelte el. Közbe kellett lépjek, és megfogtam a karját, és szerencsére konkrétum is így tett. A bajt csak megint a bajusz okozta, mert a heves mozdulatok ellen a ragasztó lázadozott, és ennek eredményeként kilencven fokot fordított a bajuszon, amelyik most úgy állt, mintha mutatná merre nézünk, ha megszeretnénk látni a Gran Telescopio legújabb felfedezéseit. De senkit sem érdekelték a csillagok, annál inkább Kredencz bajusza.

- Ez állbajusz! Kiálltot fel meglepetten iPod.
- Spiclik! Toldotta meg a laptopos.
- Besúgok! Kontrázott a harmadik.

Nem szép a futás de hasznos, döntöttünk egymásra nézve Kredenczel, és az elhatározást tett is követte, mert szinte futólépésbe indultunk a kijárat felé.

Gondolom nem kell külön ecsetelnem, milyen feltűnést keltett az egész cirkusz. Szerencsére egy

értelmesebb pincér, gondolom a berendezést is féltette amikor egy egérutat mutatott a hátsó kijárat fele.

A társaságunk azonban az üldözésben is olyan konok lehetett, mint a vitában, mert utánunk eredtek. Kiértünk az utcára. Ők is. Már éppen azon gondolkodtam, mikor verekedtem utoljára, és ennek emlékeit próbáltam feleleveníteni, amikor csoda történt. A semmiből megjelent négy feketeruhás atléta természetű teljesen kopasz, tudják olyan bőrfejű férfi és közénk és az üldözőink közé álltak. Testalkatuk, arckifejezésük eléggé meggyőző volt ahhoz, hogy az üldözőket jobb belátásra bírják. Felénk pedig odaintett az egyik, hogy most tünés. Nekünk sem kellett különös győzködés mert olyan gyorsan lépkedtünk, mint azok a furcsa távgyaloglók a versenyen. Futni mégsem akartunk, mert az már az önérzetünk aluli lett volna.

Párszáz méterrel odébb álltunk csak meg, illetve ültünk le. A pad, amelyre ebben a kis parkban leültünk elég eldugott helyen volt, így egy kicsit megszusszanhattunk. Szerencsére odáig senkivel sem találkoztunk, akinek a figyelmét Kredencz bajusza megint az égre terelte volna, így ez is a helyére került. A csendet Kredencz törte meg.

- Kik voltak ezek?
- Mit tudom én?
- De ugye te is láttad? Mondta és kérdően nézett rám.
- Mit kellett volna lássak? Habár nekem is furcsa volt az egész jelenet. Váratlan volt, mondhatni

észrevétlen megjelenésük, de különösen ezen nem tépődöttem.

- Hát a karjukon a jelvényt, a déli gyümölcs jelvényt, szépen, kereken, színesen. Ezek a te embereid voltak. Figyeltetsz titokban minket? Kérdezte nem kis felháborodással.

Most rajtam volt a sor, hogy háborogjak, és meg kellett valamire esküdjek, hogy nem tudok semmiről semmit. Meg is tettem, de akkor a felismerés úgy nyilallt belém, mint Achilles sarkába az a bizonyos nyíl. Engem figyelnek! Egy kérdés önmagában szinte értelmetlen, mert egyik generálja rögtön a következőt. Kik figyeltetnek? Miért? Honnan tudták, hol vagyok? Honnan tudták, hogyan vagyok öltözve. Talán ismerik Kredenczet is? Sok és kellemetlen kérdés egyetlen válasz nélkül.

Nagyon rossz hangulatban érkeztünk a kölcsönzőhez, ahol még várunk is kellett, mert nem akartunk bemenni, míg a bent levő álarcosbálos társaság el nem megy.

A madám a szokásos kedvességével fogadott, talán még a dekkoltén is növelt egy kicsit, de ebben nem voltam biztos, és megfigyelni sem volt kedvem. Kredencz is a szokásosnál kevesebbet beszélt, csupán egy rövid előadást tartott arról, hogy a mai napig sem bizonyított, hogy összefüggés lenne a kertibogarak, és a lakásban megjelenő svábbogarak, és a vízisikló szaporodása között, pedig voltak már erre utaló jelek.

A késői órára hivatkozva sikerült idejében kivédeni a biológia óra további részleteit. Így elköszöntünk, majd én miután becsomagoltam a jelmezem, mindkettőjük kérdő szemei előtt, elmentünk. Nem akartam bevallani, hogy megígértem a feleségemnek, hogy még egyszer a csodahatású ruhában megyek haza. De ez nagyon veszélyes lett volna, mert már így is az utca végén lakó szolgálatos szem, a Marsikor néni, látott már egyszer ebben, és másnap már a sarki boltban mindenki tudta, hogy a Piktoréknak új rokonuk van. De lehet, hogy csak a Piktorné rokona, mert olyankor jött amikor Piktor nem volt otthon. Ki tudja, lehet ártalmatlan az egész, de a szolgálat, az szolgálat, és a szolgálatos szem soha sem alszik, a szolgálatos szem éber és a közösség érdekében figyel. Mert milyen nagy veszteség, ha a sarki bolt közöisége kimarad bármilyen, szép és jóindulatú pletykából. Fejtegette Marsikor néni a sarki újságárusnak, aki maga is szolgálatos szem volt, csak a retinája más irányba közvetítette a látottakat. Na nem, erre nincsen szükségem. Ez a történet csupán azért szorul egy kis kiegészítésre, mert nem számoltam be a rövid hazaugrásomról ebben az állruhában. A múltkor, utban a szent cél felé szólt a telefonom. A feleségem volt, hogy menjek gyorsan haza mert csőrepedés van, és a szerelőnk csak tv antennához ért, és folyik a víz, és ázik a padló mert a víz már a szobában van, és, és... Hazarohantam. Kiderült, hogy csupán a csapot felejtette elzárni, és innen a katasztrófa. Ez gyanús lett, mert azért az ő végzettségével egy csap elzárása nem

okozhatott gondot. Nem köntörfalazok tovább, én hiányoztam neki, ha tetszik érteni. Mivel Kredencz az utca másik oldalán várt igyekezniem kellett és valahogyan a felszerelés, az inkognitó rajtam maradt. Ez adhatott egy plusz pikantériát a dolognak, mert a feleségem kijelentette, karácsonyra vesz nekem egy ilyen felszerelést, hogy mindig kéznél legyen, ha szüksége lenne rá. Kredencz nem nagyon értette mitől lehet valakinek a rohangálástól ilyen kielégült arca, de megelégedett a magyarázattal, hogy végül minden rendben van. Az ágynemű cseréhez neki semmi köze.

*Győzött hát a vén hazugság. (Madách I. Az ember tragédiája.
13.szín)*

Második levél

Nyugtalan napok következtek. Nem tudtam napirendre térni a négy kopaszon, és még emésztett valami. Ez a valami már elkezdődött az első inkognitó akció után, és minél többet voltam, úgymond lent, vagyis a nép között annál jobban erősödött. Valamit nagyon elrontottunk.

Kredenczel abban maradunk, hogy egy pár napra felfüggeszük a társadalomkutatót, már csak azért is , hogy legyen időnk megemészteni, az eddig látottakat, hallottakat melyek nem szív melegítőbbek voltak Ezért lepődtem meg, amikor a mai postámmal levél érkezett tőle.

Kedves Piktör!

Kora reggel van, a nap besüt az ablakomon, egyenesen a szoba sarkában álló hatalmas filodendronra. Már egy órája figyelek egy pókot amelyik hihetetlen kitartással szövi a hálóját két levél között. Ez, a szó szoros értelmében egy cselszövés. Nagyon ravasz kis ízeltlábú, amelyik mind a nyolc lábát beveti a cselszövésbe.

Ez volt a szikra, a cselszövés, amelyik eszembe jutott egy régebbi beszélgetést egy barátommal, aki a szomszéd országból jött hozzánk. Tudod ez az az

ország, amelyik, ha mondjuk északnak fordítod a tekinteted, akkor tőled jobbra van. Szóval az, ahol a vezetőjüket, feleségestől együtt lepuffantották, amikor népnek tele lett az a bizonyos szerve. Mondhatom nem szép vég. Brr, még rágondolni is rossz. De nem ez a lényeg, hanem amit a barátom mesélt.

Ő sokáig dolgozott a vezető közelébe így információit nincsen okom megkérdőjelezni. Ilyenkor ahogy szokás, mindenki, és minden a nagy ember körül forog. Kialakul a bizalmi réteg, amelyik aztán direkt élvezője ennek a státusznak. Ezt nevezik Vénusz udvarnak. Nem tévesztendő össze a vénuszi dombbal mert annak a biológiában van jelentősége. Olyat is hallottam, hogy holdudvar, de ez számomra túl prózai. A Vénuszosoknak azonban lassan valami teljesítményt fel is kell mutatni azért a nagy fizetésért, amit kapnak, mert ugye ehhez sem férhet kétség, hogy az udvartartás sok pénzbe kerül. Nem is kevésbe. Szóval, ha az első beszámolóznál megjelenik egy kis ránc a nagy ember homlokán, akkor már a következő számadásnál természetesen más eredményt kell felmutatni, a valódit és még pluszban egy kicsit. Ez a, még egy kicsi plusz aztán mind nő, csak úgy magától, mert ez már ilyen fajta, önszaporodó. Ez odáig fajult azoknál ott túl, mondom ott jobbra, érted ugye, hogy amikor egyik alkalommal a nagyember egy nagyvárosba tett látogatást, akkor a fogadó bizottság, egy épülő lakótelep épületeinek utcára néző félkész falait, lefestették. Az üres ablakokra függönyöket akasztottak. Az egész olyan volt, mint egy film rosszul sikerült

kulisszája. Az odavezető utat fenyőkkel ültették be, persze gyorseljárással, vagyis betonba. Ez viccnek is beillik, de volt még egy szinte tragikomikusabb része a történetnek, mesélte tovább a barátom, mert a nagy ember nem jött meg idejében csak két héttel később. Mit csinál egy nevetlen fenyő a betonba két hét alatt? Egyszerűen színét veszti, lekonyul. Azonban a Vénusz udvar alkalmazottjainak az eszén nem tud túl járni, mert ezek villámgyorsan lefújták a fákat szép friss színű zöld festékekkel. Mindenki boldog volt. A nagy ember mert épült, szépült a város a betartott tervek szerint. Az udvari személyzet mert nem derült fény a határtalan disznóságra. A munkások mert ezért is megkapták a fizetésük, hogy egy kicsit rendhagyó módon nem földbe ültettek, és a tavasz színeit festőpisztollyal csinálták. Az újságírok beszámolhattak a vitathatatlan tényről, hogy a rendszer jobban teljesít. Eddig minden szép és jó, de a baj itt kezdődik csak igazán. A nagyember meg volt szenttül győződve, hogy ez a csodálatosnak látszó virágzás így is van, a házak készek, a fák így nőnek az út mentén, és természetesen ez az ő érdeme. Az eredmény az lett, hogy teljesen elvesztette a talajt a lába alól, a fellegekbe járt, és az udvaroncok szorgalmasan tettek azért, hogy ott fent is maradjon. Az egyik hamisított statisztika felülírta a másikat, majd egy harmadik követte. Papíron minden szebbnél szebb volt, az ország jobban teljesített a pénzek folytak ide-oda, de inkább oda az udvar hú szolgálóihoz és ezek rokonaihoz. Aztán valamikor lejött, hogy a nép közvetlenül, testközelből köszönhesse

meg azt a sok jót, amit értük tett. Meg is köszönték, mert köszönetképen kapott egy pár golyót.

Ezt nem azért írom, mintha valami köze lehetne az itthoniakhoz, vagy párhuzamot vonjak. De az utóbbi napokra, sőt az én időmre visszagondolva, ha nem is a tényekkel, de az elmélettel egy árnyalatnyi hasonlóságot vélek felfedezni.

Ilyenkor mindig elfog a nosztalgia amikor az én időm valamilyen formában szóba kerül. A sok svindli ellenére, amit én is meg a társaim, csupa jószándékból tettünk, már nem tűnik olyan feketének. Én is rájöttem, hogy nem lehet a végletekig saját magunkat ámítgatni, füllenteni durvábban hazudozni, és ezért gondoltam ennek véget vetek. Kik voltak, akik kiszolgáltattak, majdnem lelőtek, amikor elkapott az őszinteség? A saját embereim.

Kedves Pictor, szinte hiányérzetem van, és kíváncsian várom, hogy az általad javasolt, egészségügyi társadalomkutatási kísérletet megcsináljuk. Komolyan veszem a szerepem, amit rám osztottál, vagyis én leszek az agyrázkódást szenvedett paciens. Beszereztem egy egészségügyi kártyát és a tegnap délelőtt gyakoroltam is egy keveset. Többször bevertem a fejem az ajtófélfába, fájt is egy kicsit, de jobban fájt, hogy a feleségem hülyének nézett amikor megpróbáltam megmagyarázni, hogy ezt mint egy magasabb, szentebb cél érdekében teszem. És erre mit válaszolt? Jobban tenném, ha kezeltetném magam, mielőtt még ő tenne ilyen irányú lépéseket az én érdekemben. Hát ki lehet igazodni a nőkn? Nem.

Nincsen semmi fantáziájuk, nem képesek elképzelni,
hogyan valaki nem azért veri a saját fejét az ajtófélfához,
mert hülye, hanem éppen fordítva, mert okos!

Egymáselleni harcos, néha baráti üdvözlettel
Kredencz

*Így beszél a zsolna is, ha férget fog magának,
Féltékenyen körülnéz, s azt hiszi,
Hogy a világon ez a legjobb falat,
Míg a galamb undorral néz reá.
Az ember is üdvét csak önmaga
Találja fel - sokszor tán éppen ott,
Hol másik társa poklot alkotott. (Madách I. Az ember tragédiája
11. szín)*

Az egészségügyi kísérlet

Megbeszélésünkhöz híven korán reggel találkoztunk Kredenczel, immár beöltözve. A madámmal kialakult baráti, mondhatni családi kapcsolat, és persze az örök ösztönző mennyiségű diónak köszönhetően elértük, hogy amikor mi jelezzük a jövetelünket, kiteszi a zárva táblácskát. A bérleti árak is emelkedtek az utóbbi időben, két dologra hivatkozva. Először is nagy az igény az általunk bérlet maskarákra. Mikor mondtuk, hogy rajtunk kívül senki sem igényli, azt mondta éppen ez az, nem az igény nagy, hanem nagyok igényelik, mármint mi. A másik az infláció. Ez is furcsa volt, mert ő biztonságból minden héten újabb és újabb inflációt jelentett be. Ezenkívül el is szólta magát, hogy amióta mi járunk oda, az emeleti pár átöltöző szobát, ahol lányok segítenek az átöltöztetésben, vetköztetésben már nem tudja teljes kapacitással üzemeltetni. Na ez új volt. Kredencz ki is akarta próbálni, és megfogadta, hogy többet egyedül nem hajlandó letolni a gatyáját sem.

Egy este pedig azzal állt elő, hogy ő úgy döntött, mivel nagyon fáj a keze, aznap este már nincsen ereje hazamenni, és ott aludna valamelyik szobában. Mondtam, gyerünk csak haza mert te nem cirkuszi akrobata vagy aki kézen jár, az utcán még az sem, így ez nem lehet kifogás. Dörmögött valamit az élet más irányú szépségeiről a kézenálláson kívül, de a végén csak sikerült meggyőzzem.

A nap már úgy kezdődött, hogy most igazán menekülnünk kellett. Kredenczre rájött a vécézés, ezzel nem is volt baj, mert lementünk a nyilvánosba, ahol a vécés néni egy egész napot betöltő mosolyával fogadott. Olyan ijesztő látvány volt szegény a felső két, és az alsó három fogával, hogy össze rázkódtam. Kredenczet ez szemmel láthatóan nem zavarta, lezserrül odaköszönt és céltudatosan ment a maga útján. Követtem. Bent egy gladiátor is éppen a dolgát végezte, mi is nem messze tőle felvettük a kötelező pozíciót. Nem túl közel a spriccelés veszélye miatt, de nem túl távol, éppen csak annyira, amennyire a prosztata által vezérelt sugár erősege megengedi, hogy mégis célba érjen. Azért mondtam gladiátor, mert körül belül így nézhetek ki azok az izomkolosszusok akik az arénában élet halál harcot vívtak. De inkább halálharcot, mert ha győztek is, de nem voltak elég szimpatikusak ahhoz, hogy valaki egy kendőt dobjon nekik, akkor jöhettek az oroszlánok.

Szóval ott állunk Kredenczel dolgavégzés közben, majd én egy pillantás az övére, ő egy pillantást az enyémre, majd mind a ketten egy megelekedett

pillantást a sajátunkra, ahogyan, ez a nyilvánosban férfiak között megszokott. Már majdnem kész voltam amikor a gladiátor úgy ahogy volt, tehát még munka közben megfordult, családi büszkeségét mutatva rám kacsintott, majd gurgulázó hangon, gondolom turbékolni akart, elővette a legmázosabb hanghordozását és azt mondta: A kettes kabin szabad.

Nem tudom hogyan születnek a gyorsasági világrekordok, de azt hiszem lehet, vagyis az ijedség és a rekord között van valami szoros összefüggés.

Úgy rohantunk ki mind a ketten, hogy a végén néni arcára úgy fagyot a delejes mosolya, hogy biztosan még délután sem tudta becsukni a száját. Megállás nélkül szaladunk a harmadik utcasarokig. Lihegve álltunk egymás mellett, még mindig a látvány hatása alatt, és a fantáziánk is szórta a képeket, mi lehetett volna, ha... Most vettem észre, hogy a nadrágom sem gomboltam be, ezért a fal felé fordulva, diszkrétan nekifogtam a műveletnek, amikor valaki rám szolt:

- Ne az utcán uram, ne az utcán. Itt van nem messze egy nyilvános wc.
- De én most onnan jövök...Próbáltam magyarázkodni.
- Akkor maga egy disznó! Jelentett ki és tovább ment.

Ez a nap jól kezdődött. Rezignáltan, de mégis némi megelégedettséggel ballagtunk a kórház fele.

A sürgősségi tele volt. Én voltam a kísérő, így leadtam a kártyát, és meg is nyugodtam egy kicsit, mert attól féltem, netán egyeztetik az adatokat, de ez a kutyát sem érdekelte. A bejelentkezést csak a jogában jártasoknak ajánlom, mert derékszögbe hajolva felemelt fejjel még a jogiknak is nehéz kommunikálni, ugyanis az ablaknyílás egy szinten van azzal az íróasztallal mely mögött a minket bejegyző hölgy ül. Elfoglaltuk a helyünket a folyosón két szabad széken, miután meggyőztem egy pont arra jövő nővért arról, hogy mi biztosan nem a pszichiátriai osztályra akarunk menni, csak agyrázkódásról van szó. Gondolom Kredencz szívvel lélekkel eljátszott szerepe adta a kezébe ezt a feltevést a nővérnek. Kredenczet ezért egy kicsit csillapitanom kellett, és megmagyaráztam, hogy az agyrázkódás nem jár együtt heves fejmozdulatokkal, és olyan nézéssel, hogy azt hiszik most akar valakire ráugrani. Vártunk és közben körül néztem. Úgy nézet ki mintha egy vasút állomás folyosóján ülnénk. Kicsit huzatos, az állandó ki-be járástól. A bejárattal szemben egy nagy tv képernyője mered sötéten a várakozókra. Egy fiatalember tolt egy négykerekű magas ágyat, rajta egy nagy zsák burgonya, amiről mikor közelebb ért kiderült, hogy nem az. Laza mozdulattal, anélkül, hogy odanézett volna parkolta le az ágyat és tovább ment. Ekkor jöttünk rá, hogy nem zsák, hanem egy töpörödött öreg bácsika, nyakig betakarva egy zsákszínű plédbe, aki nyögve szólt, de hiába, az egyre távolodó fiatalember után.

- Ne menjen el...nagyon sürgős. Mondta szinte könyörögve, de olyan halkán, hogy mi, akik közelebb voltunk alig hallottuk.

-

Egy tapasztaltabb paciens, lehet sejtette mi lesz ebből, biztonságból felállt és szépen arrább oldalgott. Én mit sem sejtve odamentem a bácsihoz és megkérdeztem:

- Segíthetek?
- Már késő...befostam... Mondta könnyes szemmel a kisöreg. Tény, amit a természetes kiválasztás okozta kísérő szag is megerősített.

Szerencsére jött vissza a tologató fiú, így közöltem vele a tényállást, és biztosítottam az öreg nem szimulál, tényleg bepottyantott. Nem érdekelte és el akart menni. Egy kis huza-vona után, azt hiszem itt az én emelkedő hanghordozásom is hozzájárult, hogy végül beadta a derekát és elvitte a bácsikát, akiben a megmozdult ágy olyan reményeket ébresztett, hogy hálás pillantással dugta ki az egyik kezét és köszönet képen intett nekem.

Nyolc óra öt perckor, csekkoltunk be, de az elmúlt egy és fél óra alatt nem történt semmi, mármint velünk. Közben jöttek mentek a betegek, egy csomó regényhős vonult el a szemem előtt. Volt itt félszemre bekötött Jumurdzsák az Egri csillagokból. Napóleon a mellényébe dugott karjával. Aztán voltak olyanok is akiken látszott, hogy valóban megvívták a csatájukat, mert véreztek, igazi vér volt, nem színházi piros zselé.

Aztán volt egy cigányképű fiatalember, akinek nem tudom mi volt igazából a baja, de időnként, és ezt úgy tízpercenként tette, felállt és kijelentette, hogy neki is vannak jogai, és körülnézett nincsen-e véletlenül valaki aki ezt megkérdőjelezi. Mivel ezt senki sem vonta kétségbe, nem tudta folytatni, mert senki nem volt vevő egy fölösleges vitára. Sokan magukba roskadva ültek, megadva maguk a sors szeszélyének, illetve az asszisztensnő szeszélyének. Bevallom én sem tudtam rájönni, hogy milyen meggondolás vezeti a következő paciens kiválasztásakor, amelyik aztán abba a kitüntetésbe részesült, hogy bemehetett, és találkozhatott a fehérköpenyes csodatevővel. Egy biztos sem az érkezési sorrend, sem az eset súlyossága nem tartozott a figyelembe veendő szempontok közé.

Végre minket is utolért e kegy, és másfél óra várakozás után végre szólították Kredenczet. Rögtön felugrottam, mint kísérője odavezettem az ajtóhoz. Beléptünk, de amilyen lassan be, olyan gyorsan kint is voltunk, már az első kérdés után.

- Mi történt? Kérdezte az asszisztensnő.
- Az...Kezdte volna Kredencz, de akkorát szoritottam a karján, hogy felszisszent, de elhallgatott mert közbe rájött, hogy ő eset hanyatt nem én.
- A barátom hanyatt esett és... Csak idáig jutottam, mert kaptam is az utasítást.
- Röntgen! Első emelet, ott bejelentkezni, majd az eredménnyel vissza ide.

- -Tessék mondani, oda nem kell semmit vigyünk, mondjuk önöktől? Kérdeztem, nehogy onnan visszaküldjek valamiért.
- Mondtam már! Bejelentkezni! Válaszolt a hölgy és már fordult is ki a következő szenvedőért.

Nem tudtam megítélni miért, de látszott, hogy neki is kéne olyasmi, mint ami van a férfiaknak, hogy mondhasa tele van a ... Kimerült volt, szemei karikások, és a türelme a sok türelmetlen beteggel a végét járta.

Első emelet. Egy kis üvegház szerű valamiben ült három fehérruhás hölgy. Hogy miért három a mai napig nem értem, de ott voltak. Bejelentettem Kredenczet, adtak egy számot a 31-est, és megmutatták, hogy hol foglaljunk helyet. Leültünk és folytattuk ott, ahol lent abbahagytuk, vártunk. Telt múlt az idő, jöttek mentek itt is a paciensek, néha a szalonokból hoztak valakit ilyen tolóágyon, be majd ki a röntgenhez. A számok is fogytak, már a 78-ast hívták és mi még sehol. El is mentem a kalickába, és megkérdeztem, nincsen valami tévedés, mert már mindjárt elérjük a kétjegyű számsor végét, és minket elfelejtettek. Magyarázkodás, ide meg oda, végül elvették a 31-est, pedig már egészen megszerettem, és adtak egy 82-est. Visszamentem Kredencchez és hála a közbelépésnek jóformán le sem ültem már hívtak is. Túlvoltunk ezen, tehát irány vissza a földszintre. Itt addigra már teljesen kicserélődött paciens garnitúra, de azért találtunk megint szabad helyet, és mint már gyakorolt várok, hát vártunk.

Gyanús csak az volt, hogy egy fél óra elteltével se be se ki nem jött senki. Egy, az ajtón lévő összes feliratok közül a legnagyobb közölte a nagyérdeművel „Kérem ne kopogjanak”. Érthető, világos, én sem szeretném, ha munkám közbe zavarnának, így ehhez tartottam magam. Mikor azonban egy résnyire kinyílt az ajtó, gyorsan odamentem, gondoltam megkérdem, hozzávetőlegesen mennyit kell még várjunk. Meglepetésemre csak a takarítónő volt, aki közölte:

- A doktor úr elment ebédelni.
- Ebédelni? Azt hittem nem hallok jól. És mikor jön vissza?
- Attól függ, de általában egy jó óra alatt itt van. Ő is ember neki is joga van egy ebédre. Mondta kissé kioktató hangon.

Meg akartam kérdezni, hogy ezt közölték a kint várakozó sebekkel, vagy fájdalokkal, hogy viselkedjenek türelmesen, estleg a vérzéseknek is szóltak, hogy most szünet leállni, mert a sürgősségi osztályon ebédszünet van.

A további várakozás valamit megindíthatott Kredencznél, mert odasúgta.

- WC!
- Mi van? Kérdeztem, mert nem értettem mit akar a wc -vel.
- Oda kell menjek, és aránylag sürgős.

Újból fel az elsőre, ahol rövid útbaigazítás, és forgalmi jelzők után megtaláltuk a wc-t. Kredencz bement, én pedig a közelbe vártam, mert attól féltem ha ez még sokáig tart tényleg beteg lesz. Egyszer csak egy elfojtott hívóhangra lettem figyelmes.

- Piktör...Piktör... Szólított Kredencz. Amikor odamentem majdnem elnevettem magam. Az megpattintott wc ajtóból Kredencz feje kandikált ki, és kétségbeesett arccal, visszafojtott hangerővel csak annyit mondott.
- Papír... nincsen papír...

Megértettem és átéreztem a helyzet abszurd komikusságát. Megnyugtattam utánanézek. A folyosó végén volt a következő wc, aztán a másodikon szintén, úgy, mint a harmadikon, sehol semmi amit papírnak lehetett volna legalább átminősíteni. A folyosón a felfedező utamon találkoztam egy nővérrel, akitől megkérdeztem.

- Ne haragudjon, hol találok egy kis wc papírt.
- A stadionoknál! Vágta rá dühösen, gondolkozás nélkül.
- Hol? Kérdeztem, mert azt hittem van itt egy raktár rész amelyiket így hívnak.
- Jól hallotta, a stadionoknál, arra van pénz de az egészségügyre nincs. Nincsen papír, nincsen szappan, wc kefe, törölköző, vagy kézszáritó váltó ágynemű, soroljam még? Kérdezte dühtől

átítatva az egész lénye, majd legyintett egyet, megfordult és tovább ment.

Dermedten álltam. Tényleg ide jutottunk? Aztán eszembe jutott Kredencz. Igyekezniem kell, mert mire odaérek még rászárad ... aztán járhatok valami nedvesért.

Végül az egyik széken találtam egy ottfelejtett újságot, és egy kicsit belém is bújt az kisördög, mert azt a lapot téptem ki, ahol az ellenzék tüntetéséről számoltak be. Na gondoltam ezzel törölheted.

Csak most tűnt fel, hogy ma már láttam embereket wc papír gurigával a kezükben járkalni a folyosón, de akkor nem adtam ennek jelentőséget. Most már igen.

Kredencz feladta, azt mondta most már mindent láttuk amit akartunk, neki elege van az egészből, és különben is érzi teljesen meggyógyult, csak az utolsó otthoni ajtófélfá gyakorlattól fáj még egy kicsit a feje. Bevallom nekem is elegendem volt, ráadásul viszkedett a fejem a parokától, az állam a szakáltól a tenyerem a felháborodástól. Nagyon szívesen pofon vágtam volna valakit.

Az elmenetel sem olyan egyszerű, mert mi van, ha mégis történik a pacienssel valami, és akkor kezdődik a pereskedés. Közölték mehetünk de csak a saját felelőségünkre. Visszamentem a joga ablakhoz és megkérdeztem megkaphatnám a röntgenfelvételeket, ennyi emlék jár nekünk, mert nem szeretnék tovább várni, míg mindenki jóllakott, hanem inkább

hazamegyünk. „A felvételekért fizetni kell, és a másolatot ennek fejében fent a másik osztályon megkaphatom”, közölték velem. Rohanás fel az emeletre. Elmondtam miért jöttem. Újabb választ idézek szó szerint. „Ki mondta ezt a marhaságot, hogy fizetni kell?” Rövid konzultáció a tanácstalan hármas között, majd arra a következtetésre jutottak, talán a CD-re gondolhattak amiért 200 Ft. kéne fizetni, de végül azt a pénzt mégsem fogadták el. Megígértem viszek helyette másikat. Úgy nézhettem ki, hogy megsajnálta és az egyik hölgy elment egy CD-vel, és egy negyed óra múlva a kezembe volt a felvétel. Győztem!

Mikor beleegyeztünk, a saját felelőségbe minden ment mint a karikacsapás. Papírok, aláírás, és végre kint vagyunk a friss levegőn, és szabadok vagyunk.

Nagyon szomorú tapasztalat volt a mai, és el is határoztam, kérdőre vonom az egészségügyi kaniszteremet, mert nekem pont az ellenkezőjéről számolt be éppen a napokban.

Eszembe jutott Kredencz levele is. A francba...

A madám is türelmetlenül várt, mert nem tudta mikor érünk vissza, ezért nem merte megfordítani a táblát a nyitva tartással. Átöltöztünk. Közben Kredencz elmesélte a gladiátorral való kalandunkat, amin a szegény madám annyira nevetett, hogy a keblei úgy mozogtak fel és le, mint a tejgyár folyadékátemelők szivattyúinak a dugattyúi, Kredencz legnagyobb öröme. Közelebb is húzódott annyira megragadta a

látvány, és mást is megragadott volna, ha nem térítem észre idejében.

A mai nap nem telhetett el ennyi minden után még egy talán még nagyobb meglepetés nélkül.

- Találják ki, ki jön ma délután jelmezért. Kérdezte a madám olyan titokzatosan, mintha Rámszeszt várná, hogy múmiástól megjelenjen, és legalább egy kis arany szkarabeuszt adjon emlékebe.
- Szabad a gazda. Mondtuk szinte egyszerre, mert értelemszerűen fogalmunk sem volt.
- A maguk jelmezét szokta néha kikölcsönözni, hol egyiket, hol a másikat. Mutatott egyszer rám majd Kredenczre, és hozzá úgy mosolygott, hogy az ő mosolyával is be lehetett volna tölteni egy egész estét.
- Megadom magam. Mondtam, mire Kredencz is helyeslés képen bólogatott.
- Üljenek le. Ő nem más mint...nem más mint... na most sem ugrik be...nem más mint Huza Pábor.

Ez igen, ez valóban nagy bejelentés volt. Hitetlen tekintettel néztünk, hol egymásra, hol a madámra.

A madám látta a hatást, melyet oly elégedettséggel könyvelt el, mint az a tevekereskedő amelyiknek sikerült az öregedő tevéjét egy jóerőben lévő kanca értékeért eladni, és meghatottan néz utána, ahogyan az öreg jószágot a vezetőszárnál fogva elvezetik a sivatag magas dűnéi között, majd megsimogatja ritkuló szakállát és hazamegy. A madám érezte, hogy egy kis

magyarázatra szorul a történet ezért elmondta, hogy Pábor már régen nem volt nála, de annak idején, mármint a rendszeres tüntetések idején, volt nap amikor kétszer is jelmez cserélt. Általában a lányok segítettek az átöltözésben, de ennek hátránya is volt, mert először is sokáig tartott, másodszor azt hitte ez benne van a jelmez árában. Hiába próbálta megmagyarázni, ahogyan a két jelmez ára sem egyforma, úgy az öltöztetés, mivel vetkőztetéssel van egybekötve többbe kerül. Hogy miért pont a mi kettőnkét vitte nem tudta megmondani, mert állítása szerint nem foglalkozik a politikával, mely kijelentés annyira volt valós, mint az öreg tevé ára.

Meg kellett elégednünk ennyivel. Nekem a szeg azonban ott maradt. Túl sok egybeesés, túl sok véletlen, ami arra a bizonyíték, hogy semmi sem véletlen. Mondtam is Kredencznek, a legjobb lenne, ha bevonnánk Pábort is a kutatásba, mert így testközelből, jobban átláthatnánk a terveit, és ha úgy tennénk mintha érdekelne a véleménye talán benne is lesz. Ha nem, még mindig kérdőre vonhatjuk a mi jelmezünk használatáért. Igaz, erre megesküdtünk a madámnak, hogy úgy hallgatunk, mint a süket disznó a búzában, a népbölcsesség adta mondással élve. A szent ügy azonban felmenthet az eskü alól, éshogy mi szent azt én állapítom meg, most kivételesen Kredenczel együtt.

Amire számítottam úgy volt, Kredencz hallani sem akart, hogy egy levegőt szívjanak, és megmagyarázta az ellentétek közte meg Huza között olyan nagyok, mint a futrinka és vízi pocok között, habár a vízi

pocoknak van egy fajtája, amelyik igaz nem hasonlít a futrinkára de a hasonlat egyenlőtlenségére még jobban alkalmazható, talán jobban mint az ürge. Már kereste a következő hasonlatot, amikor megszakítottam azzal, gondolkodjon csak el a dolog előnyéről, hátrányáról, és majd még rátérünk a témára. Ebben maradtunk, meg abban, hogy még ír napokban nekem, mert megint eszébe jutott valami, amit közölni szeretne velem, de most már szorít az idő.

A levél hamarabb jött, mint vártam.

*Megy-é előbbre majdan fajzatom,
Nemesbedvén, hogy trónodhoz közelgjen,
Vagy, mint malomnak barma, holtra fárad,
S a körből, melyben jár, nem bír kitörni? (Madách I. Az ember
tragédiája. 15.szín)*

A harmadik levél

Kedves Pictor!

A tegnapelőtt nem tudtam befejezni az ellentétekre vonatkozó elméletemet. Az egyszerűen banális, hogy kutya-macska, vagy macska-egér példázat jön elő akkor ha ellentétekről beszélnek az emberek. Fantázia nélküli bla bla. Sőt élő ellenpélda Tom és Jerry , sokszor könnyeket csalogató megható barátsága. De én inkább a Huza és köztem lévő ellentétekre akartam utalni. Áthidalhatatlan, hacsak nem a híd alatt találkozunk, mert ez is lehetne egy megoldás. Most neked így négy szemközt bevallom, hogy minél többet járom veled az utam, a macskaköves utam, ezt csak átvitt értelemben, annál kevesebbet alszom. Lehet, hogy mégis van netán lelkiismeretem? Ezzel eddig nem foglalkoztam behatóbban, mert amikor az embernek megvan mindene, mondjuk legalább ötvenszer, vagy százszor több, mint amire szüksége van, ki a fenét érdekel a lelkiismeret. Nem titok, pedig ezt is titkosítani szerettem volna, hogy az elég tehetős emberek közé tartozok. Mint ilyen én is kinyitottam a pénztárcámat és egy kis adakozás, hangsúlyozom, nem szabad túlzásba esni, segít, hogy a szunnyadó lelkiismeretfurdalás ne

ébredjen fel. Tapasztalatom szerint így tesz mindegyik, vagy majdnem mindegyik kollega. Kollega alatt a hasonszőrűeket értem, akiknek jutott fóka bőven az életben.

De nem erről akartam írni, hanem arról a beszélgetésről, melyet egy ismerősömmel folytattam. Egy nyári délután volt, kint ültünk nálam a kertben. A fákon madarak csiviteltek, és a kis gyík amelyiknek a farkát éppen most haraphatta le egy sün, villámgyorsan próbált menekülni a sziklakert védelmet nyújtó rései közé, szájában egy póktól rabolt lábbal, mármint a pók egyik lábával. Az érdekessége a dolognak, hogy még minden mozgásban volt. A sün szájában még mozgott a gyíkfark, a gyík szájában a pókláb, mi pedig tátott szájál néztük a darwini elmélet újabb, iskolába illő példáját. A Fiala Biológia Kutatók Egyesülete tagjai, akik nem voltak tanúi a jelenetnek, és találtak néha egy hétlábút, azt tanulmányozták, hogy milyen életkörülmények vezetnek ahhoz, hogy a póknak a megszokott nyolc lába helyett csak hét nőjön. Továbbá ez milyen hatással van hosszútávon a nemzetgazdaságra, mert tudott, hogy a hétlábú pók agresszívebb, mint a nyolclábú, és ennek csípése értelemszerűen betegséget, vagyis a munkaerőpiacról való kiesést okoz. A gyíkfark tanulmányát kilenc kemény év után befejezték, miután a kutatásra szentelt pénz elfogyott, és támadhatatlanul kimutatták, hogy a gyíknak azért nincsen egyes esetekben farka, mert az leharapta valami, vagy ő követett el autotómiát. Így hívják szaknyelven az öncsonkítást az önvédelem

érdekében. Egyszerűen ledobja ezt, a farka önmagában tovább mozog elterelve a figyelmet a nagyobb zsákmányról. A fark visszafordul de már nem lesz hajlékony hanem merev. Volt is egy idióta, aki azt hitte ez az emberekre is érvényes. Helyi merevedés helyett azonban az egész testében merevedett meg, vagyis meghalt.

Ekkor szállt el felettünk a luftbalon, melynek láttán az ismerősöm felkiáltott.

- Látod ez az, erről akartam neked beszélni.
- Nem értem. Vallottam be és tanácstalanul néztem rá.
- Pedig neked ismerned kellene. Ez a luftbalon taktika a politikában.
- Most sem értem. Mondtam most már kissé türelmetlenül.
- Hát idefigyelj. Kezdte az ismerősöm.

Tételezzük fel röviden a választások előtt állunk, és egy ellenlábás elég komolyan veszélyezteti a számunkra pozitívnak várható eredményt. Ekkor lehet a luftbalon technikát alkalmazni. Kitaláljuk, hogy az illető mondjuk lopott az államkaszából, habár ez nem olyan jó, mintha mondjuk meleg az illető, és felröppentjük a luftballonunkat, vagy még jobb a léggömbünket ezzel a hírrel. Minél nagyobb annál jobb, mert ott fent annál többen látják, és a hír terjed, és terjed, az ellenlábás egyre jobban veszít a népszerűségéből. Jön a megszokott, tolvajozás, buzizás stb. Aztán valamikor kiderítik a védői, hogy kacsa volt

az egész, egy túsúrás elég és a balon kipukkan és a földre esik.

Figyelmesen hallatgattam, de nemigazán értettem mi ebben a jó, mert így fordítva sül el a dolog. Közöltem is veled, hogy ez nem éppen nyerő ötlet.

- Látom a lényegét nem érted. Majd megkérdezte.
- Szerinted hányan látták a ballont? Hány emberhez jutott el a kis kacsa?
- Ebben igazad van, nagyon sokhoz.
- Na látod ez a lényeg, mert, ha ezután kipukkasztják és leesik, hányan látják? Hát megmondom, csak az a pár ember, akinek a lába elé esik. Ők még csóválják a fejüket, hogy ez megint milyen aljas hátba dőfés volt, de a választást ki nyeri? Hát persze, hogy mi. Csak nem lehet az országot, tolvajokra, buzikra bízni.
- Óriási. Mondtam. Hogy én erre eddig nem jöttem rá.
- Te nem, de a kampányt vezető embereid annál inkább, mert ezt csinálták a te idődben és ez folyik most is. Vonta le kímélet nélkül a következtetést az ismerősöm.

Persze, most már értettem, és ha jól visszagondolok, dereng is valami, de akkor nem adtam ennek jelentőséget. Megint elszomorodtam egy kicsit, úgy látszik ez is korral jár, mint a köszvény.

Látod Piktör, ezért eldöntöttem elmegyek és beszélek Huzával, hátha őt is be tudjuk vonni ebbe a nagy társadalomvéleménykutató programunkba. Talán még jobb, ha együtt megyünk, mert akkor

kizárhatjuk, hogy úgy nézzen ki mintha egymás ellen szövetkeznénk. Gondolod, de most őszintén, van-e egyáltalán remény, hogy változtassunk valamit? Vagy csak én vagyok naiv, és megszólalt az, amiről eddig tudni sem akartam, a lelkiismeret?

A mielőbbi találkozásig maradok egymáselleni harcos,
néha baráti üdvözlettel
Kredencz

Ültem Kredencz levelével a kezemben és elgondolkoztam. Mi mehet végbe ebben az emberben? Mi okozhat neki álmatlan éjszakát, és esetleg lelkiismeret furdalást? Értelmetlen kérdésekre csak értelmetlen választ lehet adni. Gondolom tudom mi a gond, mert ugyanezt kezdtem én is érezni. Mint mondtam már, valamit nagyon, de nagyon elrontottunk. A kérdés melynek értelme volna, hogy lehet ezt egyáltalán még helyrehozni, és ha igen, hogyan?

*Emelkedett szempontunkból, hiába,
Először a báj vész el, azután
A nagyság és erő, míg nem marad
Számunkra más, mint a rideg matézis. (Madách I. Az ember
tragédiája. 13.szín)*

Találkozás Huzával

Huza a legnagyobb meglepődésemre minden további nélkül benne volt a találkába, pedig tudta, hogy Kredenczel jövök. Egy külvárosi parkban szerveztük meg a légyottot, Kredencz javaslatára, mivel szerinte ott a padok olyan diszkréten bújnak meg az őket körülvevő kis lugast alkotó bokrok között, mint egy Boccaccio daraban, ahol a főszereplő, platóni szerelmét vallja be a második szereposztásban játszó hölgy kezét szorongatva.

Öt órára ott voltunk mind a hárman. Komoly felnőtt férfiként, legalábbis annak tartottuk magunkat, mégsem tudtuk, hogy most hogyan is kéne viselkedni. Ez egészen más, mint az ormány gyűléseken, ahol nyíltan kötelező minél jobban ócsárolni az ellenfelet, esetleg egy kis fenyegetődzés is belefér, éppen csak annyi, amennyit a rozmár még megenged. Baráti üdvözlés sem jöhetett számításba, mert olyan messze volt a mi barátságunk, mint a siratófal a kábakőtől. Végül csak bólintottunk, majd mind a hárman leültünk egy félköralakú padra, melynek előnye, hogy mégsem úgy néztünk ki mint az a híres, fából faragott három majom, melyek a Nikkó parkba lévő sintó templom a

Toso-gu külső részét díszítik. Tudják, az a ne láss, ne szólj, ne hallj figurák.

Egy ideig csendben ültünk, végül én törtem meg a csendet, és röviden összefoglalva elmeséltem a mi társadalomvéleménykutatói akcióinkat, és annak az eddigiekre tapasztalatainkra támaszkodva, minden kritikán aluli eredményét. Huza figyelmesen hallgatta végig, egyes részletnél egy kis gúnyos mosollyal nyugtázta a hallottakat, és kis szünet után megszólalt.

- Mire számítottatok? Az egészségügy a padlón, az oktatás szintén, nő a szegénység, az olló a szegények és gazdagok között napról napra nagyobbra nyílik, csak a propaganda apparátusok működnek. Ontják a szlogeneket, amikben lassan már senki sem hisz. Közben minden egyes százalék gazdaságnövekedéshez, kétszer annyi többletforrás kell, vagyis a gazdaság csak úgy képes növekedni, hogy több pénzt emészt fel, mint amennyit a befektetésekből kitermel. Az adócsökkentésről szóló propaganda egy humbug, mert amit csökkentettek, azt több mint hatvan másik helyen visszavettétek.

Ezt úgy mondta el, hogy szinte levegőt sem vett, és olyan hévvel, hogy fel kellett álljon, és miután elhallgatott csak akkor vette észre magát, hogy nem az ormányülésen szónokol, hanem a városszéli kis parkban egy pad előtt áll. Elnézést kért és leült.

- Igaza van! A pia adót... azt kell elsőnek eltörölni.
Dörögte egy hang a bokorból.

Megdermedtünk! A hangot egy alak követte, egy kétliteres műanyag borosüveg a kezében, melynek a tartalma arra engedett következtetni, hogy a józansága fordítottan arányos a már elfogyasztott másfél literrel. Kitántorgott majd megállt a pad előtt és ránk meredt. Mikor meglátott minket, olyan arcot vágott, mint akit most vágtak képen, egy legalább öt kilós palacsintasütővel. Odament egész közel Kredenczhez, majd a szemét dörzsölte a szabad kezével.

- A k@rva életbe, hát én nagyon berúgtam...de hogy te mennyire hasonlítasz arra a faszira, na...hogya is hívják... a franc tudja...

Tántorgott előre hátra, majd óvatos léptekkel végre elindult. Már fellélegeztünk, amikor megfordult, megint visszament Kredenczhez, egész közel az arcához hajolt. Nézegette egy darabig, legyintett egyet majd magába morogva továbbállott, csak annyit hallottunk még, hogy ...pedig meg mertem volna esküdni, hogy ismerem a tvből... Rózszi... Rózszi mi bajod...

A helyzet abszurd komikuma ellenére sem tudtunk nevetni. Egy idő után Kredencz fordult Huza felé, és elkezdett magyarázni. Kihagynám a számtalan, jelzőt,

pillangókat, rózsaszirmokat és a mezei egereket melyekkel a magyarázata fűszerezve volt, de a lényegét csak meg lehetett érteni. Elmondta, hogy a célunk, eddig még én sem tudtam, hogy közös célunk van, szóval a célunk, hogy ezt a társadalmat mely így meg van osztva, meg kéne próbálni valahogyan megint egy tető alá hozni.

- Ti csináltátok. Mi közöm nekem az egészhez, majd.. Kezdte Huza de megszakítottam
- Ne légy olyan biztos. Te is a radikalizmusoddal, a cigányozással, a zsidózással éppen úgy megosztod az embereket, mint mi. Tehát nélküled nem megy, sőt a zöldek is kellenek, mindegy, hogy világos vagy sötét, és a cuclisok, bocsánat a cucilisták is.
- Én azt javaslom, folytattam, hogy csináljunk még, most már hármásban egy pár tesztet, és utána döntünk.

Ebben maradtunk, habár Huza még mondott egy pár dolgot pro és kontra, de végül is meggyőztük, hogy ha úgy szívéen viseli a nemzet sorsát, mint ahogyan állítja akkor bizonyítsa be. Erre nem volt ellenérve. Elindultunk. Egy darabig együtt mentünk, míg elértünk egy utelágazáshoz.

- Ballra kell menni, ismerem az utat. Mondta Kredencz.

- Nem jó. Jobbra menjünk, ugyanoda érünk ki és sokkal rövidebb. Mondtam én.
- Ezek vagytok ti. Jelentette ki Huza

Én elmentem jobbra. Kredencz elment balra, mert mint mondta be akarja bizonyítani, hogy neki van igaza. És Huza? Nem hittem a szememnek. Kijelentette nála nincsen megalkuvás és nekivágott egyenesen a bokroknak, úgy igazából, úgy durr bele módra.

Ahol a két út összeért találkoztunk. Kredenczen látszott, hogy még csalt is egy kicsit mert lihegett, tehát futott. Pár percre rá hallottuk, úgy törtet Huza a bokrokban, mint a vadkan a kukoricásban, de odaért ő is. Egy kicsit megtépázott kabátban, egy két kiszakított cafat lógott a nadrágján. De kihúzta magát ránk nézet és azt mondta.

- Nálam nincsen megalkuvás, még ha az egyenességnek ára is van.

Gondolom a szétszakadt ruhájára gondolt, én pedig arra, hogy mi értelme volt. Egy öreg nyugdíjas bácsinak, aki gondolom a nyugdíját szeretné kiegészíteni azzal a kis pénzzel, amit itt a lombseprésért kap, megállt a seprő is a kezében amikor a vadkan jelenetet végig nézte, és úgy csak mellékesen odaszólt. Nem gondolta, hogy meghalljuk.

- Barbárok, ezeknek még a bokrok sem szent. Mondtam is Huzának.

- Látod, ezért ne legyél olyan biztos, hogy rólatok nem lehet más vélemény.

Nem felelt. Végül hárman három felé vettük az utunkat, és abban maradunk, hogy nem maradunk semmibe. Mindegyik gondolkodik még, főleg Huza, és aztán telefonon egyeztetünk. Még a jelmezekről esett egy pár szó de Kredencz kijelentette, hogy nem is kéne beöltözni, mert úgysem hinné el senki, hogy mi hárman békésen állunk egymás mellet.

*No, ládd, e nép, mely közt már senki nem hisz,
Ami csodás, hogyan kapkodja mégis. (Madách az ember
tragédiája. 11. szín)*

A nemzet

Nem alszom nyugodtan mostanában. Nagyon sok minden foglalkoztat, és a visszatérő kérdések sem hagynak nyugton. Követnek, kijátszanak a saját embereim? Én vagyok talán már annyira elvakulva a sajátnak vélt sikereimtől, hogy az orromig sem látok? Nem teszek meg minden a nemzetemért?

A nemzetről jut eszembe az egyik barátommal, vagy talán helyesebb egyik ismerősömmel való vitám. Nem vagyunk kimondottan jó barátok, főleg azért mert mindenben ellentmond nekem, és sajnos legtöbbször igaza van. A barát azért ezt nem teszi, hogy a másik félnek is egy kis sikerélményt a vitában. De ő nem. Ráadásul azt állítja, hogy ő objektívabb, mert nem is a mi országunk állampolgára, és mint ilyen, az ormány hozhat bármilyen intézkedést őt személyesen nem érinti, hacsak nem tiltják ki az országból. Ebből lett is rögtön egy kis szóváltás.

- Akkor miért szól bele, a mi dolgainkba? Kérdeztem.
- Azért mert acsar vagyok, igaz nem papíron, hanem itt belül, szívvel lélekkel, és nagyon fáj azt látni, ami itt folyik. Mondta egész nyugodtan, közben a szívére tette a tenyerét.

- Miért, mi folyik itt? Háborodtam én fel.
- Hogy miiii? Kérdezte, jól megnyomva az i-t. Hát megmondom. Ilyen szinten még nem volt ennek a kis országnak a társadalma így megosztva. Odajutottak, hogy a testvér, testvérnek lett farkasa. A politikusok a hatalom megtartásáért feláldozzák a nemzetet, és az összes társadalmi rétegeket egymás ellen hergelik. Mondta már nem olyan higgadtan.
- Aki nem él itt az nem alkothat véleményt legalábbis nem objektívat, és főleg nem szólhat bele a mi belső ügyeinkbe. Mondtam én, gondolva most falhoz állítom, és így folytattam. Éljen itt, fizessen itt adót, és akkor szavazhat, akkor beleszólhat, akkor, de csak akkor van erre joga.
- Jó! Ebben van valami igazság, de akkor én kérdem miért adtak szavazati jogot a külhoni testvéreknek? Tán csak nem a szavazatukra volt szükség? Miért nem elégedtek meg az állampolgársággal, mert ha ott megállnak akkor valóban járt volna önöknek a tisztelet. Mondta, majd halkabban hozzátette.
- Különben itt élek 16 éve, és fizetek mindent, ami rám kötelező. A pénzem nyolcvan százalékát itt költöm el, és higgye el tudom miről beszélek.

Elhallgatott. Csendben ültünk, mind a ketten, és nekem eszembe jutottak az eddigi társadalom-

véleménykutatási eredményeink, melyek sajnos a szavait igazolták. Egy kis idő után újból megszólalt.

- Rosszul értelmezték önök a 'divide et impera'-t azaz „osztd meg és uralkodj”-at .
- Valóban a romai birodalom elhíresedett mondása onnan ered, hogy az elfoglalt területek uralkodóit kijátszották egymás ellen. Az ellenségeik egységét bontották meg, és nem a saját népüket, mint ahogyan ezt önök teszik.

Nem tudtam válaszolni erre sem, mert mind már annyiszor ma délután, megint igaza volt. De nem állt meg itt hanem a szememre vetette az egész nemzeti dohánybolt cirkuszt. Cirkuszt kell mondjak, mert cirkusz volt. Mindenki támadta, és ő is feltette a kérdést mitől lehet egy dohányáruda nemzeti. Kékebb annak a cigarettának a füstje, amit itt árulnak?

Szerinte a nemzet szó valami magasztos értelmezéssel bír, melyet nem volna szabad ilyen szintre degradálni. Természetesen én is jöttem az érveimmel, helyesebben szerettem volna, de amikor kinyitottam a számat be is csuktam, mert nem volt ellenérvem.

A bizonytalanságom kihasználva egy egész tudományos előadást tartott a nemzetről, magáról a fogalomról, ennek értelmezéséről, habár ő is elismerte, hogy sok történész, filozófus, szociológus sem tudott százszázalékosan közös nevezőre jutni a témában. Talán Montserrat Guibernau 1996-ban írt

meghatározása áll hozzánk a legközelebb, mondta, és elővett egy cédulát melyre kimásolta nekem a következő szöveget: „A nemzet az emberek olyan csoportja, amely tudatosan alkot közösséget, közös kultúrával és közös múlttal rendelkezik, pontosan kijelölt területhez köthető, közös jövőképpel rendelkezik, illetve jogot formál az önrendelkezésre. Fontos továbbá az a társadalmi-történelmi összefüggés-egész, amelybe egy kultúra beágyazódik, és amely meghatározza egy kultúra fejlődését, átadását és befogadását, illetve, hogy az az érzelmi beruházás, amellyel az egyének a földjüket, nyelvüket, szimbólumaikat és hiedelmeiket illetik, az önmeghatározás igényét teremti és erősíti meg”

Ezek után, tette fel nekem még egyszer a kérdést, mi köze ennek a dohány áruláshoz. Próbáltam más oldalról magyarázni, kiemelni a gazdasági, esetleg politikai szempontokat, de ez őt nem érdekelte. Ő csak is a nemzet szó nem méltó felhasználásáról beszélt tovább.

A végén csak elneveltük magunk amikor elmesélte, hogy egy holland barátját nehezen tudta meggyőzni arról, hogy az a tábla a 18-assal piros karikában nem örömlányokkal való találkozóhelyet jelent. És hogy a sötétített üveg sem arra való, hogy a járókelők szeme elől takarják a benti jeleneteket, melyeket amúgy is minden harmadik tv csatornán lehet látni a holdfelkelte utáni időben. Nagyon tájékozott lehetett a témában, mármint a holland, mert azt magyarázta, hogy Amszterdamban, a De Wallen nevű

piroslámpás negyedben úzik a világ legrégebbi mesterségét, és más nagyvárosban is külön negyedek vannak erre specializálódva, mint a Hamburgi Reeperbahn, Bangkokba a Patpong és nem utolsó sorban a Párizsi Pigalle. Habár Párizsban több ilyen piroslámpás negyed van.

Ezután még egy történettel rukkolt elő, amelyik félig meddig humoros, de azért elgondolkodtató. Ez egy Kanadából hazatért atyánkfiának a mesébe illő nemzetőr pályafutása, a közkatonától az ezredesig.

Hátradőlt a fotelben és mesélni kezdett. Abban az időben amikor hatvan évvel ezelőtt, nagy forradalom idején szerveződött és alakult a nemzetőrség, kezdődik a történet. Emberünk, akkor még fiatalemberünk úgy érezte, hívja a haza, és a hívásra be is lépett a nemzetőrségben, mint a rangfokozatok legkisebbje, vagyis olyasmi lett, mint a közkatona. Egy teljes héttig kelt fel minden reggel, és feküdt le minden este, mint öntudatos nemzetőr. A hétvégére azonban olyan fülest kapott, hogy ha idejében nem tűnik el, nemcsak a rövid nemzetőr pályafutásának lesz vége, hanem e földi paradicsomból is végleges távozásra kényszerítik. Menekülni! Ez volt akkor az egyetlen lehetőség, hogy a hősi sírfeliratot elkerülje, megkímélve ezzel a rokonait is a hossz távú sirhalom gondozástól. Tehát irány Kanada, mert az jó messze van és odáig nem ér el a retorzió keze. Elteltek az évek, és a haza újra hívta, de most már a honvágy jegyében, és egy ezüstkori szerelem is sokat nyomott a latban, hogy visszatérjen kis országunkban, de nem akárhogyan,

hanem kérem, ezredesi rangban. Ez igen, ez egy harcos múlt és mint nemzetőr, ha van türelmed és őrződ az emlékeidet, az idő neked dolgozik, mert elméletileg, egyszerűen az idő múlása előléptet. Bátran felölthette az ezredesi díszegyenruhát mellyel az egyesület megajándékozta.

Becsületére legyen mondva a nemzeti érzés nem hallt ki, mert ott kint is mindenféle aktivitásban, mely a nyelv, a tradíció, és az összetartás jegyében folyt, ezekben mind, mondhatni vezető szerepet játszott. Az élet úgy hozta, hogy többször találkoztunk, és eltekintve ettől, az élet írta paródiától, melynek egyik szereplője lett, valóban egy mélyérzésű, kitűnő ember, akinek számtalan verse rögzíti a hazától való elszakadás fájdalmait.

- A történetét is csak azért mesélhettem el, mert erre a belegeyzését kértem. Volt az ismerősöm záró szava.

Későre járt. Még beszélgettünk egyes s másról, majd elköszönt és elment. Valahogyan úgy vagyok vele, hogy örvendek, ha elmegy, de érdekes módon akkor is örvendek amikor néha meglátogat. Furcsa egy kapcsolat a miénk.

„Küzdést kívánok, diszharmóniát” (Madách I. Az ember tragédiája. 2.szín.)

És újból nekivágunk

Már azt hittem, Huza meggondolta magát, mert nem jelentkezett. Fel kellett volna vegye egyszer Kredenczel a kapcsolatot, egyeztessenek, majd szóljanak nekem is. Sokáig, húzhatták, nyúzhatták, talán még találkoztak is, nem tudom, de végre a tegnap hívott Kredencz. Már konkrét tervel ált elő. Egyszer elmegyünk a legelnek egy találkozó helyére, onnan, pedig egy sörözőbe. Mondtam, hogy sörözőbe már voltunk, de Huza ragaszkodott, hogy ő is el szeretne menni velünk egy ilyen helyre. Ám legyen, beleegyeztem. A találkahely a már megszokott jelmezkölcsönző, a madámmal való egyeztetés után. Azt is megbeszéltük, hogy öt-tíz perc eltéréssel érkezünk, hogy a felesleges kockázatokat elkerüljük. Mármint azt, hogy hárman együtt sétálgatunk. Fent állt az a veszély, hogy így mind a hármunkat jól megvernek. Még két ellenséges megmozdulást valahogy, ki lehet fogni, főleg, ha a bőrfejük is segítenek, de már kettő egy ellen sok lenne.

A madám lassan családtagként fogadott, és mind komolyabban vette a szerepét, azt, hogy ő is részese ennek nemzetmegváltó akciónak. Hiába mondtuk neki, hogy ez nem arról szól, hanem mi csak a nép véleményére vagyunk kíváncsiak, vagyis arra amiről nap mint nap az utcán, tömegközlekedési eszközökön, vendéglőkben beszélnek. Abban mind a hárman egyetértettünk, hogy amit a média a szájunkba rág, mert azoknak mi rágjuk a szájukba, hogy mit és hogyan kell leadni, vagyis beadni a népnek az nem mérvadó.

A madámat mindez nem érdekelte, és hogy az ő meggyőződését, hogy tesz a nemzetért, valamivel alá támassza, egy kokárdát tűzött a dekkolté nyílásától egy centiméterre. Ez megadta a lehetőséget Kredencznek, hogy most már unzsenírt nézhetett a nap mint nap mind jobban mélyülő nyílásba, és ellenőrizheti a tejátemelő szivattyú működését. Huzát pedig a madám tanácsára, már első naptól közös megegyezéssel, úgymond kitiltottuk a felső vetkőztető szobákból, részben idő hiánya miatt, részben a madám anyagi mérlegének az egyensúlyba tartása miatt.

Nehezen ment az inkognitóba való átvedlés, főleg Huza miatt. Nekünk maradt a megszokott jelmez, kicsit finomítva a várható helyszínek miatt, de Huzával az volt a baj, hogy ő eddig csak minket utánozott, és most neki is valami új kellett. A kimondottan munkás szerelés nem konveniált neki, valami átmenetet akart a hazafi, az intellektuel és a munkás között. Ilyen a madámnak sem volt, pedig öltöztetett egy pár különc bohócot az életében.

Nagy nehezen meg lettünk vele is, csak az árpásávostól nem akart megválni. Erre Kredencz kijelentette, ha Huza nem teszi le a jelvényt akkor ő is igényt tart egy szál piros virágra, amit a mellényzsebébe fog tűzni. Bennem is ébredezett a hovatarozás büszkesége, és gondoltam akkor átmegyek a szomszéd zöldségeshez és három darab déli gyümölcscsel fogok zsonglörködni.

Most az egyszer a madám lépett közbe, és letolt mind a hármunkat, mint egy nagymama a rosszalkodó unokáit. A vita lezárásáért mindenki kapott tőle egy kicsi címeres jelvényt. Ilyet feltűzhet bárki, hovatarozásától függetlenül. Az eredmény az lett, hogy Huza zsebre vágta az árpásávost, Kredencz fájó szívvel lemondott a virágról, ami igazából nem is létezett. Nekem pedig meg kellett békülnöm

a gondolattal, hogy bűvészkedni ezentúl is csak az ormányomnál fogok.

Nagy nehezen de végre elindultunk. A helység nem volt közel, de olyan távol sem, hogy érdemes lett volna busszal, vagy villamossal menni, így nekivágtunk gyalog. Huza már menet közben talált alkalmat, hogy elmondja milyen hihetetlen ravaszsággal rendelkeznek a zsidók.

- Volt egy ismerőse, mondta, aki képzeljük el felvásárolta az összes fekete melltartókat a Gázai-övezetben.
- És mi van ezzel, melltartókból nem lehet fegyvert csinálni. Próbált viccelődni Kredencz.
- Dehogyan is, szó sincsen fegyverekről, hanem üzletelni vette.
- Na és? Kérdeztem most már én, mert nem értettem hova akar kilyukadni, és mi ebben a rossz.
- A furfang, a zsidó furfang. Mondta Huza. Megvette, levágta a pántokat és dupla pénzért eladta, mint sábeszdekli.
- Ez hülyeség, ezt már halottam amikor valaki zsidó vicceket mesélt. Mondta Kredencz, és legyintett.
- Azért a viccekben mindig van valami kis igazság. Mondtam én.
- Igen, döngöljen meg a szomszéd tehene is, mondják, hogy ez ránk jellemző, a skótokra, hogy zsugoriak, és ezt lehetne folytatni, de ez még nem jelent semmit. Így Kredencz.
- Jó akkor én még mondok egyet és akkor befejezzük. Mondta Huza, és mivel nem ellenkeztünk elkezdte.

A pokolban nagy vizitet tartanak, és sorra veszik az exkrementes medencéket, melyekben a világ rosszai bűnhődnek.

Az elsőt állig felfegyverzett krampuszok őriznek. Mi van itt? Kérdi a fő inspektor. Az oroszok, ezeket csak így lehet bent tartani. A másodiknál, csak táblák vannak körben, a kilépni tilos felirattal. Ezek a németek magyarázza a fő krampusz. Ezek betartják a szabályokat. Végül a harmadik medencénél, nincsen fegyveresek és feliratok sem. És ezek, kérdi a fő inspektor. Ezek a magyarok, ők elintézik egymás között, mondta fő krampusz. Ahogy egyik kidugja a fejét az exkrementből, egy másik rögtön visszanyomja. Fejezte be Huza és egy jót nevetett. Mi is egy kissé fanyar mosollyal nyugtáztuk a végül is nem vicces, hanem a szomorú igazságot.

Közben a távolság is fogyott így aztán alig pár perc múlva megérkeztünk. Ez nem is vendéglő, hanem olyan klubhelységféle volt. Mindjárt az ajtóban láttam, ha ide bemegyünk, és netán kitör a botrány, mint eddig majdnem minden alkalommal, akkor innen pucolni nehéz lenne. Két jól megtermett férfi állt a bejáratnál. Nem ellenőriztek de mindenkit alaposan szemre vettek, és most hálát adtam a madámnak a jelvényes ötletért, mert a két ajtónállónak is a fehér piros csíkos jelvény mellett ott díszelgett a miénkhez hasonló is.

Bementünk. A terem olyan hatvan négyzetméter nagy lehetett, székekkel, melyek nem kötelező sort alkottak, hanem inkább kisebb nagyobb csoportokat. A terem végén egy asztal, két székkal. Az egyik széken már ült egy férfi, és valami papírokkal volt elfoglalva. A többi jelenlevő nagyrésze szintén férfi, csak elvétve volt egy pár nő. Nagytöbbségük, mármint a férfiaknak, keménykötésű, sok volta a teljesen kopasz is, szóval az összbenyomás erőt, fizikai erőt sugárzott. Megint átvillant a gondolat, mi lesz, ha menekülni kell, és azon imádkoztam, ha nem is szó szerint, nehogy Kredencz, csináljon valami marhaságot. Azt hiszem

neki is hasonló gondolatai lehettek, mert szokásától eltérően eléggé meg volt illetődve. A terem közepén közel a falhoz találtunk egy kisebb csoport mellet helyet. Az egyik férfit érdekelte, honnan vagyunk, mert eddig még nem láttak. Huza kapcsolt, és megmagyarázta, hogy valami testvér egyesülettől vagyunk vidékről, és mondott egypár olyan nevet melyek ismertek lehettek, mert egy kézfogás nyugtázta az elfogadást. Tehát az első lehetséges lebukást megúsztuk. Nem sok idő maradt ezen filozofálni, mert már szólította az asztalnál ülő férfi az egyik, egyben az első hozzászólót. Ez kiment az asztalhoz és leült a másik mellé, egyeztettek valamit majd felállt és elkezdte a mondókáját.

Nehéz lenne, és értelmetlen szó szerint visszaadni az elhangzottak, így inkább megpróbálom a lényegét összefoglalni. Az ő fő témája a migrációval volt kapcsolatos. Kezdte a kidobott milliárdokkal, amibe az egész népszavazás került és azon lovagolt, hogyha már népszavazásra került sor, ami szerinte teljesen felesleges erő fitogtatása volt az én ormányomnak, akkor, ha ez megbukott, mert érvénytelen lett, akkor hogyan lehet ebből győzelmi himnuszt kreálni. Elmondta, hogy ők sem akarnak migránsokat, de akkor sem pénzért sem ingyen, vagyis sem szegény sem gazdag migráns nem kell nekünk. Itt óriási taps kísérte a mondottakat.

- Hazaárulók! Ordította be egy nagyon magas, nagyon kopasz, nagyon dühös férfi.

A beszélő majd rátért, hogy az ormány azért nem fogadta el az ő javaslatukat, hogy később rajtuk tudják elverni a port és hazaárulóknak titulálják a legeket, akiknek a saját politikai ambíciójuk fontosabb, mint a haza szeretete, és ez szemenszedett aljas rágalom. Újból taps.

- Aljas hazaárulók! Üvöltötte még hangosabban, az előbbi bekiabáló.

Aztán a felszólaló még körbejárta több oldalról a témát, és nagy taps közepette visszaült a többiek közé.

A második felszólaló sem mondott számunkra újat. Ő inkább az ormányzás pénzügyi részét firtatta, belekombinálva a lopást, a lopás titkosítását, külön kitérve a nemrég megtörtént kaniszteri fizetésemelésekre, és szerinte a legfelháborítóbbra, arra a bizonyos öt milliós fizetésre amelyik egyik napról a másikra nőt két és valamennyiről ötre. Feltette a kérdést, hogy milyen erkölcsi értékrendje van egy ilyen embernek, aki ezt nem csak, hogy elfogadja, hanem kiköveteli magának. Összehasonlította különböző szektorokban kapott fizetésekkel, és utalt a szerinte hamisított statisztikára. Én bevallom lapultam, mint nyúl a fűben, és Kredencz sem jelentett veszélyt, mert nagyjából ő is egyetértett vele. Az egész beszédet, végig további bekiabálások egészítették ki. Olyanok mint: elszámoltatni, ebből volt a legtöbb, majd a hazaárulok, zsidó bérencek, lakájok, és még egy csomó hasonló szó többféle kombinációja.

Aztán jött még egy pár felszólaló, és sorra vették a már ismert témákat, elhangzottak, újból a stadionok, az egészségügy, az oktatás, a kivándorlás, a bevándorlás, az ellenük folytatott lejárató akciók. Itt példának említett valami hírportált, amelyik leakarta járatosni őket azzal, hogy megzavartak valami beszédet, de még erre sem voltak képesek ezt koordinálni, mert a zavargásról beszámoló hír hamarabb jelent meg, mielőtt az a bizonyos beszéd elkezdődött volna. A bekiabálások sem hagytak alább, mintha ők hergelték volna mind jobban fel magukat és egymást. Huza is kapott egy jó pár fejbevágást. Azt vetették a szemére, hogy letért a szigorú radikális útról, hogy paktál az ellenséggel, megalkuvó, és az ő hibája, hogy nagyon sokan hátrat fordítottak a legeknek, és kiléptek, és, és ,és..

Huza zavartan pislogott, és úgy nézet ránk, mintha azt remélte volna, hogy mi ezt a részt nem hallottuk. Dehogyan nem, sőt nekem kimondottan jól esett, nemcsak azért mert megállapíthattam, hogy nem csak engem lehet szidni, hanem mert láttam, hogy ezek is rendesen szétzüllesztik saját magukat, így az ellenzék gyengébb lesz.

Szerencsére a hátra mutogatás, a cucilisták szidása rövidebb volt, ez inkább Kredenczet érintette volna, így megnyugodtam, és megkönnyebbültem amikor végre két és fél kemény óra után kint voltunk az utcán. Egymásra néztünk.

- Ez mi volt? Kérdezte Kredencz Huzától.
- Hogyhogy mi volt? Csodálkozott Huza.
- Hát az, hogy te elhoztál egy leges gyűlésre, ahol csak a ti véleményeteket, hallottuk, amit már kívülről tudunk. Én azt hittem, hogy ugyanúgy, mint Piktórral, elvegyülünk az emberek között és ott hallgatjuk meg mi az általános vélemény. Nem így gondoltad te is? Kérdezte Felém fordulva.
- Én, hallgatva azt a sok negatív dolgot, nekem mindegy volt, hogy ezt egy sör mellet vagy egy parkban, vagy akárhol hallom. Amit én hiányoltam, az, hogy itt mindenki egy szelet fújt, és nem volt ellenvélemény.
- Emberek ébresztőööö! Hát ez a közvélemény, ezek azt képviselik, ezek nem politikusok, hanem egyszerű állampolgárok, akik hetente gyűlnek össze, hogy legalább itt önthessék ki a szívüket. Mondta Huza felháborodva.
- Ez egy leges propaganda gyűlés volt, és nekem mindegy, hogy ezt hetente csinálják vagy sem. Ezek

- radikális elvakult társaság, és nem is akarnak más véleményt hallani. Emelte meg Kredencz is a hangját.
- Miért a tiédet kéne? A te idődben lett szétb@..va ez az ország, ti meg most rátettek még egy lapáttal. Fordult felém is dühtől átítatott tekintettel.
 - Csillapodjunk, ez nem vezet semmire, most nem erről van szó, hanem arról, hogy mi pártatlan véleményekre, vagyis nem pártgyűlésekre vagyunk kíváncsiak. Mondtam, és már bántam, hogy bevontuk Huzát ebbe a kísérletbe.
 - Jó akkor én kiszállok csináljatok, amit akartok. Sértődöt meg Huza.
 - Ezért nem megyünk semmire, és nem is fogunk. Mit gondolsz ti egyedül képesek vagytok ezeket leváltani? Mutatott rám Kredencz.

Most megint rajtam lett volna sor felháborodni, de rájöttem, ennek nincsen se eleje se vége, vagyis van de az egy nagy veszekedés, sárdobálás lenne. Esetleg pofozkodás. Persze ez a mi nívókon aluli, de azért most kedvem lenne egy kicsit megrugdosni valakit.

Ennyi pénzért maradhattunk volna a parlamentbe, és akkor még ezt a rohadt szakállat sem kéne viseljem. Ilyen hangulatban a sörözőben sincsen értelme elmenni, mert ott is folytatódna, a meddő vita. Ellenvetés nélkül el is fogadták, hogy mára elég volt, megyünk vissza a madámhoz, és onnan haza.

A madám láthatta, hogy valami nem stimmel, és azzal fogadott.

- Mi van fiúk, mi a baj, nem jött össze a dolog? Mi ez a gyászos hangulat?

- Ez sajnos a közhangulat. Mondtam én lesújtva, és a többiek nem azért nem vitatkoztak, mert már nem volt kedvük, hanem mert ők is így érezték.

Nem volt értelme, újabb találgának, de megszakítani sem szerettem volna azt amit elkezdünk, ezért csak kicsikartam egy olyan ígéretet, hogyha valamelyiknek egy alkotó ötlete lenne akkor jelentkezik, és újra keverjük azokat a bizonyos kártyákat. Huza felment a madám tiltakozása ellenére a szobákba, mint mondta átvetkőzni. Nem is jött le míg ott voltunk.

Kredencz a kártya végszóra kezébe vette a madám kezét és leült mellé, majd elmondta, milyen fontos a kártya ismerte, mert a sorsunk is úgy függ ezektől a színes lapoktól, mint annak idején Napóleon csatáinak a kimenetele, melyeket az ő udvari jósnőjével, valami Anne Marie Lenormanddal, előre megjósoltatott, mert az egy olyan híres jósnő volt aki 1790 ben azt is megjósolta, hogy a francia forradalom vezetőit kivégezik, és ezért börtönben is ült, de nem sokáig, mert az is megjósolta, hogy kiengedik , és ki is engedték, de...

- Kredencz! Szakítottam meg a jóslások végtelen sorát. Én megyek.
- Ég veled. Mondta, és már fordult is vissza, el sem engedve a madám kezét, akinek szemmel láthatóan tetszett Kredencz figyelme. Tágra nyílt szemekkel,

szélesre nyílt dekkoltéval, emelkedő és süllyedő mellekkel hallgatta Kredenczet, akinek a szerencséje az volt, hogy a kokárda még ott díszelgett azon a bizonyos helyen, ahol ez, mármint a kokárda még nem döntötte el essen, vagy ne essen be a keblek közé, így jogosan pillantgathatott kimondottan csak hazafiúi meggondolásból a női bájakra.

*„Nem az idő halad: mi változunk,
Egy század, egy nap szinte egyre megy.” (Madách I. Az ember
tragédiája. 3.szín)*

A furcsa ember

Mint említettem, van egy ismerősöm, akivel nem mindennapi a kapcsolatunk. Ő az örök ellentmondó. Most azonban az utóbbi hetek, hónapok tapasztalatai után arra a következtetésre jutottam, talán mégis jó néha vele beszélgetni, még akkor is ha témái számomra nem mindig kellemesek. Az utolsó sikertelen kiruccanásunk is közrejátszott, hogy most én hívtam fel, és megkértem, ha lesz egy kis ideje szívesen látom. Kíváncsi voltam mit szól az egészhez, ha elmesélem a hármas találkozómat. A szolgálatos szemek, fülek sohasem alszanak, és annyian vannak, hogy nehéz kikerülni őket. Részben az én hibám is, mert ahogyan ezt a futballba nevezik, ez öngól, mivel nekem is legalább annyi szolgálatos érzékszerv dolgozik, mint az ellenségeimnek. Már azt sem zárom ki, hogy összedolgoznak. A szomszédjaimnál, tudják abban az országban ott jobbra, az a monda járta, hogy felfedezték az újfajta beton összetételét. A hetven százalék betont harminc százalék mikrofon egészítette ki. Így mindenki tudott mindenkiről mindent, és ezt akkor használta fel, ha szükség volt rá, például egy kis zsarolásra, netán lejáratásra. Szóval ennek elkerülése végett a találkánkat a szabad ég alá terveztük, hasonló helyre, mint Kredencz, Boccaccios lugasai.

Meglepetésnek szántam, és készítettem egy kis termoszba kávét, hogy majd ott a padon eliszogatjuk. De milyen a telepátia? Az ismerősöm is egy kis csomaggal érkezett, ő pár süteménnyel akarta kellemesebbé tenni a napot. Ez már majdnem olyan lett, mint egy jó polgári német családban a kötelező délutáni kávé és süti. A szokás itt is megvan, csak süti nincs, és kávé is mind ritkábban, de helyette egy jó ki pletyka parti.

Pontosan érkezett, mint mindig. Míg szürcsölgettük a kávét, azon gondolkodtam, hogy hol kezdjem. Végül egy huszárvágással oldottam meg és belevágtam, minden bevezetés nélkül a lényegbe. Elmondtam a kísérleteinket, a következtetést, amit ezekből leszűrtem, és az aggodalmam aziránt, most hogyan tovább. Figyelmesen hallgatott, majd, mint várhattam volna egyből kritikus hangot ütött meg.

- Nagy hibákat követnek önök el, hogy mindenféle kétes ügyel kiszolgáltatják magukat, úgy az ellenfelüknek, mind a közvéleménynek.
- Mire gondol konkrétan? Kérdeztem
- Most a földeladás jutott eszembe. Azért mert valakinek a körme alá egy kis föld került amikor az ablakban levő virágait nagyobb cserépbe ültette, attól még nem lesz gazdálkodó. Mondta kissé ironikusan.
- Ezt nem értem. Mondtam, és nem is értettem hova akar kijutni.

- Hát pedig nagyon is világos. Számíthatott volna arra, hogy a kegyvesztett földművelésügyi kanisztere, nem hagyja annyiban a kutakodást, és kiderítette azt a rengeteg anomáliát, ami a licitációk körül volt. Strómanok vásároltak, nagy területeket. Múrköröm építóből lett egyik napról a másikra gazdálkodó. Volt olyan falú, ahol egyetlen ott élő gazda sem jutott földhöz, és ezt lehetne sorolni a végtelenig. Ez nem tűnt fel önnek? Kérdezte.
- Nem. Mondtam őszintén. Igaz, hallottam egyest mást, de nem adtam annak jelentőséget.
- Ez a baj, mert ezek a dolgok amiért egy ormány vagy kormány, mindegy hogyan nevezi, hitelene, támadhatóvá válik. Ezekből adódik össze a kormányzásuknak az összképe.
- Most nehogy azzal jöjjön elő, hogy minden rossz amit csinálunk. Kezdtém háborogni.
- Erről szó sincs. Sőt vannak, jó dolgok is, ezt rosszindulattal sem lehet elvitatni, de hiába volt tíz alkalommal valaki becsületes, ha a tizenegyedikénél lopott, attól fogva tolvaj.

Ebben igaza volt. Egy kicsit átértem a világpolitikára, hogy témát válttsunk, de ez is fordítva sült el, mert most azt vetette a szememre, hogy miért kell nekünk rögtön egy nagy horderőjű változás előszobájában, mint az amerikai elnökválasztás, rögtön ajtóstól berontani, és állást foglalni. Miért nem várunk ki diplomatikusan, hogy milyen irányba fordul a

történelem új kereke. Mert, hogy irányt változtat az biztos, de az nem, hogy ez nekünk jó. Lehet, de nem biztos. Ezért kell kivárni. Már volt példa erre, és a mai napig szenvedjük a következményét annak, hogy rossz időben, rossz helyen, és rossz döntéssel ott álltunk, ahol nem kellett volna. Mi lett az eredménye? Egy palacsintasütőnyi masszát kiöntöttek Versailles-ban egy asztalra, belenyomtak egy sütemintát, és ami belül maradt annyival kifizettek, a többit pedig elcsatolták. Lendült bele a beszédbe az ismerősöm.

Az biztos, hogy a populista tekintélyelvűség rohamosan terjed a világpolitikában, és sok politikai vezetőnek, mint önnek is ez olyan, mint egy varázs szőnyeg, amelyiket most az európai elhibázott bevándorlás politika miatt korlátlanul meg lehet lovagolni. Ez a korszellemnek az átalakulását vonja maga után, és egy nagyon veszélyes folyamat, mert gyűlöletet szül. Azt hogy a gyűlölet mire képes, azt is láttuk már a világtörténelem számtalan olyan példáján mely tragédiákban végződött. Önöknek igazuk van abban, hogy nem kell egy nemzetnek sem egy párhuzamos társadalom, senki sem vágyik egy új, egy számunkra idegen vallásra, kultúrára. De önök ezt a hangulatot most arra használják ki, hogy a pozíciójukat megerősítsék, nem a probléma igazi megoldására koncentrálnak. Nézze meg mi történik a közösségi portálokon. Izzik a gyűlölettől. A hírek úgy keringenek, főleg az ijesztő, rémületkeltő, mint a szélmalom lapátjai. Mindegy, hogy igaz a hír, vagy csak fake, vagyis hamis, osztják ezerrel, hangulatot keltve. Ez

érvényes minden oldalra. Csak bele kell olvasni a kommentekbe, és megint a megosztottság képe tárul elénk, fűszerezve a primitívebbnél primitívebb hozzászólásokkal.

Be kell ismerjem, ez nem csak az ön hibája, és az egész folyamat, annyira bonyolult, érdekektől átszöt, hogy ezt nem is lehet egy két mondattal letudni.

- Tehát mégsem minden az én hibám, és csak van jó is amit a nemzet megvédésért teszünk. Mondtam remélve, hogy legalább ezt elismeri.

- Kétségtelen, hogy vannak pozitív intézkedések is, és olyanok is melyek nem a legnépszerűbbek de mégis szükségesek. Ez mindig így volt, és így is lesz. Mindenkinek eleget tenni, nem sikerült a világon egyetlen egy kormánynak sem... Mondta.

- Na látja ezt akartam én is mondani. Kaptam az alkalmon.
- Igen de a probléma nem is ebben rejlik, hanem az arányokban.
- ???
- Most tekintsük a bevándorlás témát lezártnak, és maradjunk az intézkedéseknél, esetleg a törvényeknél. Ha egy új törvény a lakosság 70-80 százalékát pozitívan érint, az jó törvény. Az azonban mely csak személyre szabott, hogy valakinek, vagy valakiknek előnyt kreáljunk, azok értelemszerűen, jogos zúgolódást,

elégedetlenséget váltanak ki a már említett nagytöbbségből. Ugyan ez a helyzet a közpénzek körüli elégedetlenséggel. Nem az a probléma, hogy milliárdok mennek el stadionok építésére, vagy milliárdok olyan befektetésre, ami lehet, hogy szükséges, csak az a kérdés mikor? Melyek a fontossági sorrendek? Ha a sokat emlegetett tanügyben, egészségügyben, a szociális szférában minden rendben van, akkor lehet stadionokat építeni, de csak akkor. Önök egy megválasztott regnáló kormány, önöknek nem kellett volna milliárdokat költeni népszavazásra egy olyan kérdésben, melyben teljhatalmú joguk van dönteni. De ha mégis megteszik, és a nép hozzáállása olyan, hogy a népszavazás érvénytelen, akkor hogyan lehet ezt győzelemként világgá kürtölni? A felső tízezer önökkel jól járt, és ezért hajlandók bármikor zászlót bontani önökért. Ők csak a szépet és a jót látják, mert mint elismertem, van ilyen is. De lefele nem néz egyik sem. Megkíméli magát az élet kellemetlenebb látványától, és tudja miért? Mert nincsen anyagilag rászorulva. Nem érzékeli testközelből azokat a problémákat melyek a lakosság hetven, vagy talán még nagyobb százalékát érintik, és nem is akarja, és ha valaki nem ért velük egyet az rögtön hazaáruul. Ebből a rétegből teljesen kihalt az empátia, és önök ezekre támaszkodnak.

Csend lett. Hallatgattunk mind a ketten, és szinte automatikusan ettük a süteményt, egy-egy korty kávéval leöblítve. Nem tudtam mindenben igazat adni, mert én nem így éreztem, de az nem lehetett elvitatni, jól látja a dolgokat, a lényegét, ezért szerettem vele beszélgetni. A bevándorlás után mi jöhetett? A kivándorlás.

Mintha kitalálta volna a gondolatomat, mert azt mondta.

- Beszéljünk inkább a kivándorlásról. Ön szerint miért gyorsult fel az országot elhagyók, főleg fiatalok, jól képzett szakemberek, diplomások száma? Kérdezte.
- Erre nehéz így kapásból válaszolni. Ez is mint nagyon sok más összetett, és bonyolult. Próbáltam esetleg elterelni a szót. Mert ez nekem is nagyon fájó téma, még akkor is ha hivatalosan tagadnunk kell mindent, ha még emlékeznek a pixiómák egyikére. A látszatot fent kell tartani.
- Az ideálisták két nagyon egyszerű megoldást ajánlanak. Mondta az ismerősöm. Az egyik, hogy olyan fizetést kell biztosítani, amiből emberi szinten meg lehet élni. Másodszor olyan haza kell amelyiket nem érdemes elhagyni, vagy ha el is ment újból hazatérni. Az a generáció megy el amelyikre az ország jövőjét kéne építeni.

Ültünk egymás mellett, néztük az immár üres termoszcészéket, és sokáig hallgattunk. Azt hiszem

mind a ketten, ha két különböző irányban is de a tények rideg igazságát éreztük. Sokáig beszélgettünk ma, talán ilyen sokat még soha. Volt bennem egy olyan rossz érzés, nem tudom miért, de éreztem, hogy ez az utolsó beszélgetésünk. Igazam lett, mert a további beszélgetésből kiderült, hogy ő is elhagyja az anyaországot. Elmesélte, hogy a mi rendszerünk darabolta szét a családját. A gyerekei mind szanaszét a nagyvilágban, itten nincsen senkije. Ő is, gyógyíthatatlan idealistaként azt remélte itt gyökeret tud majd verni. Nem tudott. Elmegy.

Aztán még tovább beszélt éppen a fiatalok, a gyerekei kapcsán, hogy a veszély nem csak abban áll, hogy elveszítjük a jövő generációkat, mint a jövő építőit, hanem elveszítjük a magyar fiatalokat. Kihangsúlyozta a magyar szót, a magyar nemzetet.

A hormonok nem ismerik sem a nemzeti, sem a nyelvi határokat, és egy szerelmesnek olyan mindegy, hogy most némethez, vagy franciához köti az életét, netán még a hit sem akadály, és moszlim lesz az új családtag. Beindítva ezzel a nemzeteket őrlő képzeletbeli nagy malmát, amely felőröli a magyarságát. Az első fázisban az utódok ötven százalékban maradnak magyarok, a másodikban már csak huszonöt marad, és szép lassan a befogadó nemzet felszippantott még egyet, és még egyet közülünk.

Lehet ezt szépíteni, a lelkünket mindenféle önámítással balzsamozni, de ettől még a tények, tények maradnak. Elmesélte, hogy nagyon sok ismerőse van kint, akik családotól mentek el, egy jobb élet

reményében. Ezeknek a gyermekei már ott nőnek, ott integrálódnak. Az öreg, már nem nagypapa, nagymama, hanem opa meg oma, vagy grandpa és granny lesz. Ez a malomkerék kegyetlen, nem áll meg és az idő is neki dolgozik. A befogadó országok a nyerők, mi pedig a vesztesek. És most csak a nemzeti aspektusról beszélünk, pedig a gazdasági szempontok is katasztrofális képet mutatnak, csak annyit kéne tenni, hogy a hosszútávú következményeket mérlegelni. Nem a pillanatnyi sikerért ezek felett nemes egyszerűséggel átsiklani.

Mind jobban belejött. Nem szoltam közbe, nem is lett volna mit mondjak, így hagytam folytassa. És ő folytatta.

A szellemi kivándorlásban, a magyar agyak termékéinek a kitoloncolásában is világbajnokok lehetnénk. Lássuk csak, hány Nobel díjasunk van? Tette fel magának a kérdést. Tudtommal Kertésszel bezárólag tizenhárom. Tudja hányan hagyták el kis hazánkat? Megmondom önnek, mind. Tudja hány tudósba, feltalálóba fojtjuk bele itthon a tudásukat, lehetőség hiányában? Nagyon sokban. A magyar bejegyzett feltalálók száma hatvan felett van, és legalább ennyi a nem bejegyzetteké. Ezt mind mi adtuk a nagyvilágnak, és ha erről egy statisztika készülne a népességhez viszonyítva, világségünk sem lenne vitatható. A sok kérdés azonban további kérdéseket szül, mint ilyeneket, hogy nem érdemelne többet ez a tehetséges nép? Nem szégyen, hogy nem vagyunk képesek összetartani, és az értékeinket megtartani,

megbecsülni, hagyjuk, hogy szétszéledjenek a nagyvilágban? Miért? Mondja meg nekem miért?

Nem válaszoltam. Nem volt mondanivalóm, mert ezekre, mondhatom vádakra a magyarázkodás csak szájalmas szópocsékolás lett volna.

Kezdett sötétedni. Ő sem beszélt többet, én sem. Felálltunk és kezet fogtunk. Éreztem, hogy ez az utolsó kézfogásunk. Búcsúzóul még hozzátette.

- Nézze, én már öreg ember vagyok, nincsen sem nyerni, sem veszteni valóm. Őszinte leszek magához. Nem tudok egyetérteni az ön felfogásával, csak remélni tudom, hogy az belső hang egyszer csak megszólal önben, és egy nagyon nagy fordulatra serkenti.

Elengedte a kezem, megfordult és nyugodt kimért léptekkel elment, anélkül, hogy visszanézet volna. Sajnáltam. Nagyon sajnáltam, hogy egy őszinte embert veszíték el. Nem volt barátom, nem is hiszem, hogy valaha azok lehettünk volna. Furcsa öregember volt, de őszinte.

Mi jó az értelemnek

Kacagni ott, hol szívek megrepednek. (Madách I. Az ember tragédiája. 5.szín)

Kredencz utolsó leve

Ezt nem jó így kimondani, de most úgy érzem belefáradtam. Nem volt kétséges, hogy nagyot hibáztam, én is , de rájöttem, hogy a környezetem, a kanisztereim is csak a saját érdekeiket nézik. Vagyis, ha összefoglalnám, akkor, így egymást közt beismerhetem, az ormányzásom csődöt mondott. Nem így képzeltem el. Mostanra már a kaniszter kifejezés is értelmét veszítette, az elefantom útjára engedem, és megpróbálok egy új életképet kialakítani. Azt hiszem megértem egy kis szabadságra is.

Kredencz levele bizonyítéka volt annak, hogy vajúadásomban nem vagyok egyedül, és az utóbbi idő társadalomvéleménykutatói kísérleteinknek csak volt értelme, és benne is nyomokat hagyott.

Kedves Pictor!

Nagyon sok idő telt el amióta nem találkoztunk, mert ugye az idő homokórája nem állítható meg, és az a kis homok dombocskája alul mind nagyobb lesz, ezért a pergő homokszemek is mind gyorsabban és gyorsabban gurulnak le a kicsi domb oldalán. Tudod a gyorsulás vektormennyiség, ami a sebességvektor idő szerinti deriváltja. Tehát ezzel azt akartam mondani,

hogy nagyon régen nem láttalak és nem hittem volna, hogy valaha is hiányérzetem lesz emiatt, de lett, és hiányoltalak. Úgy látszik nem csak a te kopaszaid követtek minket, hanem az én különmegbízott titkos személyi bodyguardom is követhetett, és szorgalmában még fényképeket is csinált rólunk. A feleségem azt mondta, hogy a világ legjobb kabaréja egy unalmas akármi a mi fényképeinkhez viszonyítva. Ha nem tudom, hogy mi vagyunk, megkérdem a kép tulajdonosát, hogy ki ez a két idióta. Persze ez megint olyan lenne, hogy a róka megkérdi saját magát, hogy ő most mitől is ravasz, vagy az elefánt mitől nagy, vagy még viccesebb, ha a szúnyog teszi fel a kérdést, hogy ő miért csíp. Látod a természet mindenre megadja a választ, csak észre kell venni. Huza is megkérdézhethé két beszéd között, hogy ő mitől ilyen radikális. Persze nem kérdi, mert esetleg válaszolna saját magának, és akkor valóban úgy nézne ki, mint aki teljesen begolyózott, és ezt ő sem akarja, de kizárni teljesen nem lehet. Ezt megértem. Pedig egyszer én is beszéltem magamban, illetve a tükörképemmel, egy választási beszédet gyakoroltam a wc-ben a kistükör előtt, mert a fürdő foglalt volt és ezért oda kényszerültem. Nagyon jóra sikerült beszéd volt, most is kellemes emlék, de ez csak otthon volt ilyen, mert a téren, ahol a rendezvényt tartottuk kifütyöltek. Egy kicsit bántott, de az ember mit politikus ki van téve hasonló sikereknek. Kár, hogy Huza áthúzta a számításainkat, es elrontotta azokat a szép kiszállásokat, kivéve az óralopást, melyet most is hiányolok. Természetesen van másik órám, de ahhoz

nagyon sok kellemes emlék fűzött, még abból az időből amikor még Moszkvát jártam, lehet rád is sor kerül, és akkor, ha szólsz megadom a címet, a moszkvai madámhoz, aki majdnem olyan mint a miénk, ugye mondhatom, hogy a miénk, mert ezt így is érzem, csak a moszkvainak nem volt olyan nagy melle, de kétszer akkora fenéke, és ez is lehet egy szempont, vagyis egy fix pont.

Végülis nem erről akartam írni csak egy kicsit elkalandoztam, tudod ez már a véreben van, és ennek iszom is néha a levét, mert az is előfordult már, igaz nem sokszor, hogy menet közben elvesztettem a fonalat, és hiába próbáltam, vissza gombolyítani, nem lett belőle semmi, pontosabban, lett egy hosszú és érthetetlen mondat. Azt akartam írni, nagyon röviden összefoglalva, hogy visszalépek. Viszalépek, mert rájöttem, hogy nagyon sok hibát követtem el, és utat engedek a feltörekvő generációnak, mert én, és ezt a feleségem is bizonyítgatja, csak egy nagy fék vagyok. Nem tévesztendő össze a kocsí ballfékjével, de valami hasonló. Éreztem, hogy az emberek elvesztették bennem a bizalmukat, és ezt visszaszerezni már késő, pedig meg tudnám csinálni, csak ahhoz még egyszer kéne éljek, de ez szinte lehetetlen, mert, ha lehetne is akkor már akkorára biztosan mást pártok alakulnának, és újból választanom kellene, amihez megmondom őszintén már nincsen kedvem. Ezzel az őszinteséggel is úgy vagyok, hogy már nem tudom mit tegyek, mert te is tudod mi volt az eredménye az utolsó őszinteségemnek, amelyik nem is az utolsó volt, mert

az utolsóért a feleségem haragudott meg, mert elmeséltem neki, milyen szép nagy mellei vannak a madámnak, és ez nem esett neki jól, pedig szépek is és nagyok is, ezt te is tanúsíthatod. Mikor láttam, hogy mérges, nem is mondtam el, hogy amikor nevet milyen szépen mozognak a mellei fel és alá, és azt sem, hogy megkértem, tegyen a dekkolté másik oldalára is egy kokárdát, mert akkor az álcázás tökéletes lesz. Remélem az az este is köztünk marad amikor a fáradságtól kimerülve már nem értünk haza, és ott aludunk fent a levetkőztető szobákban. De szép is volt, és a szép emlékek kötnek minket össze. Na látod ezeket hiányolom. Talán ha te is abba hagyod a közszereplést, amire ha engem kérdezel, már te is megértél, még ha most nem is akarod elismerni, akkor szépen folytathatnánk, mondjuk valami más címszó alatt a mi kis kalandjainkat, ha nem is gyakran de úgy egy hónapban egyszer, de azt rendszeresen, mert végül is rend a lelke mindennek, még az inkognitó járásnak is, amelyik olyan mint egy búcsújárás, és mégis valami más. Most már lassan elköszönök tőled, és azzal engedlek utadra, hogy ne felejtsd el, hogy rám ezentúl is mindig számíthatsz, ugyanúgy mint az anyatermészetre, amelyik befogad, mert ha a mezőn sétálsz a selymes fű a lábaid simogatja majd, ha patakhoz mész a szomjadat oltja friss vizével, és ha az erdőben járkálsz a lombok fognak neked hús védelmet nyújtani, a tűző napsugaraktól ha meleg van, vagy felfogják az esőcseppeket melyek rád esnének, még akkor is ha inkognitóban lennél.

Nyugalomba vonult harcos bajtársi üdvözlettel Kredencz

Ez volt tehát Kredencz utolsó leve, legalább is melyet át tudok „D” -nek adni. Elgondolkodtam, talán igaza van, én is visszakéne vonuljak. Nem tudom. Mi lesz ezután, az a jövő zenéje.

*Kifáradtam, pihenni akarok. (Madách I. Az ember tragédiája.
7.szín)*

Az álom

Álmodozni bármikor lehet, álmodni viszont csak ha alszunk. A baj, hogy mint mondtam már, mind rosszabbúl és rosszabbúl alszom. Lefekszem, és akkor megrohannak az aznapi események. Újból lejátszódik minden, kezdve az ormányzástól a vitákig, a kísértetektől a madámig minden. A lelkiismeretem is mind erőszakosabban akar a felszínre törni, pedig mindent megteszek, hogy megnyugtassam. Bemagyarázom magamnak, hogy mindent, amit teszek, jó és szép, és becsületes, de valahol mozog bennem is egy olyan érzés, hogy ez önámítás. Csapdába vagyok. Egy olyan csapdába, melyet én állítottam saját magamnak, és ami a legszomorúbb, nem látom a kiutat. Ezekkel a gondolatokkal aludtam el azon az estén amikor valami nagyon furcsát álmodtam.

Bevallom, nagyon nehezen szántam rá magam, hogy ezt elmondjam „D” -ek, illetve, hogy rögzítsem a diktafonomban, mert ez olyan majdnem mint egy harakiri.

Egy sötét sűrű erdőn keresztül mentem nagyon sokáig, egy nagyon keskenye uton, mely inkább ösvény volt, mint út. A fejem fölé hajlott ágak és a fák lombja eltakarta az eget, ezért az ösvény csak annyi fényt kaphatott, amennyi éppen csak átszűrődött a levelek között. A hátamon olyan súlyt éreztem, mintha egy hatalmas zsákot cipelnék, de amikor megálltam, hogy letegyem, nem volt semmi amitől megszabadulhattam volna. Már fel akartam adni, és eldöntöttem, hogy visszafordulok, amikor egy fehér

köralakú fény jelent meg az ösvényen. Ahogy közeledtem, észrevettem, hogy ez az ösvény vége és a fény ereje pedig azért erős mert nagy a kontraszt a sűrű erdő és a tisztáson uralkodó fényviszonyok között. Egy nagy, tökéletes szabályos köralakú tisztásra értem ki. Körben a fák nagyon magasak voltak, mintha egy, a természet alkotta vár udvarán lennék. A tisztás közepén hét vastag fatuskó alkotott egy másik kört, melynek a közepén egy lefektettet farönkön ült egy ember. Mellette egy agyagedény, és egy hosszú karvastagságú bot. Hosszú fehér haja a vállára omlott, kezei a térdén pihentek, szeme le volt hunyva, az arcát végig szántó mély barázdák még nemesebbé tették az amúgy is tiszteletet parancsoló személyét. Egyértelműen révült állapotban volt. Olyan látvány tárult elém, hogy a csodálattól a lélegzetem is elállt, és nem mertem még mozdulni sem. Nem tudom mennyi idő telt el így, de nekem nagyon soknak tűnt, mikor végre kinyitotta szemét és rám nézett.

Azt hittem abban a pillanatban megsemmisülök. A nézése olyan erővel fúródott belém, hogy szinte fizikailag éreztem, hogy ez az ember most bennem van, betelepedett az agyamba, és olyan szinten ural engem, hogy én semmivé változom a tekintetének a súlya alatt. Tudtam, megéreztem, hogy ki ő, kivel állok szemben. Ő egy táltos volt.

Hosszú percek teltek el így el, majd egyszerre megszűnt ez az érzés, mintha késsel vágták volna el, és ekkor megszólalt.

- Már vártalak fiam. Mondta, és hangja mély volt, kemény de mégis bársonyos olyan, mintha valami nagyon kellemes zenét hallgatnék.
- Jój közelebb, ülj ide. Mutatott a vele pont szembe lévő tuskora.

Összeszedtem magam és követtem az utasítást. Megkönnyebbülten leültem, és a varázs is alábbhagyott. Egy olyan érzés kerített most hatalmába, mintha egy régnemlátott kedves barátomat látnám újra. Megszűnt minden gátlásom, csak a mérhetetlen tisztelet maradt meg.

- Tudtam, hogy eljössz. Tudtam, mert így nem lehet, nem szabad élni ahogyan te ezt teszed. Ez véték. Véték elsősorban a népeddel szemben, és véték a te emberi mivoltoddal szemben is.

Csend lett. Lehunyta a szemét, egy percig így maradt, majd folytatta.

- Amikor elhatároztad, hogy vállalod, hogy kezvedbe veszed ennek a népnek az irányítását, lehet azt is hitted képes vagy erre. Úgyszintén az elődjaid, az ő elődei, és mind azok, akiknek ez azt a hivatást szentelte a sors keze. Mindegyiketeknek a kezébe volt az iránytű mely a helyes irányt mutatta a felfele vezető uton. Azonban minél feljebb értetek, vagy elvesztettétek az iránytűt, vagy számtalan olyan mágneses erőt hagytatok közellétekbe kerülni melyek radikálisan megváltoztatták az irányt, és ezt nem a jó fele. Az emberi gyarlóság lett az új vezetőtök. A hatalomvágy elvakított és a cél már mesze nem az, mely az utatok elején elindított. A közérdek, egyéni érdekké vált. Ennek létjogosultságát erkölcsösen fentartani nem lehet, ezért fordultatok, mind erkölcstelenebb, aljasabb eszközökhöz. A saját saratokban jártok, és ez mind mocskosabbá tesz titeket. A nemzetet akarjátok fentartani, megerősíteni, de pont az ellenkezőjét

teszitek. Szétzüllesztitek, feldaraboljátok, és ami a legszomorúbb a köznépet, az igazi nemzetet felhasználjátok, feláldoztatok a céljaitok elérésére.

Megint elhallgatott, és újból lecsukta a szemét.

Én megbénultam. Úgy éreztem magam mintha a vádlottak padján ülnék, és minden szavával mind kisebb és kisebb leszek, a szavak súlya alatt. Most hosszabb szünetet tartott. Lehet szándékosan tette, hogy időt hagyjon nekem a gondolkodásra. Ez felesleges volt, mert képtelen voltam gondolkodni.

- Azért beszélek többes számban, mert az utóbbi száz évben, majdnem mindenkit egy dézsába lehetne tenni. Volt kivétel de nagyon kevés. Ez azonban nem csökkent a te hibáidat. Már kilencven évvel ezelőtt is a kapkodtatok, a rossz oldalra álltatok és hagyátok szétmargangolni, feldarabolni az országot, hogy más nemzetek csámcsogjanak a csontjaitokon. Utána meg sajnáltatjátok magatok és siránkoztok, mint az anyját vesztett gyermek. Az önsajnálatnak bénító az ereje. A keserűség pedig a lélek gyilkosa. Most pedig a sok szerencsétlent, akik már nem az átlalatok nevezett anyaországhoz tartoznak, kihasználjátok megint csak a saját érdeketek, hatalmatok megtartásáért. Még, ami tiszta és magyar azt is tönkre teszitek.

Most felállt, felemelte a botját, kiegyenesedett. Úgy nézet ki ahogyan az emberi fantázia az Istent formálná emberi alakra. Megszólalt.

- Engem elhagytatok, más isten előtt tettétek le az esküt, de ezt az Istent sem tisztelitek. Meghalt bennetek a lélek, csak az anyag uralkodik rajtatok. Végeztem! Ha kérdésed van hallgatom. Mondta és visszaült a helyére.

Hirtelen azt sem tudtam, mit mondhatnék, mit kérdezhetek, mert még az egész testem olyan volt, mintha egy éles korbáccsal vertek volna. Olyan ereje volt minden szónak, és olyan fájdalmat is okozott, mint az igazság szöges korbáca, melyen minden szó egy kicsi éles szög.

- Mit kell tennem? Nyögtem ki nagy nehezen.
- Két lehetőséged van. vagy egyesíted az összes politikai erőket, és meggyőzöd őket, hogy csak egy közös út vezet ki ebből a mizériából, vagy lemondasz helyet csinálva a következő generációnak.
- Hogyan tudom egyesíteni azokat, akik nemcsak pártokon kívül, hanem még a saját pártjukon belül sem értenek egyet? Kérdeztem most már egy kicsit felszabadultabban.
- Nem értem, nem tudom hogyan. Segíts! Mondtam, és éreztem a hangomból kiérződik a kétségbeesés.
- Rendben! Hunyd be a szemed. Mondta, és én követtem az utasítását.

Valami furcsa szellő kerekedett, amelyik függőlegesen fújt a talaj felől és magával ragadott. Amikor elcsendesedett, újból a földön álltam. Kinyitottam a szemem. Egy tóparton voltam, és meglepetésemben majdnem felkiáltottam, mert tőlem pár lépésre ott állt Kredencz, Huza, a testvérpártom, és a többi frakció vezető is. Egy sorban álltak egymás mellet, mint a katonák a díszszemlén, és velünk szemben a táltos állt

kezében a botjával. A tó nem volt széles, és azon a parton, ahol mi voltunk, egy stégnél egy csónak volt kikötve. A túlsó parton is volt egy stég pontosan velünk szemben. A csónak előtt a földön szépen sorban hat különböző színű evező, mindegyiken egy-egy név. A többiek is tágra nyílt szemmel figyelték a táltost, aki most megszólalt.

- Itt fekszik hat evező. Mindenki vegye fel az övét, üljetek be a csónakba, és evezetek át a túlsó stéghez. Ha eléritek a túlsó partot húsz perc alatt akkor megmenekültök, azonban, ha nem, akkor a tóval együtt pusztulásra vagytok ítélve. A túloldali stég képviseli számotokra az embereket, a népet. Őket kell meggyőzettek, hogy mindent az ő érdekükben tesztek, és ezt az értéket képviseli a stég. Mindenkinek az evezője meg van terhelve a saját elképzeléseinek súlyával, az egyéni ambícióinak a nehezékével. Tőletek függ, hogy ezt hogyan tudjátok kezelni.

Mindegyikünk szó nélkül követte az utasítását. Kikerestük az evezőinket, beültünk a csónakba, és a táltos jelére elkezdtünk evezni. Mindenki tiszta erőből, ahogyan tőle telt. A csónak megmozdult, és elindultunk. Nem tudom a többiek evezője milyen volt de az enyém nagyon nehéz. Egyszer jobbra, majd egy kicsit előre, megint jobbra, de akkor hirtelen újból ballra fordult a csónak. Így kínlódunk szinte egyhelyben, pedig most mindenki úgy evezett ahogy bírt, tudva ettől függ az élete.

Az idő telt és a robaj akkor következett be amikor még az út felénél sem voltunk. Éreztem a zuhanást, még láttam a többiek kétségbeesett arcát is, majd sötétség lett és csend.

Még össze sem tudtam szedni a gondolataim, hogy most hol vagyok mi történik velem, már újból ott álltunk a tóparton, ugyanabban a helyben, mint az indulásunk előtt. Ott volt a csónak is, és ott voltak az evezők a földön, de most mind egyszínű volt, de a nevek megmaradtak.

- Még kaptok egy esélyt, ez mindenkinek jár, itt ezen a világon, ugyanúgy, mint a valós életetekben. A távolság, a cél ugyanaz. Az idő sem változott, marad a húsz perc. Próbáljatok meg újra, ez egy új esély, de egyben azutolsó lehetőség is. Mondta.

Megvárta míg megint mind bent voltunk a csónakban, majd koppantott újból a botjával megadva a jelet. Amikor felvettem a lapátot szinte elejtettem a meglepetéstől, és a többiek is csodálkozva nézegették, mérlegelték a sajátjukat. Pehelykönnyű volt.

Mint az első alkalommal mindenki nekifeküdt és tiszta erejéből behúzott, mire a csónak majdnem ugrásszerűen indult célegyenesen a túlsó oldal fele. Nem sokat kellett evezünk és már pár perc után kiköthettünk.

Egyenként szálltak ki, és ahogy a lábuk partot ért abban a pillanatban eltűntek. Ott maradtam egyedül. Mikor kiléptem, megindult a már ismert szellő, és magával vitt, a sötétségen át. Mire magamhoz tértem ott voltunk újból a tisztáson. A táltos úgy ült mintha ő el sem mozdult volna, nézett engem, és csendesen megszólalt.

- Gondolom észrevetted a különbséget az evezők súlya között. A második próbánál levettem a terheket, melyeket ti raktatok rá a saját érdeketek szerint. Ez a titok. Az előrehaladás feltétele, hogy a

saját ambícióitokat, személyes érdekeiteket hátrébe helyezitek és alárendelitek a közérdeknek.

- De ez nem csak tőlem függ. Próbáltam érveket keresni.
- De igen, de nem elég akarni, tenni is kell. El kell bocsájtani magad mellől az egész érdekeső személyzetet kivétel nélkül. Menjenek, és küzdjenek meg a létért, úgy, mint minden más ember. Azokkal, akikkel sikerült elérni a túlsó partot, azokkal kell egy egységet alkoss, még akkor is, ha vannak véleménykülönbségek. Azokat a véleményeket kell előnyben részesíteni, elfogadni, amelyek a túlsó part elérését szolgálják párt hovatartozás nélkül. Neked, mint vezetőnek, nem az a szereped, hogy ráerőltess a te akaratom az országra, hanem éppen a sok véleményből szűröd ki azt, ami a népnek jó, függetlenül attól, hogy kinek a javaslata.
A különböző szakok irányítását szakemberekre bízod, ne pártkatonákra. Egy más párthoz tartozó hozzáértő szakember többet ér, mint bármelyik talpnyaló. Az megfogja becsülni a bizalmat, és a legjobb tudása szerint dolgozik majd.
- Maradj hiteles! Ne lépj a sárba, és viselkedj úgy, hogy azért kapd meg a tiszteletet mert megérdemeld, nem azért mert megkövetelted.

A feleségem ébresztett fel. Ijedt arccal állt az ágyam mellett, kezét a homlokomra tette, és aggódó hangon kérdezte.

- Mi van veled? Úgy hánykolódtál, és olyan hangokat hallatál, mintha réméket láttál volna álmodba. Megijesztettél, azért költöttelek fel. Mondta és leült mellém.

Felültem, azt sem tudtam hirtelen, hol vagyok. Nyugtalanul néztem körül, meg akartam győződni, hogy otthon vagyok a saját ágyamban, és tényleg ébren vagyok. Ébren voltam. A feleségem is megnyugodott, visszabújt az ő ágyába, én pedig hátra dőltem, és hagytam, hogy most már ébren peregjen le még egyszer a film. Az éjszaka megélt film, a táltos szavai, melyek úgy belém égtek, mintha tüzes vassal pecsételtek volna meg. Még mindig ott visszhangzanak a fülemben, és annak ellenére, hogy semmilyen babonában, jóslásban, vagy hasonlókban nem hiszek, éreztem ez az álom most más volt. Valami sorsdöntő, melyet nem lehet csak úgy elhessegetni, mint egy szemtelen legyet.

Sokáig nem tudtam visszaaludni, de végül a fáradtság került ki győztesen. Az utolsó gondolat amire emlékszem, hogy vajon fel fogok valaha ébredni? Nem, nem a halálra gondoltam, hanem szellemi ébredésre.

*Be van fejezve a nagy mű, igen.
 A gép forog, az alkotó pihen.
 Évmillióig eljár tengelyén,
 Mig egy kerékfogát ujítani kell. (Madách I. Az ember tragédiája.
 1.szín)*

A negyedik "gyermekem"...

Most, hogy a negyedik könyvem kiadása az utolsó fázisban érkezett, elgondolkodtam.

A könyvírás olyan, mint egy szülés. Az író „megtermékenyíti” valami, legyen ez egy ötlet, egy történet vagy bármilyen olyan élmény, esemény, vagy egy tudatos cél, amelyek elége mély nyomokat hagynak ahhoz, hogy ebből egy írott mű keletkezzen.

Ezután jön a nehezebb időszak „az áldott állapot”. Telnek a hetek, múlnak a hónapok, és kemény munka után a „magzat” valamikor elég éretté válik ahhoz, hogy megszülessen. Ha valaki azt gondolja, hogy könnyű a „terhesség” időszaka, téved. Az ember tele van, hol bizakodással, hol kétségekkel. Vajon át tudom adni mindazt, amit érzek, amit szeretnék? Megértik az igazi mondanivalóm? Egyáltalán érdekel valakit az, ami engem kínozott hónapokon át? Nem tudom, csak... remélem.

A „szüléset” a nyomda. Meglesz a „gyerek”, én a kezembe fogom tartani, lapozgatom, és majd azon gondolkodom...most hogyan tovább?

Ez az a pont, amikor rájöttem, a nevelésbe, a felnőtté válásba én tehetetlen vagyok, ...ez az olvasó dolga. Minél többen olvassák, továbbadják, ajánlják,

annál terebélyesebbé válik, komoly művé, talán sikerkönyvé alakul.

Részemről nem anyagi sikerre gondolok, mivel nem írásból kell megélnem, mint nagyon sok tollforgató ismerősöm, nem vagyok „alkotói kényszer” alatt. Számomra a siker, a pozitív visszajelzés.

Előttem most csak egy cél lebegett. Tükröt adni az olvasónak. Nem azért, hogy megállapítsa, elég jól néz ki. Nem, hanem azért, hogy hosszan, valóban nagyon hosszan nézzen a saját szemébe, és közben gondolkodjon el. Gondolkodjon el, hogy ő mit tett azért, hogy ez a nemzet fennmaradjon? Tiszta a lelkiismerete? Ki tudja nyújtani a kezét a másik embertársa felé, akkor is ha nem egyezik a véleményük? El tudja fogadni, hogy azért mert valaki másképpen gondolkodik az nem ellenség?

Ami azonban a legfontosabb, hogy a gyermekei, az unokái szemébe is úgy tudjon nézni, hogy ne kelljen lehajtania a fejét...

Lehet lesz, akit nem érintenek meg ezek a sorok. Nem vagyunk egyformák, nem gondolkodunk egyformán és ha valakinek nem tetszett a könyv, akkor Paul Youngot idézve én is azt mondom.

„Sajnálom...úgy tűnik, ez elsősorban nem önnek szól”